

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 3

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

(Tài Liệu Chuyên Ngữ Pháp Âm)

Tập 3

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

- 019-(LCK-009A) 7**
- * Cảm tưởng tu sinh lớp Chánh Kiến
 - * Hạnh khát thực ăn uống
 - * Kinh nghiệm phá hôn trầm
- 020-(LCK-009B) 41**
- * Kinh nghiệm phá hôn trầm (Chơn Thành)
 - * Tri kiến giải thoát
 - * Tư duy nhân quả thảo mộc
- 021-(LCK-009C) 93**
- * Tư duy nhân quả thảo mộc
 - * Tri kiến giải thoát
 - * Làm chủ sanh, già, bệnh, chết
 - * Oai nghi tế hạnh
 - * Trung Tâm An Dưỡng
 - * Thiện xảo tu tập
- 022-(LCK-010A) 147**
- * Ước nguyện của Thầy về Trung Tâm An Dưỡng
 - * Phổ cập nền đạo đức nhân bản nhân quả
 - * Vấn đạo nhân quả thảo mộc
 - * Đẩy bệnh

- 023-(LCK-010B) 203**
- * Trung Tâm An Dưỡng
 - * Thực hiện đời sống du tăng
 - * Trả bài Nhân Quả thảo mộc
 - * Nhân quả con người
 - * Lòng yêu thương
- 024-(LCK-011A) 251**
- * Đường đi nhân quả con người
 - * Oai nghi tế hạnh khát thực
 - * Tổ chức đời sống tu hành
- 025-(LCK-011B) 303**
- * Chánh niệm tĩnh giác
 - * Trung Tâm An Dưỡng
 - * Thầy đứng trên đầu sóng
 - * Vấn đạo đường đi nhân quả con người
- 026-(LCK-012A) 351**
- * Kinh nghiệm phá hôn trầm
(Thiện Thảo)
 - * Chánh niệm tĩnh giác
- 027-(LCK-012B) 383**
- * Kiểm tra Chánh niệm tĩnh giác
 - * Thiện xảo đuổi bệnh
 - * Khai thị tâm bất động

019-(LCK-009A)

- * Cảm tưởng tu sinh lớp Chánh Kiến**
- * Hạnh khát thực ăn uống**
- * Kinh nghiệm phá hôn trầm**

Đằng đẵng trên hai mươi lăm thế kỷ, từ khi Đức Phật nhập diệt, ngày 2/11/2005 tại Tu viện Chơn Như, Trảng Bàng, Tây Ninh, Việt Nam, phương Đông của địa cầu lại có lớp tu học Chánh Kiến của Phật giáo xuất hiện. Lớp học đầu tiên của chương trình Bát Chánh Đạo từ thời Đức Phật, nay được tái sinh. Đó là sự kiện lịch sử có ý nghĩa rất lớn với mai sau, và niềm vui, niềm hạnh phúc không thể gì so sánh.

Lớp học đơn sơ, không có bảng, không bàn, không ghế, cũng như ngày xa xưa, hôm nay các tu sinh ngồi kiết già trong ngôi Tổ Đường kèo tre, vách liếp, cột tầm vông trang nghiêm dưới tán cây sum suê và tiếng chim thánh thót. Trên 2500 năm, trái đất biết bao

sóng gió bể dâu, đạo Phật bao thăng trầm biến đổi. Suốt trên 2500 năm kẻ mượn áo đạo không khi nào nguôi ngọn lửa rừng rực trong lòng, với âm mưu thủ đoạn xảo quyệt, thâm hiểm, từng bước quyết diệt bằng được đạo Phật.

Nhưng Chánh pháp của Đức Bổn Sư vẫn còn kia, còn người tu chứng là Đạo Phật còn, giới luật còn là đạo Phật không thể mất.

Hôm nay, có bậc Minh Sư Thánh giả Trưởng lão Thích Thông Lạc, lại có 8 lớp Bát Chánh Đạo, đó là con đường duy nhất Về Xứ Phật, con đường của chân lý của Vĩnh Hằng. Vẫn màu vàng y thanh khiết oai nghi, vẫn rực rỡ kia, vẫn những bậc từ bỏ hết thảy, chỉ ngày một bữa Ngọ trai, sống độc cư tài sản ba y, một bát. Vẫn những vị tu sĩ khi còn nặng chút gia duyên đang cố gắng trả nốt phần tự, cũng ngày một Ngọ trai, bốn thời liên tục miệt mài quyết một lòng giải thoát bể khổ.

Đành rằng từ thập niên 80 và suốt những năm qua luôn có người về Chân Như tu học Nhưng đó là những ngày chưa có chương trình đào tạo chính thức, chưa có giáo án, giáo trình, chưa có thể nói đến con

đường 8 lớp. Sau có và không hết thấy đều trong nhân quả, trong duyên hợp, duyên sinh.

Chúng con cúi đầu biết ơn các vị đã đi trước và những gì đã có để cho hôm nay, để trước mặt chúng con là những bài học trên con đường thân thân gồm 8 nẻo. Chúng con biết ơn Đảng, chính quyền địa phương các cấp quê hương Gia Lộc - Trảng Bàng đã tạo điều kiện để tăng ni về học được cư trú hợp pháp, được giúp đỡ bảo vệ.

Chúng con biết ơn đàn na, tín thí khắp nơi Cũng như thành phố Hồ Chí Minh từ phút khai giảng đã có mặt cúng dường tài vật đúng chính pháp, hoan hỷ từng ngày dâng từng bữa Ngọ trai Thành Tâm chăm lo từ tờ giấy, cây viết, cái muỗng ăn cho tu sinh. Chúng con biết ơn những người ngày đêm bỏ công sức nấu ăn không quản nhọc nhằn lo cho chúng con mọi mặt đời sống tứ sự. Chúng con càng không thể nói được tình thương như trời biển của Thầy. Biển còn đến chỗ Tận, nhưng tình thương sự chăm sóc lo lắng của Thầy cho chúng con tu học là vô tận. Những ngày qua nhiều khi Thầy thuyết pháp suốt cả buổi, liền một mạch mấy tiếng

đồng hồ không hề ngưng nghỉ đôi phút, cứ thế, cứ thế liên tục nối tiếp quay vòng, hết bên ni lại đến bên tăng.

60 tu sinh là 60 bài viết Định Vô Lậu, tư duy quán xét mỗi bài trên dưới chục trang giấy, mỗi người viết đi viết lại ba bốn lần thành hơn 200 bài Thầy phải chấm. Ngoài việc hàng ngày vẫn tiếp khách, viết những bộ sách theo kế hoạch, in kinh đủ mọi việc phải làm Thầy lại cặm cụi trên đồng bài, bút đỏ phê từng tí, uốn nắn từng người, từng đặc tướng riêng như người làm vườn, nghiêng khe nâng niu từng mầm non mới nhú.

Cứ mỗi bài luận là có tổng số trên 1.000 trang viết Thầy rà bút xét từng con chữ. Bài chúng con vừa nộp hôm trước cách hôm sau Thầy đã chấm xong. Ôi! tình thương nào, sức mạnh nào sinh ra từ đâu để Thầy có thể làm được như thế, chỉ có trái tim vi diệu của bậc toàn giác, Toàn Thiện, trái tim vũ trụ bao la, trái tim với sự thương vô cùng, vô tận hết thấy muôn loài mới chứa đựng nổi những gì Thầy đã cho chúng con.

Vừa học qua một bài quan xét nhân quả thảo mộc, một bài thôi nhưng học đến đâu chúng con ai nấy cũng đều thấy mình

tiến bộ hẳn lên. Phương pháp học mới lạ thần kỳ, thông thường mà lại phi thường đã mang đến cho chúng con sự hiểu biết sáng láng kỳ lạ. Không nói quá lời thì sự so sánh với học phổ thông bình quân mỗi một năm học chỉ viết 5, 6 bài tập văn, cả cấp học độ hơn chục bài. Hết ba cấp phổ thông khoảng 40 bài tập luận.

Ở đây trong hai tuần chúng con đã viết từ ba đến bốn bài luận với sự uồn nấn của Thầy tất cả chúng con ai cũng đều thấy bài sau của mình hay hơn bài trước, học đến đâu thì đâu óc bùng tỉnh đến đó, ai cũng giật mình nhận ra xưa nay quả là mình tư duy tản mạn quen nói, viết dông dài.

Được sống trong hồng ân của Phật của Thầy càng vui bao nhiêu chúng con càng thương những người hôm nay chưa được học, càng chạnh lòng nghĩ đến người chưa đủ duyên gặp Chánh Pháp. Chúng con ước ao sao mọi người từ trẻ đến già, từ người đang công tác hay người đã nghỉ dù ở Việt Nam hay nơi nào trên trái đất đều được học Chính kiến một môn học mới chỉ đạo Phật mới có. Học để có một nhân sinh quan đúng đắn, học để sống có đạo đức làm người, học

để làm tốt bốn phận của mỗi người, mỗi gia đình xã hội, học rồi sẽ không làm khổ mình, khổ người, học sẽ thấy ngay lợi ích thiết thực cuộc sống mọi mặt ngay lập tức sẽ tốt đẹp lên. Con người dần dần hết khổ đau, muôn loài được an bình sinh sống hòa đồng không còn hằng ngày bị nơm nớp đe dọa sinh mạng. Có đức Thầy, chúng con có quyền tự hào về quê hương, đất nước hôm nay có bậc A la hán xuất hiện dựng lại nền đạo đức cho loài người, mà Đức Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật trước kia chưa có điều kiện triển khai trên toàn Trái Đất.

Có đức Thầy nên hôm nay mới có lớp đào tạo A La Hán và các quả khác, có học, có thi thì có đậu, chúng con tin ở Thầy, tin ở kết quả lớp học như tin quy luật muôn đời có nhân tất có quả. Ôn Phật, ơn Thầy, ơn đàn nà tín thí, ơn tổ quốc nhân dân, ơn công sinh thành nuôi dưỡng của các bậc cha mẹ và quyền thuộc nhiều thế hệ. Chúng con chỉ còn con đường quyết chí tu học, quên thân mình để chứng đạo. Chứng đạo mới cứu được mình, độ được người vì vậy mới mong đền đáp những gì hàng ngày chúng con mắc nợ. Năm học trước mắt chúng con phải giữ được hạnh độc cư, phá trừ hôn trầm, đây là

con đường trí tuệ, con đường thiết thực để khỏi uổng một kiếp đã sinh làm người, đã gặp chính pháp, gặp thiện tri thức và được làm đệ tử của người, bậc minh sư, chúng con xin gắng sức để sống sao cho xứng đáng.

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Nam Mô Bốn Sư Trưởng lão Thích
Thông Lạc

Hoan hỉ chứng minh.

Đến phật tử Thành phố Hồ Chí Minh đã cúng dường chư tăng trong cái lớp học này. Thầy xin quý phật tử có những điều gì cần nói trước chư Tăng, tỏ cái sự cúng dường của mình mong quý vị có lời nói đến trước tượng Phật.

Phật Tử tác bạch!

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Nam Mô Bốn Sư Thích Thông Lạc Như
Lai Phật.

Hôm nay, chúng con có phước duyên sự, xin đầu thành đánh lễ tác bạch.

Kính bạch Chư tôn Hòa thượng, hôm nay là những ngày đầu Chư tôn Hòa thượng mở lớp Bát Chánh Đạo đầu tiên. Chúng

con là hàng Phật tử ở Thành Phố Hồ Chí Minh. Theo lời Phật dạy, hàng Phật tử chúng con có bốn phận ngoại hộ đạo pháp Chánh Pháp. Thế nên chúng con về ngôi Tam Bảo này cúng dường phụng sự đạo pháp.

Hôm nay đây chúng con rất có phước duyên được về Tu viện Chân Như, trước đánh lễ chư Phật, chư tôn Hòa thượng để gieo hạt giống phước điền trong ngôi Tam Bảo, chúng con xin chư tôn Hòa thượng từ bi hoan hỉ chứng minh ... để chúng con làm tròn bốn phận ngoại hộ của người Phật tử tại gia. Chúng con xin thành tâm cầu nguyện chư Phật gia hộ, chư tôn Hòa thượng pháp thể khinh an, tuệ tâm thường chiếu, Bồ đề tâm tăng trưởng để hướng dẫn chúng con trên đường tu học và phụng sự chánh pháp.

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Chư tôn Hòa thượng từ bi hoan hỉ chứng minh vạn thọ và ban bố cho chúng con những pháp tử vô giá, chúng con xin tạc dạ ghi tâm. Đầu thành đánh lễ cúng dường Tam Bảo.

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật!

[Trưởng lão]: Hôm nay, cái lớp học của

chúng ta đã thành hình, vậy thì giới luật đệ nhất trong cái sự tu tập của chúng ta. Nếu mà không giữ giới luật nghiêm chỉnh thì sự tu tập của chúng ta cũng hoài công mà thôi. Bởi vì đạo Phật, cái cấp đầu tiên là cái cấp giới luật, những cái Giới luật cần phải giữ gìn đó là cái hạnh độ cư của chúng ta.

Hôm nay vì muốn tu tập để được giải thoát, để làm chủ được sự sống chết của mình, để chấm dứt được luân hồi thì xin quý Thầy hiểu rằng: ***Bí quyết thành công của thiên định để làm chủ được bốn sự đau khổ của kiếp người thì có hạnh độ cư là duy nhất.*** Vì thế chúng ta cố gắng giữ gìn hạnh độ cư. Nếu giữ gìn không trọn, thấy mình không thể giữ được thì quý Thầy hãy xin lớp dự thính mà thôi. Đừng ở trong cái lớp tu tập để đào tạo bậc A la hán mà lại phạm vào cái giới mà Phật đã thường nhắc nhở, nhắc nhở rất nhiều. Trong kinh sách Phật thường nhắc nhở rất nhiều, phải sống độ cư, sống một mình, thế mà chúng ta sống không được thì chúng ta tu không được. Cho nên ở đây Thầy muốn nhắc nhở lại: ***“Muốn thành công tu tập được sự giải thoát thì hạnh độ cư là bí quyết”.*** Cho nên cố gắng giữ gìn, từ đây về sau tất cả

chúng ta đến lớp cũng im lặng, không được dùm ba, dùm bốn nói chuyện. Và ở thất thì thất nào ở chỗ nấy không được đi đến thất người khác, không được đi qua đi lại. Mình ở trong khu vực nào thì ở ngay khu vực nấy, vì đến khu vực người khác, bóng dáng đi ngang qua đã làm người ta động, người ta bị phóng giạt.

Thầy xin nhắc lại để chúng ta thấy, Đức Phật nói: **“Ta thành Chánh Giác là nhờ tâm không phóng dật”**. Và chúng ta cũng biết rằng trong thời Đức Phật 1250 vị Tỷ kheo sống trong một khu rừng, mà nhà vua đến khu rừng nghe im lìm, từ chiếc lá rụng vẫn nghe tiếng lá rụng, thì đủ biết sự im lặng như thế nào? Nếu chúng ta dùm ba, dùm bốn nói chuyện thì làm sao có sự im lặng đến mức độ như vậy.

Và đồng thời trong thời Đức Phật cũng có những bài kinh nhắc lại. Dù là đệ tử của ngài Xá Lợi Phất, ngài Mục Kiền Liên nhưng mà làm ồn láo là Đức Phật đuổi ra liền khỏi cái khu vực chỗ Đức Phật ở. Thì chúng ta đủ biết cái kỷ luật của đức Phật trong thời đó là giữ độ cư rất là trọn vẹn. Còn bây giờ chúng ta vào cái lớp học để đào tạo mình trở thành

những bậc A-la-hán sống không bằng thời Đức Phật thì chúng ta làm sao có những bậc A-la-hán được.

Cho nên, hôm nay Thầy mong rằng quý thầy là những người bỏ hết cuộc đời chỉ còn ba y, một bát, sống chẳng còn gì nữa hết. Một là chết, hai là chứng đạo, đó là điều quyết định của chúng ta đến cái lớp học này. Và khi được nhận vào học thì chúng ta hãy cố gắng giữ gìn giới luật nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng, đó là những cái giới luật của chúng ta. Chúng ta cố gắng sống hạnh độc cư, ăn ngày một bữa, ngủ phải đúng giờ giấc, sống một mình, không chơi với ai, không nói chuyện với ai đó là độc cư. Mà độc cư tức là phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý khiến cho tâm chúng ta không phóng dật. Nếu để tâm phóng dật thì không làm sao chúng ta tu tập được, cho nên phải cố gắng giữ gìn từ ngày hôm nay. Nếu có một người nào mà Thầy thấy nói chuyện thì Thầy sẽ mời vị ấy ra khỏi lớp học này. Vì sự đào tạo một người tu học để chứng quả A-La-Hán rất là khó, không phải dễ. Mà nếu để sơ xuất thì sự đào tạo của Thầy là hoài công, rồi của đàn na thí chủ cúng dường hàng ngày cho quý vị sống, mà để phụ lòng, phụ ơn thì không tốt. Cho

nên Thầy mong rằng quý Thầy từ đây về sau cố gắng giữ gìn trọn vẹn đưng vi phạm giới luật căn bản nhất của Đạo Phật.

Ở đây có một Thầy xin hỏi Thầy trong vấn đề độc cư

Hỏi: *Kính bạch Thầy! Trong hiện nay con thấy sự giữ hạnh độc cư của con còn gặp nhiều khó khăn xin Thầy chỉ dạy cho con?*

Như con phải làm như thế nào? Khi con gặp các bác cư sĩ, nhất là bác cư sĩ chống gậy đi. Hễ bắt gặp con là bác dừng lại, cúi đầu xuống rồi bác mới đi tiếp.

Như có quý sư Thầy hay những vị đang học cùng lớp hoặc những người khác hỏi con một điều gì hoặc nhờ con, hoặc muốn nói chuyện với con, hoặc muốn biết gì về con đến với con, con phải làm sao? Cho dù đó là thầy Chân Thành hay chú Mật Hạnh, vì từ trước đến nay trong tâm con có muốn nói một điều gì là chỉ có thông qua cô Út và Thầy mà thôi. Còn bây giờ đã có lớp học đông người con rất lo sợ vì việc này con khó có thể giữ gìn cho trọn vẹn trên bước đường tu tập của con.

Đáp: Trong khi có một vị Thầy hỏi Thầy cái sự giữ hạnh độ cư hiện giờ trong lớp học rất là khó bởi vì đông người. Khi gặp phải như vậy thì làm sao? Ở trong này thì Thầy có nhắc có một bác cư sĩ, mỗi khi thấy Thầy thì vị ấy đứng lại rồi cúi đầu chào, rồi mới tiếp tục đi.

Thầy giải quyết về vấn đề này: Khi gặp một bác cư sĩ như vậy, thì khi bác cúi đầu chào con, thì con cúi đầu chào lại bác, rồi bác đi, rồi con đi, thì như vậy chẳng ai nói chuyện ai, nhưng gặp nhau chúng ta chào hỏi nhau rồi chúng ta đi.

Còn nếu bình thường thì mọi người, khi chúng ta là huynh đệ nhau thì không có giữ cái lễ độ chào nhau. Thì lúc bấy giờ chúng ta đi mà gặp nhau thì chúng ta cúi mặt xuống, chúng ta nhìn xuống bước đi của mình, đừng nhìn người khác mà chúng ta tự nhiên đi, ai lo phận sự nấy, chứ không nên mà gặp nhau thì chấp tay chào nhau.

Nhưng người cư sĩ khi gặp quý Thầy, thường chúng ta được hướng dẫn là: người cư sĩ khi thấy các sư Thầy thì họ đều đứng lại và cúi đầu chào đó là đồng tôn kính của người cư sĩ đối với người tu sĩ. Sự tôn kính ấy

là một hành động rất đẹp đẽ, biết tôn kính người tu hành để mình tạo duyên cho mình trở thành người tu hành. Cho nên người cư sĩ các con thấy các sư Thầy thì các con đứng lại cúi chào và nhường bước đi cho các sư Thầy điều đó là một hạnh tốt đẹp, là một đức hạnh tốt đẹp, các cư sĩ các con nên học những cái hạnh này.

Còn các tu sĩ, khi mà được cư sĩ đứng lại chào mình, thì mình cũng nên đứng lại và chào lại người đối tượng mình, tức là chào người cư sĩ. Vì Đạo Phật dạy chúng ta bình đẳng, mặc dù là người cư sĩ kính trọng người tu sĩ là người đi trước mình một bước. Người đi trước mình một bước họ đã cạo bỏ râu tóc, đắp áo cà sa, sống không gia đình, không nhà cửa. Còn mình đi sau mình cố gắng mình học tu nhưng mình vẫn còn nhà cửa, mình chưa bỏ hẳn, chưa cạo bỏ râu tóc, chưa đắp áo cà sa, tức là chưa xả thân cầu đạo, chưa xả phú cầu bần, cho nên mình cung kính người, mình đánh lễ ra người trước.

Và đối lại người tu sĩ bình đẳng, chúng ta không thấy người cư sĩ chào mình, rồi mình đã mạn mình cho rằng mình là hơn

người, mà mình cung kính, tôn trọng lại người cư sĩ, vì người đó một ngày nào cũng là tu sĩ cho nên vì vậy mình đứng lại và mình chắp tay hoặc cúi đầu chào người cư sĩ đã chào mình.

Đó là những oai nghi, tế hạnh mà sự lễ độ chào nhau đều là điều tốt. Còn trên bước đường trong Tu viện mình đi tới, đi lui, đi kinh hành gặp nhau không phải lúc nào chúng ta cũng chào nhau, mà chúng ta đang nhiếp tâm tu tập từng hành động của chúng ta đi chúng ta biết chúng ta đi, đấy là sự tập trung tỉnh thức từng hành động. Nếu chúng ta vì để tâm phân tán, lo chào hỏi vẫn là sự không tập trung tâm mình.

Cho nên vì vậy trong Tu viện chúng ta mọi người đi qua lại gặp nhau chúng ta không cần phải chào hỏi nhau, nhưng đây Thầy muốn nói sự bình đẳng chào hỏi là khi ra đường, khi nơi đâu, còn ở trong Tu viện chúng ta luôn luôn giờ nào, phút nào chúng ta cũng là người tu.

Mà tu làm gì đây? Tập tỉnh thức là tập cho nó định tĩnh, nhu nhuyễn, để sử dụng của tâm mình để mình sai bảo cho dễ dàng. Do tu tập như vậy, liên tục

như vậy không có gián đoạn như vậy thì chúng ta mới tìm thấy được những năng lực làm chủ sự sống chết.

Còn những điều mà con hỏi trong thư, trong lớp học những người khác thì hôm nay Thầy đã dặn là đừng nên nói chuyện, đừng nên hỏi chuyện mà hãy lo ôm pháp hành tu tập. Các con nhớ kĩ là sự tu tập của mình có khó nhưng khó là tại mình không giữ giới, chứ mình giữ giới nghiêm chỉnh thì sự tu tập của mình không còn khó nữa.

Ở đây có nêu rõ như hai Thầy mà đã quen nhất, mà nếu thầy Chân Thành hoặc là chú Mật Hạnh là hai người từng ở trong Tu viện này lâu, mà nếu có gặp thì con phải làm sao khi mà họ hỏi.

Thật sự ra trong vấn đề gặp nhau mà muốn giữ gìn giới để mà tu tập thì theo Thầy thiết nghĩ, dù thầy Chân Thành, Mật Hạnh cũng vậy, khi người khác hỏi chúng ta chỉ cúi đầu xuống rồi chúng ta lặng lẽ bước đi. Vì muốn giữ trọn hạnh độc cư tu tập cho được thì chỉ còn có cách cúi đầu chào người hỏi mình không trả lời một lời nào hết, mặc dù hỏi gì chúng ta cũng không trả lời, mà chỉ biết cúi đầu chào họ rồi chúng ta bỏ đi. Đó

là cách duy nhất

Cho nên cố gắng giữ gìn đúng Hạnh độc cư thì con đường tu tập của quý Thầy không uổng công, uổng sức. Hằng đêm phải thức khuya dậy sớm, có người thức suốt cả đêm, nghĩa là không ngủ, mà nếu không giữ trọn hạnh độc cư thì sự không ngủ của quý Thầy cũng phí uổng mà thôi. Cho nên hạnh độc cư là hạnh không phóng dật. Như hồi nãy Thầy đã nói, Đức phật nói : **Ta thành Chánh Giác là nhờ tâm không phóng dật**, mà nếu mình không giữ hạnh độc cư trọn vẹn thì tâm mình phóng giạt, mà tâm mình phóng giạt thì mình tu tập làm sao đạt được. Mà sự nói chuyện cũng vẫn là một điều làm cho chúng ta quen, làm cho tâm chúng ta động, làm cho người khác động.

Thầy khuyên các con nên khi đi ngang qua thất người khác chúng ta không nên nhìn vào thất người khác, họ tu, họ không tu thì mặc họ đừng nên nhìn, soi mói coi người ta tu hay không tu. Khi đi ngang qua thất người khác thì mình cúi mặt mình xuống, đi không nhìn vào trong thất của họ. Vì người ta đang tu mà có người khác theo dõi chú ý

cũng làm tâm người khác động, các con biết mình thương mình cũng như thương người. Sự tu tập khó vô cùng, nếu một khi tâm bị động thì không nhiếp tâm được, mặc dù chỉ thoáng qua một phút giây mà thôi. Nhưng vẫn là làm chướng ngại cho bạn đồng tu của mình, cho những người xung quanh mình. Mình hãy tu tập là phải lo cho mình đừng lo cho ai cả, đó là những điều mà Thầy khuyên các con hôm nay.

Đây là trả lời cái sự độc cư của mấy con, nhớ bắt đầu từ hôm nay các con sẽ giữ gìn hạnh độc cư cho trọn vẹn mà từ lâu Thầy rất ước muốn điều này.

Còn nhiệm vụ của những người khác thì người nào có nhiệm vụ thì người ấy lo cái nhiệm vụ của người đó thôi, còn tất cả những người khác không có nhiệm vụ thì mấy con lo tu, đừng có tiếp nhau nói chuyện này kia nọ.

Vấn đề nghe băng: Bắt đầu từ đây thật sự ra nghe băng là nghe cái lời giảng dạy của Thầy nghe đi, nghe lại nó cũng có lợi ích. Nhưng hôm nay chúng ta không còn nghe nữa, nghe một lần dạy thôi chúng ta không cần nghe nữa, tại sao vậy? Tại vì chúng ta

không còn thì giờ để mà nghe. Khi mà chúng ta biết pháp, biết cách thức tu tập, ôm pháp đó tu mãi chưa xong mà nghe nữa làm tâm chúng ta bị phóng dật. Phóng dật theo lời dạy của Thầy thì tâm cũng không thanh tịnh. Cho nên những điều mà được thu vào băng, vào đĩa thì để lại cho những người người ta không có duyên được học tập như chúng ta để cho họ nghe mà thôi, còn riêng chúng ta là những người được trực tiếp học tập, được tu tập trực tiếp thì chúng ta cố gắng mà tu tập, không nên nghe.

Ngày xưa trong thời đức Phật đầu có máy nghe như chúng ta, vậy mà người ta tu chứng quả A La Hán, còn bây giờ chúng ta có đủ phương tiện thế mà chúng ta tu không chứng là tại vì chúng ta bị phóng dật quá nhiều, cho nên sự tu tập chúng ta không tiến tới được. Do phải cố gắng, phải hiểu biết. Vì vậy mà những băng thu giảng, quý vị có nhiệm vụ thu những lời Thầy giảng, thu những bài pháp Thầy đã nói để cho biết cách tu tập thì nhiệm vụ của quý Thầy thu, lưu trữ lại rồi gửi cho những người khác hoặc là đưa lại cho những người nào có nhiệm vụ lưu trữ, người ta trữ lại những cái lời dạy đó mà thôi.

Còn chúng ta trong lớp này thì theo Thầy thiết nghĩ chúng ta dẹp không cần nghe nữa và cũng không cần phải sang, tất cả những cái lời dạy của Thầy là vì chúng ta là người trực tiếp trong lớp học, chúng ta dẹp hết. Chúng ta thu được, như quý vị cư sĩ cũng như tu sĩ thu được lời nói của Thầy thì chúng ta cứ thu để đó rồi chúng ta gởi lại cho những người khác, những bè bạn, những người thân trong gia đình của mình để họ biết được Chánh pháp sau này có duyên mà tu tập. Còn hiện giờ chúng ta được Thầy trực tiếp dạy thì chúng ta lo tu tập không cần phải mở nghe nữa, tại sao vậy? Tại vì chúng ta không còn thì giờ, là vì chúng ta hằng ngày phải tu tập nhiều pháp, đi kinh hành Chánh Niệm Tỉnh Giác bốn pháp tu, và tu Định Vô Lậu còn thì giờ đâu mà chúng ta ngồi lại mà để nghe. Khi mà chúng ta nghỉ ngơi mà chúng ta nghe chúng ta bắt cái đầu óc chúng ta phải làm việc thì nó mệt nhọc làm sao lúc nào chúng ta cũng làm việc hết thì chúng ta tu làm sao cho nó có chất lượng. Cho nên chúng ta nghỉ ngơi là chúng ta thư giãn để tất cả những cái cơ quan làm việc trong cơ thể chúng ta được nghỉ ngơi để phục hồi lại cái sức khỏe, để

tiếp tục trong giờ tu tập có chất lượng hơn.

Đó là những cái phần tu tập hôm nay các Thầy, các cư sĩ đều nhớ kỹ lời Thầy dạy, đừng phụ lòng Thầy, Thầy chỉ mong sao có những người đệ tử, giới luật nghiêm chỉnh, sống đúng hạnh như Phật, như chúng Tỷ kheo ngày xưa. Chúng ta đến một khu rừng như Tu viện Chân Như thấy im lặng. Thường thường thấy bóng dáng người đi nhưng đi chung quanh thất của họ hoặc đi trong khuôn viên của khu vực của họ không thấy đi qua, đi lại, đi tới, đi lui. Ở sau đi ra trước, ở trước đi ra sau thì điều đó là điều không hay, ở đâu, vị trí nào chúng ta ở vị trí này, khu nào ở vị trí khu này để chúng ta tu tập.

Như vậy khi một người đến Tu viện chúng ta tham quan, họ vẫn thấy trong Tu viện chúng ta rất là im lặng và thanh tịnh. Bóng dáng người tu tập nhẹ nhàng, thanh thoát từng bước đi để nhiếp tâm Chánh Niệm Tỉnh Giác trong khuôn viên của mình, trong nơi mình ở không qua nơi khác vì vậy mà không làm động ai. Người ta xem thấy những oai nghi, tế hạnh tu tập của chúng ta như vậy, mọi người rất kính mến, và cũng là gieo duyên thân hành, pháp hành cho người

khác để người ta có duyên người ta tu tập như mình. Thân hành giáo quan trọng lắm, sự tu tập của các Thầy đúng đắn từng oai nghi tế hạnh mà các Thầy giữ trọn vẹn, đó là bài pháp rất tuyệt vời, và nhiều người mong muốn được vậy, do sự mong muốn được vậy tức là họ gieo duyên với Chánh Phật Pháp, vì những thân hành không lời nói mà đem lại sự quý trọng vô cùng. Cho nên Thầy mong rằng lớp học của chúng ta thường thuyết giảng bằng thân hành cho mọi người.

Như sắp tới giờ đi khát thực các Thầy đi thứ tự, nếu khi mà người trước chưa nhận thực phẩm xong thì người sau đứng chờ, cách đó xa xa, đừng nên tập trung năm người, mười người rồi sót bát một cách ồn náo như là người ngoài đời thì chúng ta không nên làm, mà chúng ta chờ người đó xong thì tới người khác. Người khác xong thì tới người khác, cứ kế tiếp như vậy để chúng ta sót bát mà trở về thất thì ngay đó chúng ta thọ thực ngay liền.

Sẵn đây có Phật tử Thầy cũng đề nghị luôn về vấn đề sót bát để biết được cái oai nghi, tế hạnh của người tu.

Khi người Khất sĩ ôm bình bát đến để

khất thực thì người tu sĩ được sốt bát. Thứ nhất là cơm được sốt trong bát trước, rồi kể đó những thực phẩm khô được sốt trong bát rất à gọn gàng. Vì vậy mà theo sự ước muốn của Thầy, người Phật tử nên cúng dường những cơm hoặc thực phẩm trong một cái hộp mút mà hiện giờ người ta đã sản xuất ra cái loại hộp mút như vậy. Do đó mọi người những thực phẩm và cơm, hoặc là cơm để rời ra người tu sĩ sẽ đến sốt bát, múc những muống cơm vừa đủ sức mình dùng trong ngày hôm đó mà thôi, trong bữa ăn đó mà thôi, rồi tất cả những đồ ăn đó được sốt vào trong bát, và cái hộp mút đó sẽ được bỏ đi và đem đốt đi thì rất là sạch sẽ, mọi người khỏi phải rửa, nó không có bận tâm vấn đề mà rửa quá nhiều. Và đồng thời chúng ta dành cái thời gian ăn, uống rửa ráy như vậy để chúng ta tu tập quý hơn, vì vậy mà làm sao khi khất thực cũng gọn ghẽ mà cái người cúng dường cũng gọn ghẽ không có bị điều kiện quá là bề bộn.

Cho nên theo Thầy thiết nghĩ cho cơm và thực phẩm vào trong một cái hộp mút rồi người tu sĩ đến khất thực người ta sẽ trút tất cả những thực phẩm và cơm vào trong một cái bát, rồi những cái đồ như canh thì không

nên đổ vào bát, vì như vậy không phải chúng ta ăn không được, nhưng làm như vậy chúng ta không đúng cái hạnh của Phật ngày xưa. Phật ngày xưa đến thọ trai nơi đâu đó thì loại mềm, loại cứng từ từ chứ không phải dùng chung trong một bát để rồi gọi là ăn để sống bằng cách chúng ta chẳng biết ngon, dở.

Chúng ta ăn thực phẩm chúng ta biết món ngon, món dở nhưng đối với người tu sĩ chúng ta không tham đắm làm chủ cái ăn, không tham cái ngon, mà không chê cái dở, ăn để sống. Cho nên vì vậy mà người tu sĩ phải lập hạnh trọn vẹn chứ không phải làm cho chúng ta tê liệt không còn biết ngon, dở, cái đó sai, cho nên canh chúng ta có thể để riêng qua một cái hộp đựng canh, rồi chúng ta để trên nắp bình bát mà chúng ta về thất để thọ thực.

Hoặc là một loại bánh ngọt, hoặc là một loại chè thì chúng ta để trong một hộp riêng hoặc là trái cây chúng ta đều để riêng. Khi bánh và trái cây mà muốn ăn như chuối hoặc cam thì chúng ta khi ấy chúng ta lột vỏ, rồi chúng ta bỏ vào bát của chúng ta, dùng muỗng xắn ra từng phần nhỏ gọi là đoạn

thực trong đức Phật đã dạy, gọi là đoạn thực tức là chúng ta dùng muỗng, phân nó ra từng đoạn, rồi múc từng muỗng mà bỏ vào miệng ăn, đừng nên cầm trái chuối, hoặc trái cam mà ăn như người thế tục thì oai nghi tế hạnh chúng ta trong ăn uống không đúng, cho nên chúng ta phải ăn uống từ trong bát. Cho nên đức Phật nói ăn từ bát, chúng ta nhiều khi chúng ta ăn ngoài bát là chúng ta ăn sai cái hạnh của người tu.

Vì vậy mà tại sao mà ở đây người cư sĩ cũng như người tu sĩ đều phải tập ăn bát, là vì chúng ta tập ăn trong bát. Một cái bánh chúng ta không được cầm cắn ăn mà chúng ta phải bẻ cái bánh bỏ vào trong bát rồi dùng muỗng chúng ta múc mà chúng ta ăn, như vậy thì chúng ta sẽ ăn trong bát. Đó là những cái hạnh ăn của chúng ta từ khi đi khất thực cho đến khi về chúng ta đều giữ gìn trọn vẹn những cái hạnh đúng đắn của một người tu. Có dịp trở về dạy oai nghi, tế hạnh thì Thầy sẽ thực hiện sự ăn uống ngay tại tổ đường này để quý Thầy cùng ăn uống, quý Thầy trong một hôm, rồi ngày đó Thầy sẽ dạy cái oai nghi, cái ăn của mình như thế nào đúng và như thế sai.

Và mỗi hành động ăn chúng ta đều tỉnh thức từ khi bỏ thực phẩm vào miệng, cái hành động bỏ chúng ta đều lưu ý rất kỹ, và đồng thời biết rất kỹ chúng ta đang bỏ thực phẩm vào miệng. Và khi chúng ta lấy chiếc muỗng ra khỏi miệng thì chúng ta cũng biết rất rõ và từng sự nhai thực phẩm chúng ta nghe hoạt động của cái cơ miệng của chúng ta nhai từng chút để chúng ta biết rất rõ chứ không được ngồi ăn mà suy nghĩ điều này hoặc suy nghĩ điều kia mà phải tỉnh thức ngay liền trên sự ăn uống của mình. Nên sự ăn uống mà tỉnh thức như vậy có vẻ chậm chạp không vội vàng. Ăn từ từ chậm chạp nhưng có sự tỉnh thức rất cao cũng là một phương pháp tu tập.

Hôm nay, Thầy nhắc nhở để biết và buổi trưa hôm nay chúng ta đi khất thực thì chúng ta phải đi đúng những oai nghi, tế hạnh cố gắng và Thầy sẽ còn uốn nắn những khi có những người sai thì Thầy uốn nắn lại để lần lượt chúng ta có những thói quen oai nghi, tế hạnh tốt đẹp xứng đáng là người tu sĩ đệ tử của đức Phật.

Thầy đã nhắc như vậy thì chúng ta biết cách thức từ cái giữ độc cư cho đến cái đi

khát thực trở về ăn uống, đại khái chúng ta hiểu rõ và cố gắng giữ gìn đúng để chúng ta có sự tỉnh thức. Và muốn tỉnh thức ấy trọn vẹn thì chúng ta phải chiến đấu với hôn trầm, thùy miên. Muốn chiến đấu với hôn trầm, thùy miên thì có bốn phương pháp tu tập ai hợp với pháp nào thì ôm pháp ấy mà tu tập.

Ở đây có một người tu sĩ họ nói qua kinh nghiệm để chiến thắng được sự tu tập hôn trầm, thùy miên của mình. Vậy chú Thiện Thảo, cái bài này của chú, chú đã thực hiện. Thiện thảo có mặt đây không? Thiện thảo hãy đọc lại cái bài của con, cái bài này cho mọi người nghe qua cái kinh nghiệm tu tập chiến đấu được cái hôn trầm, thùy miên của mình với một tuổi trẻ sức nhiệt tâm nồng nhiệt, nỗ lực thực hiện để chiến đấu được sự hôn trầm thùy miên của mình.

[Tu sinh Thiện Thảo đọc]

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Nam Mô Kính Bạch Thích Thông Lạc
Hòa Thượng A La Hán.

Con pháp danh Thích Thiện Thảo.

Kính bạch Thầy và cô Út ! Đây là kết

quả của con tu tập trong thời gian qua. Lần đầu tiên con biết pháp môn của Thầy đến ngày hôm nay là 9 tháng trôi qua, nhưng 9 tháng trôi qua đó trong thời gian trước con tu thì con thường bị hôn trầm, thùy miên. Con ở am gần thầy Chân Thành, khi con tu tới 10 giờ con nghỉ theo thời khóa của Thầy. Khi thức dậy con lại tu thường bị hôn trầm, thùy miên, vô ký, ngoan không. Khi con suy nghĩ rằng, đau phá hôn trầm, thùy miên nội, nó cứ đánh con khi con nỗ lực hết sức. Khi con tu tới 11 giờ tới con mới nghỉ mà vẫn bị. Khuya thức dậy con tu vẫn bị hôn trầm, thùy miên mà vẫn còn bị.

Chú Hai gần bên con nói rằng muốn phá hôn trầm, thùy miên phải bỏ công sức 3, 4 năm hoặc 5 năm mới hết, con suy nghĩ như vậy thì đường tu của mình mất công đến thế sao, rồi con suy nghĩ theo kinh nghiệm rằng Thầy thường nói một câu: Thà chúng quả A La Hán hai là bỏ xác thân này, thì con suy nghĩ như vậy phải quyết định phá hôn trầm, thùy miên nỗ lực hết mình. Một là chúng quả A La Hán trả công ơn đức Phật, Thầy tổ, cô Út, đàn na tín thí không biết bao nhiêu người khổ nữa mà mình ngồi đây tu tập thế sao, chắc không biết bao giờ chúng

quả A La Hán, nên con quyết định nỗ lực tu. Thức đêm bằng cách là đi kinh hành tỉnh thức. Theo đặc tướng của con là đi 20 phút, nghỉ 30 phút.

Trong thời gian con đi kinh hành, ban đầu con tác ý theo bước chân là : « *Tâm tôi như cục đất ly tham, ly sân, ly si* » như vậy theo hai vòng đứng lại tác ý câu : « *Tôi đi kinh hành tôi biết tôi đang đi kinh hành* » . Lúc ngồi nghỉ cũng vậy tác ý « *tâm tôi như cục đất ly tham, ly sân, ly si* » như vậy thì có kết quả, không một tạp niệm nào xen vào cả. Như vậy con tu suốt trong 3 đêm thì trình Thầy cho phép, rồi con từ đó phải nỗ lực hết sức chiến đấu với ác pháp và hôn trầm. Vào đêm thứ 10 con đã chiến thắng thù miên. Thứ 10 thì con ngồi mới tới đi kinh hành 20 phút, lúc con ngồi tư thế là ngồi bán già dưới đất, dựa lưng vào thùng ngủ như vậy thà chết chứ không thay đổi. Đêm thứ 10 ngồi thì 7 giờ con chợt tỉnh thức, vậy là cỡ 10 giờ thì con thấy cỡ đầu 5 phút rồi hai bàn chân con nó nhọc nhằn, nhẹ nhẹ. Như vậy, con thấy tâm con rỗng rang vui mừng quá, con liền chợt nhớ câu tác ý luôn thì hai chân con... rồi tự nó tựa người của con lại nghiêm chỉnh như đức Phật, rồi tự động nói chuyển qua

hơi thở mặc dù con tác ý nhại thì nó nhại lại. Tâm con rỗng rang, từ đó con thấy thì con vui mừng quá, con muốn làm sao thì nó làm vậy rồi con tự bạch Thầy, Thầy nói con đã lọt vào tướng , phải khắc phục lại đừng cho tướng vào. Qua một quá trình tu tập như vậy cách hai ngày sau thì tâm con đã ly dục ly ác pháp nghĩa là con thường tâm con an vui, có thì ăn, không có thì thôi, không muốn ăn thì Thầy lại nói ly dục ly ác pháp.

Đây là Thiện Thảo trải qua quá trình tu tập được như vậy thì Thảo thấy rằng cho dù ở Tu viện Chân Như tu 3, 4 năm như chú Hai ,Thảo thấy thì bỏ công sức tu hành mà sợ chết thà Thảo nghĩ không có kết quả mà còn phí công sức, thời gian như vậy thà chết chiến đấu với bọn giặc hôn trầm, thù miên, vô ký, ngoan không không phải chuyện đơn giản mà phải có quyết tâm : 1- chứng quả A La hán ; 2- là chết. Những bọn giặc đó khi thắng giặc đó xong thì tâm chúng ta được an vui vô cùng. Từ đó chúng ta có thể tiến tới thuyết phục mới có lối vào quả A LA Hán còn không thì phải bỏ thời gian dài mới qua nổi giặc hôn trầm.

Theo kinh nghiệm của Thảo thì chúng ta có nhân duyên đến đây tu tập được Thầy

và cô Út lo cho chúng ta như vậy thì Thảo khuyên các Thầy, các sư, các huynh đệ theo thời khóa của Thảo tu tập thử coi, có nhân duyên thì thảo nghĩ không bỏ công sức nhiều đâu chỉ có 10 đêm là qua hôn trầm, thù miên, vô ký, ngoan không. Nếu chiến đấu với giấc thà chết chứ không đầu hàng, sau những cơn thảng trận như vậy thì tâm của chúng ta ly dục ly ác pháp thì tâm hôn trầm của Thảo bây giờ tuyệt vời không thể nào tả được chỉ có tu qua nên hôn trầm thù miên thì sẽ thấy có nghĩa là tu suốt đêm.

Thảo kể quãng thời gian chiến đấu nếu có thầy hay sư hay huynh đệ nào thì chiến đấu tới sáng chứ đừng nghỉ, lúc Thảo tu tới 4 giờ, Thảo nằm nghỉ thì ác pháp tấn công khủng khiếp. Chúng ta chỉ ngồi nghỉ chờ sáng, ngồi thà chết, còn đi quét sân thì không sao cả, chứ nản là rất sợ. Thảo nghĩ tu tập Thảo tu thời gian ngắn thôi mà kết quả như vậy thì quý Thầy, quý sư coi cách quý Thầy, quý sư dư sức, tại vì sợ không dám thử. Thảo nghĩ nếu có nhân duyên đủ thì trong thời gian gần tới đây Thảo nỗ lực, thách thức thực hiện ước muốn ... quả chẳng nhân duyên đủ thì Thảo sẽ chứng đạt quả A La Hán. Thảo suy nghĩ lúc Thầy tu tập

bị vọng tưởng, Thầy tu tập có một mình mà Thầy còn chiến thắng chúng quả, còn bây giờ chúng ta có Thầy hướng dẫn chúng ta đi thì có gì đâu mà phải sợ, cứ nỗ lực hết sức thì mới thực hiện được, còn tu cho có tu thì Thảo nghĩ rằng tu chơi thôi. Dù ở Tu viện Chân Như tu 2, 3 năm rồi chúng ta thối tâm chẳng thà tấn công, thà chết thì thực hiện được thôi.

Con Thảo sách tấn con nỗ lực hết sức tu tập, nếu đủ nhân duyên thì con chứng đạt A La Hán để đền đáp công ơn đức Phật, công ơn Thầy, công ơn cô Út lo lắng ngày đêm, công ơn đàn na thí chủ ơn ấy chỉ có nỗ lực hết sức tu hành thôi để đền đáp.

Con xin chúc Thầy và cô Út luôn luôn là ngọn đèn sáng dẫn chúng con đi trong đêm tối gặp được ánh sáng của Thầy và cô Út.

Cuối cùng con xin chúc các huynh đệ các sư, các Thầy trong tu viện chân như được luôn luôn nỗ lực hết sức mình, thà chết chứ chứng quả A La Hán.

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Ngày 7 tháng 10 năm 2005 Âm lịch

Con Thích Thiện Thảo.

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật,

Nam Mô Hòa thượng Thông Lạc chứng
quá A La Hán.

[Trưởng lão]: Đây là cái mặt trận mà chúng ta đã chiến đấu với nghiệp lực muôn đời, muôn kiếp của chúng ta, nếu mà không quyết tâm nỗ lực chiến đấu thì chúng ta khó thắng được.

Như vậy chúng ta thấy trong cuộc đời người khổ có ba cái lậu hoặc: Dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu mà chiến thắng được hôn trầm, thù miên tức là chúng ta đã chiến thắng được vô minh lậu.

Vì vậy mà hôm nay trên mặt trận sanh tử luân hồi của mỗi con người thì phương pháp của Phật giúp chúng ta đối trị tất cả những sự khổ đau, tức là đối trị ba lậu hoặc : dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu.

Và hiện giờ Thầy xin mời một vị huynh đệ của các con đến đây trình bày sự chiến thắng về hôn trầm, thù miên để mấy con rút tĩa từng kinh nghiệm mà nỗ lực tu hành.

Vừa rồi Thiện Thảo là một người còn tuổi trẻ thanh niên, nhiệt tâm tu hành, chiến

đấu từng phút giây để rồi cuối cùng đánh bật được vô minh lậu tức là trạng thái hôn trầm, thù miên vô ký lười biếng của mình.

Vậy thì Thầy Chân Thành, con hãy trình bày sự tu tập tại sao con lại thức được suốt đêm ngày chỉ có ngủ trong khoảng thời gian ăn cơm buổi trưa xong thì chỉ có ngủ 30 phút thôi, rồi suốt đêm ngày con tu tập như thế nào mà đạt được cái sức tỉnh thức như vậy mà cơ thể khỏe mạnh không có bệnh đau, không có gì hết. Thì như vậy con hãy trình bày cho huynh đệ thấy sự tu tập của mình, để họ rút tĩa từng kinh nghiệm tu tập. Vậy Thầy mời thầy Chân Thành đến đây trình bày.

Lúc này là một người trẻ tuổi nhiệt tâm còn nồng nhiệt, sức lực đầy đủ và bây giờ đây là một người già yếu, nhưng vẫn chiến đấu được hôn trầm thù miên. Vậy thì các Thầy và quý Phật tử nghe sự chiến đấu mặt trận sanh tử luân hồi của con người rất là gian khổ qua sự tu tập của mọi vị đều có những kinh nghiệm.

020-(LCK-009B)

- * Kinh nghiệm phá hôn trầm (Chơn Thành)**
- * Tri kiến giải thoát**
- * Tư duy nhân quả thảo mộc**

Đây là cái mặt trận mà chúng ta đã chiến đấu với nghiệp lực muôn đời muôn kiếp của chúng ta. Nếu mà không quyết tâm, nỗ lực chiến đấu thì chúng ta khó thắng được. Như vậy chúng ta thấy trong cuộc đời người khổ có ba cái lậu hoặc: dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu mà chiến thắng được hôn trầm thùy miên tức là chúng ta đã chiến thắng được vô minh lậu. Vì vậy mà hôm nay trên mặt trận sanh tử luân hồi của mọi con người thì phương pháp của Phật giúp chúng ta đối trị tất cả những sự khổ đau, tức là đối trị ba dục lậu, ba lậu hoặc: dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu. Và hiện giờ thấy xin mời một vị huynh đệ của các con đến đây trình bày sự chiến thắng về hôn trầm thùy miên, để mấy con rút tỉa từng kinh nghiệm mà nỗ lực tu

hành.

Vừa rồi Thiện Thảo là một người còn tuổi trẻ thanh niên nhiệt tâm tu hành, chiến đấu từng phút giây để rồi cuối cùng đánh bật được vô minh lậu tức là trạng thái hôn trầm, thù miên, vô ký, lười biếng của mình. Vậy thì thầy Chơn Thành, con hãy trình bày sự tu tập, tại sao con lại thức được suốt đêm ngày, chỉ có ngủ trong khoảng thời gian ăn cơm buổi trưa xong thì chỉ có ngủ 30 phút thôi, rồi suốt đêm ngày con tu tập như thế nào mà đạt được cái sức tỉnh thức như vậy mà cơ thể khỏe mạnh, không có bệnh đau, không có gì hết thì như vậy con hãy trình bày cho huynh đệ thấy sự tu tập của mình để họ rút tỉa từng kinh nghiệm tu tập. Vậy Thầy mời thầy Chơn Thành đến đây trình bày.

Lúc này là một người trẻ tuổi nhiệt tâm còn nồng nhiệt, sức lực đầy đủ. Và bây giờ đây là một người già, một người già yếu nhưng vẫn chiến đấu được hôn trầm thù miên. Vậy thì các thầy và quý Phật tử nghe sự chiến đấu của mặt trận sanh tử luân hồi của con người rất là gian khổ qua sự tu tập của mỗi vị đều có những kinh nghiệm. Thầy Chơn Thành trình bày lại sự tu tập của mình

để chiến đấu được giặc hôn trầm thùy miên.

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Nam Mô Bốn Sư Thích Thông Lạc

Con Thích Chơn Thành, hôm nay được phép Thầy trình bày qua cái sự làm sao mà con tu tập được suốt đêm ở cái sự tỉnh thức như thế thì ở đây cái sự sơ bộ để cho huynh đệ được biết và cũng là để sách tấn... Ở đây Chân Thành thì làm sao có thể thức được như vậy mà để ngủ được cái thì đây là cái quá trình tu tập. Chân Thành năn nay ngoài 60 rồi, thì vào đây tu tập với Thầy từ năm 1997 và Thầy triển khai cái giáo án tu tập ... thì sau đó Chân Thành trở về Bắc, và lúc đó Thầy cũng có đi ra Bắc lần đầu tiên về thăm cái đất tổ, và Thầy cũng cấm đất cho Chân Thành ở chỗ đó, nhưng mà đây là một cái nghĩa địa, nhưng mà chính quyền địa phương ở đây họ không chấp nhận, họ sợ rằng là Chân Thành sẽ làm những cái điều gì mê tín dị đoan cúng bái kiếm tiền, chẳng hạn như thế. Cho nên Chân Thành đành ở cái nhà mồ trong đó 2 năm. Ở cái nhà mồ đó thì một bên là nghĩa địa, thì cái ... thì cái nhà mồ nó cũng ... hai năm ở ngoài nhà mồ thì

cái sự mà có thể nói là một trong những cái mà có thể là phá hôn trầm, thù miên một cách tuyệt vời.

Chân Thành có nói, kính bạch thưa Thầy là cái phá thứ nhất, đệ nhất của nó là Thân hành niệm.

Pháp thứ 2 là phá hôn trầm thù miên là ở nghĩa địa. Thế thì Chân Thành tự nhiên được ở nghĩa địa thì người chết thì vài ba ngày lại có, thế rồi thì ở Miền Bắc thì có cái sự bốc mộ, cứ ba năm người ta chôn xong đến người ta bốc mộ, cho nên hiện nay mà nói thì Chân Thành thường ra xem người ta bốc mộ xem như nào, vừa để mình quán về thân bất tịnh nó được rõ ... thì khi bị hôn trầm thù miên thì ra ngồi nghĩa địa thì nó hết luôn. ... Ngồi ở nghĩa địa một mình thì cũng thấy sợ, cái tiềm thức sâu của con người nghĩ rằng có ma, thì ... xác định là không có ma. Nếu mà có ma, có cõi dưới mà sau khi mà chết mà có cái suy nghĩ sinh tồn thì nó giết chết Chân Thành vì làm ngược lại cái ý muốn của họ, muốn chứng minh cho người ta biết thì ... nhưng họ không hiểu. Nói thì có nhiều vấn đề, nhưng có những lúc mà....

Ở đây hai năm mà tu hành như thế thì cái sự hôn trầm thù miên phá dễ lắm, đây là cái pháp đệ...

Còn cái pháp tiếp là cái pháp ngồi trước... trước đây thì vào chỗ Thầy thì Chân Thành có ngồi xem có phá được nó không, nhưng mà khi mà nó ngã xuống rồi còn đâu. Ví dụ ...

Lúc ấy có cái cầu bắt qua cái mương ở đây này, thì nó có nước nó đầy lắm. Chân Thành ngồi ở trên cái cầu gỗ ấy: Nếu mà mà mà buồn ngủ, mà rớt xuống đây là mà chết, thì cái đó cũng là một cái mà con phá được hôn trầm thù miên.

Thế nhưng nói tóm lại thì đây là những cái nó hỗ trợ cho mình trong quá trình mình tu ... Nhưng mà cuối cùng thì Chân Thành ở cái nghĩa địa đó mà đến năm 2000 bạch Thầy, Thầy cho vào đây từ năm đây đến giờ thì Chân Thành ôm pháp Thân hành niệm. Còn cái lúc năm 1997 Thầy trao pháp cho ở cái thất hiện nay của sư Pháp Ngộ, lần đầu tiên Chân Thành vào thì ở cái thất đó, mà ôm cái pháp Thân hành niệm. Lúc ấy Thầy không nói là Thân hành niệm, Thầy chỉ nói con sẽ đi một vòng quanh thất

xong rồi ngồi xuống thở 5 hơi thở, tức là cứ 1 phút, hai phút, ba phút thì con ... mà thực hiện như thế từ năm 1997 cho đến bây giờ Chân Thành vẫn thực hiện, tức là cái pháp Thân hành niệm không bỏ.

Đây thì qua quá trình tu cái pháp Thân hành niệm như thế thì có thể nói rằng nó là đệ nhất. Mà khi tu hành của cái pháp Thân hành niệm này nó cũng không ngon gì đâu, nó rất là... thí dụ năm cái tướng trạng của thù miên hôn trầm là nó có thể hiện ra hết. Đang đi, rõ ràng mình tỉnh hẳn hơi, nhưng cái thằng ngoan không nó đến nhanh như chớp, và nó vật mình ngã xuống, có những lúc tưởng gãy xương mông, có những lúc tưởng gãy đùi, có những lúc thì đi trên cái thành như thế, mà mình đang đi tỉnh hẳn hơi mà mình bước một phát xuống dưới ghé cái đường hành lang đấy, tức là nó cách đấy ba , bốn cái ... tưởng là nếu như là không cẩn thận là coi như gãy xương, nó có nhiều cách nó đánh.... tức là trong quá trình Chân Thành tu như thế thì bị rất nhiều cái trạng thái cảm thọ nó làm cho chết dở... khi mà đi như thế thì hai đầu gối lại tưởng là cái bánh chè nó không còn nữa, nó bị đau đến

cái mức độ, có nghĩa là khi mà ngồi xuống 5 hơi thở, quanh một vòng thắt một vòng xong lại ngồi xuống hít thở 5 hơi đến nổi mà hai cái móng nói đau, không thể ngồi xuống, lúc đó Thầy bảo thôi con phải quay qua đứng vậy. thế đến sau một thời gian thì nó yên ổn, yên ổn xong (10:41) ... có thể nói rằng Chân Thành nói nó là đệ nhất.

Nếu ai không tu cái pháp Thân hành niệm này thì coi như người đó tu sẽ không đến đâu, là cái pháp rất căn bản. Nếu không tu Thân hành niệm theo kinh nghiệm của Chân Thành người đó sẽ không bao giờ phá được hôn trầm, thùy miên, người đó không đi tới đâu. Cho nên ngày nay, cho đến ngày hôm nay, qua những cách thức tu tập như thế, nỗ lực của mình, Chân Thành có đề ra những câu pháp hướng.

“Một là làm chủ sinh tử, hai là ngủ với giun”

Trên đời này không có hạnh phúc nào hơn là làm chủ sanh già bệnh chết

... nhỏ nhỏ như thế nó có tác ý thì Chân Thành bắt đầu vượt qua những trạng thái cho đến ngày hôm nay phải nói rằng là Chân Thành đã chiến thắng được nó và ...

sau đó thì vào tiếp tục. Hiện nay thì Chân Thành phá bữa trước thì Chân Thành nói rồi, tức là ban ngày tu hai thời. Buổi sáng, buổi chiều thì Chân Thành tu bốn tiếng, sau đó thì mỗi thời nghỉ 1 tiếng, đến trưa khát thực thì đến 11 giờ Chân Thành đi, 11 giờ đi khát thực về cho đến 2 giờ, Chân Thành vừa thọ thực, vừa nghỉ ngơi. Sau đó đến 2 giờ thì tiếp tục tu đến 6 giờ chiều. Thế còn bắt đầu buổi tối thì 7 giờ cho đến sáng luôn.

Trong cái thời gian tu buổi tối cho đến sáng thì có những lúc có thể nói rằng khi cái tâm nói quay vào thì có lẽ là ai tu thì biết chứ bây giờ tả nó thế nào? Bảo nó tri kiến như thế nào, bảo nó ăn ngủ như thế nào, không có cái bài nào tả được cái sự ... từ cái đó thì nó còn tu ... mà không thấy mệt, càng tu càng thấy khéo ra, cảm thấy thích thú cái đấy là cái mà Chân Thành nếu mà có đủ cái phúc thì sau này được phép của Thầy, Chân Thành sẽ ghi lại toàn bộ vào các kinh nghiệm của mình trong một cái tập nhỏ nhỏ về cái những người tu hành được... Chân Thành nỗ lực mà tu xong thì Chân Thành sẽ viết một cái cuốn nho nhỏ để kinh nghiệm, mà có những ghi thì hiện

trong cái pháp này thì tu... từ đây và hôm nay ... cái cuốn nhỏ nhỏ là để trình bày những tất cả các huynh đệ để Chân Thành thức tu tập là như vậy.

*Nam Mô Bốn Sư Thích Cam Mâu Ni
Phật*

.....

Ở đây mà những ai mà chiến đấu với cái tâm của mình, là cái gương để mà huynh đệ chúng ta cùng noi theo. **Ở đây không có ai hơn mà cũng không có ai kém**, chỉ chúng ta noi gương những huynh đệ chúng ta, người khác, lấy gương của Phật, lấy gương tu tập của Thầy, lấy gương của huynh đệ đã làm được, chúng ta soi cái gương đó mà nỗ lực chiến đấu với giặc sinh tử vì lúc nào nó cũng đang ngự trị trong thân tâm của chúng ta hết. Cho nên chúng ta phải cố gắng, cố gắng hết mình tu tập. Và khi được vào cái lớp tu tập này, được Thầy đào tạo và huấn luyện trên cái sự tu tập. Cho nên quý Thầy cố gắng chừng nào thì quý thầy không phụ ơn Phật, không phụ ơn Thầy. Thầy biết rằng sự tu tập là rất khó, như chúng ta nghe hai trường hợp của hai vị thầy đã tu tập qua, một vị trẻ tuổi và một vị lớn tuổi. Qua kinh

nghiệm tu tập của thầy Chơn Thành thì từ cái chỗ quá sợ ma ở đồng mã cho nên không dám ngủ, vậy mà cố gắng thức, đó là một cách thức bách để cho mình phá hôn trầm.

Rồi sau cái thời gian vào đây thì thầy tu tập cũng còn hôn trầm thùy miên chứ chưa phải là hoàn toàn thẳng. Cũng chưa có phải là buổi tối từ 10 giờ đến 2 giờ thì khoảng thời gian đó thầy cũng vẫn còn ngủ chứ chưa phải là chiến thắng suốt đêm được. Thế rồi thầy bị hôn trầm có nhiều khi thầy đi kinh hành trên cái đường kênh mà như các thầy đã biết có cái đường kênh màu đỏ, đường kênh nước ngập đầy cho nên thầy đi kinh hành nó lủi, nó khôn lẫm nó không lủi xuống kênh mà nó lủi ở hàng rào lủi qua lủi lại. Và cuối cùng thầy trèo trên cái cầu, thầy ngồi trên cái cầu để cho nó ngủ đặng cho nó nhào cái đầu nó xuống cái kênh cho nó uống nước, cho nó chết thì nó lại khôn, nó lại không ngủ, đó là những cái để mà phá cái hôn trầm của mình. Nhưng cái đó không phải bằng pháp, cái cách thức đó không phải bằng pháp. Mà pháp của Phật có pháp phá hôn trầm, tức là bốn phương pháp Chánh niệm tỉnh giác như Thầy đã dạy. Và thầy Chơn Thành hợp với pháp Thân hành niệm,

nhưng cái pháp Thân hành niệm của thầy cũng chưa trọn vẹn vì cái pháp Thân hành niệm, đi mà hoặc là hành động của thân, hơi thở đều tác ý trước khi làm thì thầy đã làm theo cái pháp Chánh niệm tĩnh giác thứ 3, nhưng áp dụng vào pháp Thân hành niệm thứ 4 có một phần ,và đồng thời thì thầy áp dụng pháp Chánh niệm tĩnh giác thứ 3 tức là đi 10 bước hoặc 20 bước rồi ngồi xuống hít thở 5 hơi thở rồi đứng dậy đi. Đó là nói cho rõ để chúng ta hiểu được. Cho nên áp dụng được cái pháp, phá được cái hôn trầm, thù miên. Cuối cùng thầy thức suốt đêm được mà hôn trầm thù miên không tấn công thầy làm được, và hiện giờ thầy cố gắng tiếp tục để những cái vi tế, cái vi tế cuối cùng của vô minh lậu không còn nữa.

Thầy nói như thế này để quý thầy cũng như quý Phật tử được hiểu biết trên **con đường tu tập của đạo Phật rất khó, nó chỉ còn một chút vi tế của vô minh lậu thôi, của một cái trạng thái hôn trầm thù miên, vô ký một chút xíu thôi như cát ở trong móng tay chúng ta, nghĩa là trong móng tay đóng một cái chút xíu đen đen đó, một chút xíu thôi, như là một hạt bụi ở trong tay chúng ta thì Tứ thần túc không**

xuất hiện, nó phải hoàn toàn thanh tịnh thì Tứ thần túc mới xuất hiện.

Tứ thần túc là gì? Là các cái năng lực để giúp cho chúng ta nhập các định và chúng ta thực hiện được Tam Minh. Nếu không có Tứ thần túc thì chúng ta chưa hoàn toàn hoàn thành được con đường tu học. Nhưng nói đến Tứ thần túc thì người ta nghĩ đến thần thông. Ở đây chúng ta không phải nói đến Tứ thần túc mà nói đến thần thông, mà nói đến Tứ thần túc tức là nói cái lực thanh tịnh, thanh tịnh của tâm chúng ta vô lậu. Người tu tập tâm vô lậu thì mới có Tứ thần túc, và cái lực Tứ thần túc, cái khả năng, năng lực gọi là Tứ thần túc, cái năng lực của Tứ thần túc là cái khả năng, cái sức lực làm cho chúng ta làm chủ được sự sống chết của chúng ta, còn nếu chúng ta không có thì chúng ta không làm chủ được. Bởi vì muốn nhập bốn thiên, từ Sơ thiên, Nhị thiên, Tam thiên, Tứ thiên mà không có Định thần túc thì chúng ta không nhập được. Cho nên người mà tu thiên mà chưa có giới luật chưa nghiêm chỉnh, chưa ly dục ly ác pháp làm sao có Tứ thần túc mà ngồi mà gọi là tu thiên, những người đó tu thiên điên chứ đâu phải thiên. Thiên của Phật xác

định rất rõ, có Tứ thần túc thì có Định như ý túc, Định như ý túc là nhập thiền định như ý mình muốn, như cái ý mình muốn mà nó đầy đủ. Gọi là túc là đủ. Cho nên chúng ta có Định như ý túc thì chúng ta mới nhập thiền định.

Cho nên cái lớp chánh định của đạo Phật nó chỉ cái lớp thứ tám, trong bát chánh đạo chúng ta nghe nói chánh định. Thì cái người mà có định thần túc rồi thì người ta sẽ nhập Sơ thiền, Nhị thiền, Tam thiền, Tứ thiền chứ không có khó khăn, không có mệt nhọc. Cho nên khi mà chúng ta tu Tứ niệm xứ, mà sung mãn được Tứ niệm xứ thì tâm định tĩnh, nhu nhuyễn, dễ sử dụng. Đức Phật đã nói tâm định tĩnh, nhu nhuyễn dễ sử dụng. Lúc bấy giờ chúng ta hàng ngày chúng ta tập định tĩnh trên thân hành của chúng ta, cái sự định tĩnh đó mà phá cả cái buồn ngủ, hôn trầm của chúng ta cho nên mình mới định tĩnh. Còn nếu mình không phá được hôn trầm thùy miên làm sao định tĩnh, còn mình vụng về mà mình ức chế trong hơi thở, hoặc ức chế ở trong bước đi hoặc ức chế cái tâm thanh thân của mình để mình giữ gìn cái đó thì tức là mình ức chế, mình ức chế thì làm sao mình định tĩnh, cho

nên mình bị lọt vào trong cái tướng mà thôi.
Cho nên mình là tu sai.

Vì vậy ở đây không phải ức chế nó ở đây chúng ta sử dụng những cái phương pháp để đẩy lui cái chướng ngại. **Chúng ta thấy bây giờ mình có buồn ngủ thì nhờ mình đi kinh hành, mình làm cho động thân mình, nó không có buồn ngủ thì nó phá dần, phá dần, phá dần, phá dần, cái buồn ngủ nó sẽ hết, mà nó hết cái buồn ngủ, cái hôn trầm thùy miên nó hết thì cái vô minh lậu nó hết, mà nó hết thì tức là chúng ta đã thanh tịnh được cái tâm của chúng ta rồi chứ đâu phải chúng ta nhiếp tâm cho hết vọng tưởng,** cho nên cái người tu là sai. *Nhưng vì chúng ta có những lúc cơ thể bị đau bệnh vì vậy mà chúng ta phải nhiếp tâm trong hơi thở hoặc nhiếp tâm trong bước đi và an trú trong đó để khi mà chúng ta nhiếp tâm và an trú trong 5 - 10 phút hoặc 30 phút mà thôi, rồi chúng ta nương vào cái thời gian nhiếp tâm được đó, chúng ta đẩy lui chướng ngại pháp trên thân chúng ta, khi thân chúng ta bị đau bệnh cái chỗ nào đó làm chúng ta phân tâm của chúng ta cho nên chúng ta tác ý bằng cách thức an trú. Vì vậy mà chúng ta*

tập nhiếp tâm an trú không có một niệm xen vào, tức là chế ngự tâm chúng ta, chứ không phải ức chế.

Cho nên chúng ta biết cách thức tu để đối trị cái ác pháp đang xâm chiếm đến thân thọ tâm pháp của chúng ta. Phương pháp của Phật đâu đâu nó ra đó hẳn hoi. Vì vậy mà hôm nay cái phương pháp mà Chánh niệm tĩnh giác để làm cho tâm chúng ta định tĩnh, mà khi tâm chúng ta định tĩnh và đồng thời chúng ta kết hợp với phương pháp Định vô lậu làm tri kiến chúng ta giải thoát. Cho nên tri kiến chúng ta giải thoát nó sẽ nằm ở đâu? Cho nên đức Phật nói nó nằm, tri kiến nó nằm ở trong giới luật, nằm ở trong đức hạnh. *“Tri kiến ở đâu thì giới luật ở đó, giới luật ở đâu thì tri kiến ở đó. Tri kiến làm thanh tịnh giới luật, giới luật làm thanh tịnh tri kiến”*. Đó là lời đức Phật dạy, mà lời đức Phật dạy thì chúng ta thấy rõ ràng, người tu hành phải định tĩnh, đĩnh tĩnh thì cái tri kiến chúng ta mà thông suốt được cái lý của Phật pháp như thật, cái lý vô thường như thật, cái lý vô ngã như thật của các pháp, cái lý duyên sanh của các pháp, chúng ta như thật thì lúc bấy giờ không có ác pháp nào tác động vào thân tâm chúng

ta được, thì ác pháp nó phải mang tính chất nó tham, sân thì vì vậy mà chúng ta đẩy lui được những ác pháp đó không làm cho thân tâm chúng ta chướng ngại tức là chúng ta đã diệt dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu. Cuối cùng thân tâm thanh tịnh và Tứ thần túc xuất hiện.

Tứ thần túc nó có bốn cái thần lực.

Thần lực thứ nhất là Dục như ý túc. Khi một cái người mà tâm định tĩnh nhu nhuyễn, dễ sử dụng, muốn biết chúng ta có thần lực đó không, có Dục như ý túc không thì chúng ta thử bảo ngồi xếp bằng như các thầy như vậy, chúng ta thử mình có thần túc không. Cũng như ngày xưa ông Châu Lợi Bàn Đạc khi ông thấy tâm thanh tịnh trên Tứ niệm xứ rất thanh tịnh, ông thử coi ông có Tứ thần túc không, thì lúc bấy giờ ông Dục như ý túc ông bảo rằng: 1000 ông Châu Lợi Bàn Đạc phải ngồi đầy khắp khu rừng này cho ổng, ông chỉ cần ra lệnh như vậy. Thì chúng ta thấy rằng cái Dục như ý túc tức là ý muốn của ông là muốn cho có 1000 ông Châu Lợi Bàn Đạc, cái ngàn người, 1000 người như là ông vậy, sẽ ngồi đầy khu rừng này. Thì lúc bấy giờ tất cả chúng Tỳ kheo đều đi thọ trai, khu rừng vắng không có một

người nào, chỉ riêng có mình ông còn ở lại khu rừng thôi, ông ở lại, cho nên vì vậy ông mới thử cái sức tu tập, cái tâm thanh tịnh của mình bây giờ coi thử coi bây giờ nó có đủ cái lực không, thì ông vừa ra lệnh thì ông nhìn thấy cả một khu rừng dưới gốc cây nào cũng có ông Châu Lợi Bàn Đạc ngồi cả. Ông nói như vậy là Dục như ý tức mình có rồi, và khi Dục như ý tức có thì Định như ý tức có, Định như ý tức có thì Tinh tấn như ý tức có, mà tinh tấn như ý tức có thì Tuệ như ý tức có mà Tuệ như ý tức có tức là Tam Minh.

Cho nên một người tu chúng ta không có khó khăn gì mà không có thử nghiệm lại coi cái sự thanh tịnh của mình có đủ Tứ thần túc này không. Vì trên Tứ niệm xứ mà thanh tịnh thì Tứ thần túc sẽ xuất hiện. Cái pháp Tứ niệm xứ thì quý vị ai cũng biết rồi mà, nhưng mà vì mình tu chưa thanh tịnh cho nên nó chưa đủ năng lực đó mà thôi.

Như Thầy vừa nãy đã nói dù còn một chút xíu dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu, một chút xíu như cát ở trong móng tay của chúng ta thì Tứ thần túc không xuất hiện. **Cho nên phải rất là thanh tịnh, trong sạch, thật là trong sạch thì Tứ thần túc mới hiện.** Cho nên cuộc đời chúng ta được đức Phật

dạy bảo đường lối rất rõ ràng. Tu thiền định phải có cái gì mới tu thiền định chứ không phải muốn tu thiền định ngồi đó mà nhập định thì người đấy chỉ lừa đảo người khác mà thôi, chẳng biết thiền định là gì.

Con đường của Phật đã vạch rất rõ trong kinh sách, dạy rất cụ thể để cho chúng ta biết đường lối cách thức tu tập thế mà người ta dạy thiền định, người ta dạy mình niệm Phật để mình cầu vãng sanh. Đức Phật đã nói rồi, thế giới tưởng làm sao có thật mà cầu vãng sanh, đó là tất cả những cái sai. Cái sai muôn đời mà để lại cho chúng ta tu tập rất là gian khổ, bỏ hết đời chúng ta tu tập cuối cùng chúng ta được những gì, thiền định thì không có Tứ thần túc mà cầu về một cõi Thiên đường cực lạc thì lại cõi tưởng làm sao có cõi thật mà cầu. Cho nên tất cả những cái này là những cái điều mơ hồ, huyền hoặc, ảo tưởng của những con người chúng ta dựng nó lên để làm cho chúng ta khổ. Biến nó trở thành cái tôn giáo để làm chúng ta khổ.

Đạo Phật không phải là tôn giáo, đạo Phật là một cái đạo đức nhân bản làm người chứ không có phải là một cái tôn giáo. Bởi vì con đường bát chánh đạo, đức Phật dạy rất

rõ, Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ, chánh làm sao chúng ta có tà được, thấy cái đúng làm sao có sự đau khổ mình, đau khổ người. Cho nên nó là đạo đức chứ sao, vì vậy mà tám lớp hần hôi, có chương trình giáo dục đàng hoàng, có những bài học, trong những bài học để chúng ta thực hiện được đạo đức làm người, sống không làm khổ mình, khổ người quá rõ ràng, cụ thể. Tại sao chúng ta được theo đạo Phật, được học giáo lý của đạo Phật mà không thực hiện được con đường của đạo Phật, tức là Bát chánh đạo, Bát chánh đạo không phải là những danh từ suông mà là những bài học thực sự cho chúng ta tu học.

Vậy hôm nay thầy sẽ trả lại bài của mấy con, là vì trong cái thời gian một tuần nay, có người viết thầy 5, 6, 7 bài như thế này, nghĩa là một người có thể lặp đi lặp lại rất nhiều như vậy gọi là tu Định vô lậu, tu Định vô lậu. Định vô lậu triển khai tri kiến cho chúng ta mà chúng ta từng nghe trong kinh sách Phật nói, **tri kiến giải thoát, cái sự hiểu biết giải thoát. Còn hiện giờ quý vị đang ở trong cái sự hiểu biết không giải thoát, cho nên dễ giận hờn, dễ phiền não, dễ tham đắm, dễ thích thú điều này thứ kia.**

Cho nên chúng ta muốn được giải thoát thì chúng ta phải trang bị cho mình có sự hiểu biết giải thoát, sự hiểu biết giải thoát giúp chúng ta không còn bị dính mắc, không còn bị tham đắm, không còn tham sân si, đó là con đường của đạo Phật, rèn luyện, đào tạo chúng ta có sự hiểu biết.

Vậy hôm nay những bài luận của mấy con đã viết ra như thế này trong một tuần lễ, mấy con mỗi người viết cho Thầy năm bài, mười bài, Thầy sẵn sàng đọc lại tất cả những bài của mấy con và ghi lại từng cái chỗ sai, từng chỗ đúng để giúp cho các con có một cái tri kiến soi thấu, một cái lý chân thật của một cái pháp trong thế gian này của một sự kiện hiện tiền trong thế gian này, của một sự hiện tại mà từ lâu chúng ta không hiểu biết, làm cho hôm nay chúng ta hiểu biết mà hiểu biết thật sâu và hiểu biết thật rõ và hiểu biết như thật chứ không có còn mơ hồ. Để giúp chúng ta biết rằng trên thế gian này không có gì là thường hằng vĩnh viễn chỉ là các pháp vô thường mà thôi. Cho nên đức Phật nói, đức Phật nói: *“Sanh diệt diệt rồi, tịch diệt là vui”*

Sanh là gì? Duyên hợp mà sanh ra. Rồi diệt là gì? Là mất đi. Mà bây giờ người

tu tập của chúng ta, mục đích của chúng ta là hiểu biết để chúng ta thấy các pháp đều là các pháp sanh diệt, các pháp đều là vô thường, các pháp đều là nhân quả. Do thấy hiểu biết như thật cho nên chúng ta không còn dính mắc, không còn tham đắm trong các pháp thế gian. Cuối cùng sự hiểu biết đó giúp chúng ta thanh thản, an lạc, vô sự, tâm chúng ta quay vào với một sự an ổn vô cùng, vô tận, không một ác pháp nào tác động được chúng ta, cho nên công lao của quý thầy của quý tu sĩ từng chịu khó suy tư viết từng bài như thế này, một bài không phải một trang mà rất là nhiều trang như thế này. Một bài luận rất nhiều trang mà một ông thầy giáo phải đọc cái bài luận như thế này chắc chắn là mệt mỏi lắm nhưng Thầy không mệt mỏi là vì Thầy thương yêu các con đã chịu khó ngồi tư duy bóp đầu nặn trán mình ra viết như thế này.

Qua nhiều bài viết, cuối cùng Thầy thấy mấy con có những điểm mấy con sáng suốt lên, hiểu rõ lên như bài ngắn này của thầy Thanh Quang: *“bài ngắn gọn đầy đủ, có tiến bộ”*, nghĩa là tiến bộ hơn trước rất nhiều. Bài này là bài thứ 3 của thầy viết. Và bài này là bài thứ 4: *“bài này nói rõ nét*

duyên hợp của nhân quả có tiến bộ sâu sắc quán về nhân quả". Lần lượt từ bài vựng về, hiểu cạn cợt bây giờ lại lần lượt những cái bài kế tiếp sâu sắc hơn cho đến khi hoàn chỉnh được cái bài, viết được cái sự quán xét về nhân quả thảo mộc thì Thầy sẽ cho tiếp bài học về nhân quả con người. Ở trong lớp chúng ta có những người cũng đồng học trong thời gian nửa tháng nay thì có người đã được Thầy cho họ làm được bài đến bài nhân quả con người rồi, còn có những người ở lớp này cũng có nhiều người thì bài nhân quả còn cạn lắm. Hãy cố gắng, cố gắng khắc phục, đừng bỏ cuộc mấy con. Có Thầy, Thầy sẽ giúp đỡ tri kiến tri kiến của mấy con sẽ sáng suốt, soi vào các pháp như thật làm cho mấy con có cái chánh kiến, có cái tư duy soi thấu rõ ràng để không mấy con không còn bị mờ mịt trước các ác pháp, không còn bị các pháp gạt gẫm mấy con nữa. Đây là hai bài của thầy Thanh Quang thầy xin trả lại, Thầy không đọc nhưng những bài này Thầy đã phê như vậy đủ biết là tạm đủ,

Bài này của một vị tu sĩ, bài này tạm được, nghĩa là viết rất nhiều bài, vị tu sĩ này rất nhiều bài, nhưng hôm nay mới tạm được, nhưng còn thiếu về duyên hợp, duyên tan,

phải làm lại, tức là duyên hợp của nhân quả, về duyên hợp duyên tan của nhân quả còn kém cho nên phải có gắng làm lại cái phần này cho đầy đủ hơn. Trùng trùng duyên hợp, kể ra biết bao nhiêu duyên hợp để mà tạo thành cái nhân quả, cho nên trùng trùng duyên hợp, nhưng trùng trùng duyên tan. Tại sao nói trùng trùng duyên tan? Bây giờ Thầy đem một nắm lúa hoặc là một nắm đậu thì lúa hay đậu đó là cái nhân Thầy ném vào trong một cái nơi đất ẩm ướt thì trong lúc đó, nơi ẩm ướt đó thì có hạt lên rất mạnh, nhưng có hạt lên rất yếu và những cái cây được lên đó thì có cây được suôn sẻ lên luôn và có cây bị sâu bọ sẽ cắn chết đi. Đó là duyên hợp rồi lại duyên tan, mà cái sống sót được rất là khó khăn mà cái hoại diệt thì rất dễ dàng, cho nên ở đây chúng ta nói muốn duyên hợp, duyên tan nó đều đi gắn liền với nhau.

Vì vậy mà chúng ta thấy một cái quả cũng vậy, bây giờ chúng ta đem một cái hạt xoài trồng lên một cây xoài, cây xoài sẽ cho rất nhiều quả, nhưng mà đợi mà được cái quả xoài chín để có một cái hạt ở trong đó để làm lên được thành cái cây thì biết bao nhiêu trái xoài con đã rớt xuống, đã diệt chứ

gì, hợp thành một cây xoài có trái có phải không? Mà bây giờ những cái trái quả đó nó được thành hình mà trở thành một trái xoài lớn để có một cái hạt già ở trong đó, để lên thành được cái cây thì bao nhiêu cái trái xoài nhỏ nó rớt xuống hết mấy con, nó diệt hết. Cho nên sự sinh diệt, chúng ta nhìn cây xoài rồi chúng ta phải suy ngẫm lại con người rồi chúng ta thấy cái sự diệt, khi sanh con người rồi khi diệt chúng ta thấy.

Nhiều khi chúng ta thấy một cái cơn bão hoặc một cơn sóng thần con người chết nằm la liệt chúng ta đau xót, chứ chúng ta đâu có nhìn cái nhân quả của bao nhiêu cái trái xoài nhỏ nó rớt xuống nó đầy gốc mà nó còn lại được mấy trái xoài lớn mấy con. Chúng ta còn được con người ngồi hôm nay như thế này khó lắm mấy con cũng như trái xoài mà đã được trái chín rồi đó còn những trái xoài mà chưa được nó rơi rụng hết mấy con. Từ khi cha mẹ giao hợp nhau để thành một đứa con, biết bao nhiêu đứa con phải rơi rụng để rồi nó thành một đứa con. Các con cứ suy ngẫm, không phải duyên hợp, duyên tan nó liên tục như vậy sao, cho nên thành hình được một trái xoài mà trọn vẹn cho đến cuối cùng mà chúng ta được ăn cái

trái xoài, được thấy ngon ngọt là cả một quá trình duyên hợp tan đau khổ vô cùng.

Cho nên chúng ta thấy cuộc đời này là cuộc đời là khổ, đức Phật nói không sai “Đời là khổ, nước mắt chúng ta nhiều hơn nước biển”. Nếu chúng ta nhìn nhân quả của thảo mộc chúng ta thấy những trái xoài con nó rất đầy gốc, chúng ta có khóc không? Nếu chúng ta suy ngẫm đến thân phận của con người sanh ra được người thì biết bao nhiêu người phải chết, rồi chỉ còn có mình chúng ta. **Cho nên nước mắt chúng ta khóc là phải, khóc cho đời đau khổ, khóc cho duyên hợp tan của nhân quả mà tạo cảnh tang thương đau khổ như thế này. Cho nên khi suy tư, khi hiểu biết rõ ràng như vậy chúng ta còn thiết tha gì trên thế gian này nữa không?** Một khi chúng ta sống với bao nhiêu người đã chết, một khi chúng ta còn sống biết bao nhiêu loài vật đã chết mà chúng ta lỡ tâm ăn thịt từng miếng thịt, nhai nuốt vào trong bụng chúng ta để nuôi thân xác chúng ta gọi là bổ khỏe, gọi là đầy đủ, gọi là ngon ngọt, chúng ta có nỗi lòng nào không? Một người hiểu được Phật pháp, người ta đau lòng, đau khổ. Người ta không làm sao người ta không muốn ra khỏi

cuộc đời này, cuộc đời này duyên hợp tan là cả một vấn đề đau khổ. Các con làm bài, các con nói hết, nói hết, nói càng sâu thì các con mới thấm thía được lời đức Phật dạy cuộc đời chúng ta quá khổ, duyên hợp tan là cả một điều đau khổ làm chúng ta không suy tư, không viễn tưởng mà nghĩ đến chúng ta đau khổ vô cùng.

Cho nên Thầy quyết định, cuộc sống Thầy khi tu xong rồi Thầy nghĩ đến chúng sinh khổ quá Thầy không lẽ bỏ đi. Cho nên Thầy làm sao Thầy triển khai lại con đường của đạo Phật, dựng lại những gì của đạo Phật để giúp cho loài người sống không làm khổ mình, khổ người Thầy đem lại hạnh phúc cho loài người nhưng quá khổ, tiếng nói của Thầy trăm muôn ngàn người mới được một người nghe. **Thầy tin rằng đời của Thầy chỉ dựng nó lại, mong cho đời sau để được triển khai rộng và mọi con người đều thấm nhuần được đạo đức nhân bản nhân quả này để sống không làm khổ mình khổ người là Thầy mãn nguyện rồi.** Còn những vị nỗ lực tu tập cho đến khi làm chủ sự sanh tử luôn hồi chấm dứt, thì các con chỉ là những gương hạnh tốt đẹp cho người đời mà thôi.

Chúng ta đừng sống ích kỷ cho mình. Khi tu tập xong có nhiều thầy nói với Thầy: “Con thấy sự hướng dẫn của Thầy quá khổ, con tu tập được con sẽ nhập diệt con thấy con không đủ sức.”. Nhưng các con phải nghĩ, còn biết bao nhiêu con người trùng trùng, điệp điệp người ta đang đau khổ lắm, khi các con tu tập xong dù một phút giây còn giữ lại được hơi thở thì mấy con còn phải sống. Sống vì mọi sự đau khổ của con người trên thế gian này, để làm gương hạnh, để nói lên tiếng nói, để giúp cho họ sống đạo đức thì Thầy ước muốn. Chứ đừng tu tập rồi mấy con bỏ ra đi, tội nghiệp cho con người trên hành tinh này lắm. Họ có biết gì đâu, họ chỉ theo quy luật của nhân quả mà chạy theo vòng tròn của nhân quả, đời này đến đời khác họ làm sao thoát khỏi.

Nếu không có Phật, nếu không có kinh nghiệm tu hành của Thầy thì ngày nay làm sao có nền đạo đức nhân bản nhân quả này giúp cho loài người, thì làm sao có ngày mấy con được làm chủ sự sống chết, chấm dứt được luân hồi, thoát ra vòng kiềm tỏa của nhân quả, thì làm sao mấy con thoát được, mà khi thoát được mấy con lỡ đành nào bỏ chúng sanh lại sao? **Mấy con hãy cố gắng**

mấy con, đừng vì ích kỉ chúng ta, đừng vì thấy cảnh khổ mà bỏ đi, mà chúng ta hãy chịu cái khổ vì mọi người, chúng ta không cầu danh, cầu lợi nữa đâu mấy con. Nhưng chúng ta chỉ vì thương xót mà chúng ta ở lại, ngày ăn một bữa sống đời sống ba y, một bát, chúng ta còn gì trên thế gian này mà tha thiết ở. Nhưng nỗi khổ của chúng sanh nhiều lắm, nhiều lắm, chúng ta đừng đi mấy con.

Thầy biết lớp Thầy dạy tu tập mấy con sẽ hoàn toàn chúng được đạo quả giải thoát, chúng được chân lý hản hời. Nhưng mấy con nhớ lời Thầy đừng bỏ con người trên hành tinh này khi chúng ta thấy rằng duyên chúng ta dù ít, dù nhiều chúng ta cũng đừng nên bỏ họ mà hãy cứu họ, đem họ ra khỏi sự đau khổ của quy luật nhân quả. Đó là sự ước muốn.

Cho nên hôm nay con hãy làm lại bài này một lần nữa, duyên tan hợp còn nhiều lắm, phải cố gắng làm, phải cố gắng. Thầy biết các con suốt trong một tuần nay, nhiều bài vở các con làm, trao cho Thầy đọc, Thầy cố gắng đọc hết sức mình để giúp cho mấy con và hết sức khuyên mấy con **hãy cố gắng viết nữa, viết nhiều nữa mấy con, viết**

chứng nào, mấy con tư duy chứng nào mà nó thâm nhuần được cái lý, lý nhân quả của kiếp người, của kiếp muôn loài trên hành tinh này, hãy cố gắng viết, viết cho nhiều chứng nào thì mấy con sẽ thâm nhuần chứng nấy. Khi viết thì buộc lòng đầu óc mấy con phải tư duy, suy nghĩ, đừng vay mượn của ai mà tự móc trong đầu óc của mình ra mà viết, viết những điều cần hiểu biết, viết những điều chưa hiểu biết và cái gì chưa hiểu biết Thầy sẽ gợi ý, Thầy sẽ giúp đỡ cho mấy con. Với sự giúp đỡ của Thầy, Thầy tin rằng mấy con sẽ thông suốt được lý nhân quả, lý nhân quả. Hãy cố gắng mấy con, Thầy giúp mấy con thì Thầy tin rằng vì ơn nghĩa không phụ ơn Thầy thì mấy con không nỡ bỏ chúng sanh mà đi, mấy con ở lại để giúp cho mọi người còn nhiều đau khổ.

Đây là bài của Chân Niệm,

Bài này của Phước Tồn, con viết rất nhiều bài, theo Thầy thiết nghĩ những bài con viết có nhiều cái ý mới và cũng có nhiều cái rất hay về cái sự mà nhận xét qua nhân quả nhưng con cố gắng cô đọng lại một cái bài nhân quả từ đặc tướng, rồi đặc tính, rồi chuyển đổi nhân quả rồi duyên hợp, duyên

tan và kết luận. Vào đầu giới thiệu nên gợi ý người bằng câu hỏi để người ta chú ý vào nhân quả và từng đó về sau thì con hãy theo thứ tự. Cái đặc tướng của nhân quả trước, hình dáng của mọi vật kể đó là đặc tính của nhân quả. Khi đặc tính xong rồi thì chuyển đổi cái nhân quả bằng cái phương pháp, bằng cách thức chuyển đổi rồi mới giải thích về duyên hợp của nhân quả, giải thích về duyên hợp nhân quả. Rồi kể đó giải thích về duyên tan, rồi kết luận để xác định cho người ta thấy rằng nhân quả là một sự thật không phải là một ảo tưởng mà đây là chứng minh cho sự thật bằng qua những nhân quả của thảo mộc. Đó thì mấy bài con nên làm lại một lần nữa. Thầy biết rằng con cặm cụi suốt trong tuần lễ này, viết bao nhiêu lần, bao nhiêu giấy, viết bao nhiêu lần như thế này chứ không phải một bài này.

Đó là cái phần về Phước Tồn, siêng năng tu tập như vậy Thầy rất mừng, là đệ tử của mình rất siêng năng cố gắng để đem lại sự hiểu biết của mình.

Bài này cũng của Phước Tồn, bài này con đã giải thích những từ: chơn thật, che đậy, dối trá với mình với người. Ở đây Phước Tồn có hỏi Thầy như thế này: là trong khi đi

khất thực thì trong lúc đó có những người đứng ở trước cái nơi mà con khất thực, cái sức của con thì con phải ăn 6 bát cơm, mà bây giờ có người đứng nhìn thì con ngại quá cho nên con xúc có 4 bát cơm thôi, còn 2 bát thì con không xúc, sợ người ta chê con là người tu sĩ tham ăn cho nên con không xúc. Như vậy trong đây thì Thầy khuyên rằng, Thầy khuyên rằng mình phải chân thật, mình đừng có che đậy, mình đừng có dối trá.

Thì cái bài viết của Phước Tôn thì trong cái bài viết này thì nói rất rõ, rất rõ là đã hiểu được ý của Thầy, cho nên mình ăn bao nhiêu thì mình đến mình xin bấy nhiêu, mình ăn ngày một bữa mình không ngại gì hết, người ta chê cũng được, người ta khen cũng được, mình không cần người ta khen, người ta nói gì cũng được, miễn ngày hôm đó mình sống mình tu tập, mình sống không có vì cái danh hảo, mà cái sự thật. Thí dụ như mình ăn 6 bát cơm, mình cứ xúc 6 bát cơm mình ăn, đừng có ngại người ta nói mình ăn nhiều thì mình xấu hổ.

Thường thường ở đời họ theo kiểu xã giao, họ đến ăn tiệc, nhiều người ngồi ăn, họ ăn qua loa thôi, sự thật còn họ chưa phải

ăn no đâu, đó là cái xã giao của họ thôi, kiểu cách của họ. Rồi ai có mời họ thêm, họ nói no rồi, no rồi, đó là sự dối trá mấy con, sự dối trá không thật. Người tu sĩ chúng ta luôn luôn thành thật, đối thì chúng ta ăn, ăn no thì thôi. Cho nên vì vậy mà người ta chê cười mình gì chê, mình không sợ, Nhưng ở đời họ có cái khéo léo, cái xã giao khéo léo để không thiếu thành thật, mà từ cái không thành thật này mới dẫn họ đi đến những sự không thành thật khác. **Đạo Phật chúng ta rất sợ cái sự dối trá trong lòng, dối mình mà dối người, rất sợ mấy con. Chúng ta phải học thành thật, mà cái giới không nói vọng ngữ tức là phải thành thật này.** Cho nên ở đây đức Phật đã dạy chúng ta, trang bị chúng ta đầy đủ những điều chân thật, không sai trái lương tâm chúng ta chút nào. Như vậy cái bài này con đã viết đầy đủ cái ý nghĩa của từ chân thật, che đậy và dối trá, Thầy đã ghi lại trong cái sự trả lời của Thầy với con thì con đã viết được đầy đủ cái ý nghĩa của nó trong cái bài này rồi.

Phước Tôn về cái bài Phước Tôn nữa cũng nói về nhân quả. ‘Con hãy làm lại bài tổng kết nhân quả thảo mộc theo thứ tự sau đây’, nghĩa là con phải theo thứ tự mà con

làm lại, đây là một bài của Phước Tồn nữa. Giới thiệu nhân quả, vào đầu con phải giới thiệu nhân quả, rồi phải đặt thành câu hỏi nơi giới thiệu để mọi người người ta chú ý và cũng bắt buộc mình phải chú ý. Rồi con sẽ viết đặc tướng, nói về đặc tướng của nhân quả, rồi nói đặc tính, rồi nói về sự chuyển đổi, rồi nói về duyên hợp của nhân quả, rồi duyên tan nhân quả rồi kết luận, nói như vậy con làm lại. Những bài này thì nó có phần duyên hợp, có phần duyên tan, có đặc tướng nhưng nó không theo thứ tự mà phải viết thành thứ tự cho nó cụ thể cho một bài, cho chúng ta sắp xếp từ trên xuống dưới, để khi người đọc cũng như mình quán, mình tư duy lại mình thấy nó rõ ràng, từ cái này nó diễn biến đến cái khác một cách cụ thể của quy luật nhân quả, nó không phải đi lộn đầu, lộn đít như thế này được. Cho nên phần nhiều mấy con quán hay lộn xộn, vậy mà buộc lòng Thầy phải cho mấy con theo một cái lộ trình để mấy con làm cái bài, để có sự tư duy của mấy con từ cái thấp đến cái cao, từ cái nhìn thấy.

Bởi vì các con thấy rõ ràng cái đặc tướng của từng cái trái cây, từng cái cây, cây cỏ thì mềm, cái cây gỗ thì cứng rồi có

cây leo. Rồi cái trái của nó thì có trái tròn, trái dài, trái méo, trái nhỏ, trái lớn, nó đủ loại, đủ vóc dáng của muôn hình vạn trạng của nhân quả. Chúng ta nhìn thấy cái hình tướng, cái hình sắc của các loại quả chúng ta thấy rõ ràng nó muôn hình muôn dạng chứ, trái xoài nó đâu giống trái đu đủ mấy con, mà trái đu đủ đâu giống trái seri, nó đâu có giống nhau đâu, mà trái tiêu, cái hạt tiêu nó đâu giống trái ớt đâu, mỗi cái nó có hình dáng của nó đấy con. Đó là cái đặc tướng của nó, cho nên chúng ta nói cái đặc tướng để thấy rằng cái nhân quả nó vi diệu vô cùng, sanh ra muôn loài nó đều có hình dáng khác nhau. Chúng ta thấy cái con người mình thì có hình dáng như này, nhưng mà con cào cào nó có giống mình không, con chó nó có giống mình không. Các con thấy cũng là động vật chứ, nhưng mà tại sao nó vạn trạng thiên hình như vậy, mà nói vạn trạng thiên hình thì nó có tính chất riêng biệt của nó trong đó.

Thí dụ như trái chanh nó như vậy nhưng mà nó có trái chanh chua, mà trái xoài nó có hình dáng như vậy nó có trái ngọt, nhưng cái ngọt của trái xoài nó đâu giống cái ngọt của dưa hấu mấy con, có phải không? Các con

thấy nó sai khác từ cái đặc tính của nó, cũng cái ngọt và cũng cái chua, chua cái chanh nó khác, chua cái cam nó khác chứ, nó đâu có giống nhau mấy con. Đó tất cả cái điều kiện mà chúng ta thấy cái đặc tính và đặc tướng của thảo mộc nó thiên hình vạn trạng, mà nếu như chúng ta không chịu tư duy suy nghĩ làm sao chúng ta thấy được thiên hình vạn trạng. Chúng ta biết, nhưng mà không nói ra, không tư duy thì chúng ta coi như là biết chúng ta một cách mơ hồ, không cụ thể. Chúng ta cũng biết trái dưa hấu tròn, trái dưa hấu dài, biết trái dưa hấu ở trong ruột màu vàng, biết trái dưa hấu ở trong ruột màu đỏ, cái sắc tướng nó chúng ta biết hết à, nhưng bây giờ làm bài thì dường như chúng ta không nhớ, không nhớ đặc tướng của nó, không làm được đặc tướng của nó, cho nên chúng ta nói gì mênh mông không à, mà lộn xộn. Cho nên vì vậy bây giờ chúng ta làm người đã được đào luyện, đã được đào tạo mình cái trí tuệ, cái trí tuệ vô lậu, cái tri kiến vô lậu thì chúng ta phải được học, được tu, được rèn luyện, được tư duy suy nghĩ để tạo cho mình có một cái sự hiểu biết tuần tự sắp lớp hiểu biết sâu sắc về vạn vật của vũ trụ. Mà về vạn vật của vũ trụ trong đó có

con người của chúng ta, để biết từ đâu mà nó sinh ra và nó sinh ra muôn vàn, muôn hình vạn trạng để làm gì, để cho chúng ta biết rõ nhân quả nó đi như vậy. Làm chúng ta không bị mê mờ, không bị ảo tưởng mà chúng ta thấy như thật. Cho nên, Phước Tồn hãy làm lại bài này một lần nữa, càng làm thì mấy con thấy sâu sắc hơn.

Chân Thành, con hãy làm lại bài nhân quả con người và đồng thời nếu có điều kiện con làm lại cái bài nhân quả thảo mộc” sắp xếp từ thấp đến cao trở thành một cái bài, vì con viết bài có những cái nhìn, cái quán xét, cái tư duy sâu sắc, rõ ràng, cụ thể nhưng phải theo thứ tự để biến thành một cái bài về nhân quả thảo mộc, cụ thể, rõ ràng, từ hình sắc cho đến đặc tướng, cho đến duyên hợp, duyên tan. Tất cả mọi cái này con làm lại cụ thể, rõ ràng, trở thành một cái bài mà hàng ngày mấy con phải nhắm đi, nhắm lại rất nhiều để cho thấm nhuần, thấm nhuần được cái lý nhân quả của thảo mộc. Rồi tới đây các con sẽ tiếp tục làm cái bài nhân quả con người. Đầu tiên con sẽ làm cái bài nhân quả con người, mà làm bài nhân quả con người thì bắt đầu con sẽ nói đường đi của nhân quả.

Thầy xin gợi ý cho mấy con đường đi của nhân quả nó đi nơi nào, nó đi nơi thân hành, khẩu hành và ý hành nói tổng quát. Và sau này các con sẽ làm bài kể nói về nhân quả thân hành, rồi nhân quả khẩu hành, rồi nhân quả ý hành, từng phần để kết hợp lại thành một bài nhân quả của con người. Đó là đường đi của nhân quả qua thân hành, khẩu hành, ý hành của mọi con người chúng ta, và vì vậy mà chúng ta sẽ thấu suốt được lý nhân quả của con người. Cuối cùng thì chúng ta tiến tới thì chúng ta sẽ đi đến cái nhân quả của thời tiết, nhân quả của vũ trụ, chúng ta sẽ học đến nhân quả thời tiết nó còn mênh mênh, nó còn vô cùng sâu rộng hơn nữa, làm cho cái tri kiến của chúng ta hiểu rõ được nhân quả của vũ trụ, nhân quả của trên hành tinh này, nhân quả khắp cùng nơi không gian vũ trụ này không có chỗ nào là không có nhân quả. Những điều mà tri kiến chúng ta chưa hiểu thì chúng ta nhờ cái sự hướng dẫn của Thầy. Còn nếu mà chúng ta tu tập có được Tam Minh thì chúng ta sử dụng trí tuệ Tam Minh, chúng ta quan sát vũ trụ thì chúng ta sẽ thấy nhân quả rất là rõ ràng, cụ thể. Còn bây giờ sức của các con chưa đủ thì các con hãy cố gắng làm những

cái bài luận mà Thầy đã cho lần lượt, Thầy triển khai riêng để cái tri kiến của các con nhìn vào những sự nhân quả cụ thể, rõ ràng hơn.

Phải cố gắng mà làm bài, phải cố gắng mà tư duy, đừng nghĩ rằng tôi chỉ tu nội có đi kinh hành, Chánh niệm tỉnh giác là tôi chứng đạo, chưa, chưa chứng đạo đâu. Ở đây chúng ta nghe đạo Phật nói tri kiến giải thoát, sự hiểu biết giải thoát, giới luật ở đâu là tri kiến ở đó, đó là những điều mà đức Phật đã xác định được cái sự giải thoát của chúng ta là ở chỗ hiểu biết của chúng ta chớ không phải ở chỗ thiền định, ở chỗ thiền định thì chẳng qua là chúng ta tu tập để phá hôn trầm thùy miên, mà thiền định của chúng ta bây giờ có gì mà gọi là thiền định, chỉ Chánh niệm tỉnh giác mà thôi, đó là cái điều mấy con cần phải tiếp tục làm thêm.

Chơn Thành cũng cố gắng để chỉnh lại cái bài nhân quả của mình, từ cái theo thứ tự rõ ràng hơn mà thành lập một cái bài cho nó rõ ràng cụ thể và thêm nhiều phần nữa, nó có nhiều phần mà nó chưa đầy đủ lắm thì phải thêm. Như thí dụ nhân quả duyên hợp duyên tan chưa đủ, một trận bão một cơn sóng thần hoặc là một cơn động đất đều

là duyên tan, duyên tan hoại đó, thì lúc bấy giờ chúng ta cũng nêu lên một cái nhân quả duyên tan, để mà chúng ta thấy được sự tan hoại, một cái cơn bão đi ngang qua khu rừng tất cả những cái cây đó bị rạp xuống, một cơn hỏa hoạn thiêu đốt cả khu rừng đó cũng là duyên tan mấy con. Tất cả những cái điều kiện xảy ra để sự hoại diệt của thảo mộc thì chúng ta đều có thể đưa ra được, đưa ra được ở trên cái bài của chúng ta nói về nhân quả thảo mộc. Đó thì những cái bài này các con hãy làm lại.

Thầy cũng nhắc nhở về cái phần của sư Pháp Ngộ, “hãy theo thứ tự con nên làm bài nhân quả thảo mộc trở lại, giới thiệu đặc tướng đặc tính chuyển đổi về duyên hợp duyên tan kết luận”. Theo hôm nay qua một tuần lễ thì bắt đầu bây giờ mấy con sẽ làm lại một cái bài, một cái bài đầy đủ trọn vẹn theo thứ tự Thầy đã vạch ra thì mấy con sẽ có một bài, có một sự tư duy rất là sâu sắc về nhân quả thảo mộc.

Cái bài của sư Minh Thống, Thầy có ghi ở trên đó cái chỗ nào mà sư viết thì nó là đặc tướng rồi đặc tính, rồi nhân quả duyên khởi trùng trùng thì những cái nơi mà Thầy có ghi là cái đoạn đó đã diễn tả nhưng nó không

theo thứ lớp của nó. Cho nên vì vậy sau này cố gắng làm một cái bài từ thấp đến cao, từ đặc tướng đến đặc tính cho đến duyên hợp duyên tan rồi kết luận.

Thầy Chơn Tịnh có nhìn qua một cái góc độ viết về cái sự mà diễn biến trùng trùng của duyên sanh của các pháp. Đây là một cái phần ở trong cái bài mà luận về nhân quả, cố gắng tiếp tục viết những cái bài khác nữa, riêng trùng trùng duyên sanh thì phải nói trùng trùng duyên tan tức là duyên hoại của nó thì lúc bấy giờ cố gắng làm thêm một cái bài duyên tan nữa thầy Chơn Tịnh.

Minh Nhân, ở cái bài của Minh Nhân thì chỗ nào Thầy để, Thầy có gạch cái lần đỏ và Thầy để “chuyển đổi nhân quả”, tức là cái đoạn đó là cái đoạn nói về chuyển đổi nhân quả, ở trong cái chỗ mà Thầy có để, có để. Từ cái mắt cây người ta sẽ dùng cái mắt cây đó mà nó sẽ lên được cái cây. Thí dụ như cây khoai mì, chúng ta cắt cái đoạn cây đó nó có cái mắt, một mắt, hai mắt hay ba mắt chúng ta giâm cái cây khoai mì xuống, thì cây khoai mì thì như vậy là cái đoạn cây đó nó là cái nhân, cái nhân để cho nó lên cái cây đó. Cho nên chúng ta thấy cái nhân quả nó không phải riêng có cái hạt mà để

lên cái cây gọi là cái nhân, mà cái đoạn cây, một cái đoạn dây như dây sắn chúng ta cắt một cái đoạn dây rồi chúng ta ghim xuống, cái dây sắn nó lên cái dây sắn khác, rồi bắt đầu từ cái dây sắn nó ra cái củ tức là cái quả của nó là cái củ. Cho nên nó muôn hình vạn trạng lận.

Thí dụ như cái cây mía mà chúng ta thấy cái quả nó đâu, chúng ta thấy cái ngọn nó là cái quả, khi chúng ta chặt cái ngọn mía chúng ta găm xuống thì cái ngọn nó sẽ lên cái cây mía và cái cây mía cũng là nhân là quả trong đó. Bởi vì cái cây mía chúng ta chặt cái lóng mía rồi chúng ta ghim xuống thì nó lên cái cây mía và đồng thời nó là cái hạt rồi, cái nhân rồi. Và khi mà cây mía chúng ta đem nó ép lấy đường thì cái nước mía nó thành một cái chất đường nó ngọt, đó là cái quả của nó, cái quả của nó là quả ngọt. Do chúng ta thấy rằng nhân quả nó nhiều hình tướng chứ không phải là chỉ có cách thức là như trái xoài, trái cam, trái bưởi thì nó là quả nhưng mà cái cây nó cũng là quả.

Thí dụ như một cái cây rừng, cây tràm, cây tràm cái quả nó đâu, nó có hạt, có quả, có trái chứ, cái trái của nó ở trong cái hạt của nó, cái trái của nó nó chỉ có những cái

quả của nó mà thôi, để nó lên cái cây thôi, chứ sự thật ra cái quả mà lợi ích cho chúng ta thì cái cây đó là cái quả. Bởi vì chúng ta làm nhà, làm bàn làm ghế nó đem lại cái sự lợi ích đó cho sử dụng của chúng ta thì đó là cái quả của nó. Cho nên cái cây rừng, cây sao, cây rền, cây dầu ở trong rừng thì chúng ta nhìn nó không phải riêng có cái quả ở trên cây nó ra bông ra trái, nó ra cái quả nó không riêng đâu mà cả cái cây nó đem lại lợi ích cho người, cho tất cả. Bây giờ, cái cây đó nó bị hư, bị mục đi, nó đổ xuống đi thì nó thành ra một chất phân nó giúp cho những loài vật khác, một cái cây khác ăn lấy nó để mà nó bổ hoặc là giúp cho những cái loài mỗi một ăn nó đi thì cái sự mà mục nát của nó đó, nó là cái quả của cái loài vật khác. Hình thức của nó là cái cây, thì từ cái hạt của nó lên cái cây nhưng mà nhìn chung trong cái cây đó có cái quả, mà cái quả đó để cho chúng ta sử dụng bàn ghế nhà cửa, mà cái quả đó để sử dụng cho các loài vật khác như loài mỗi một, đó là cái quả của nó. Nhưng mà khi mà nó thành phân, thành đất thì nó lại thành cái quả cho một loài cây khác ăn trên cái mục nát đó mà lên thành tươi tốt đó là cái quả của người khác, cho

nên nó thiên hình vạn trạng nhân quả, chứ không phải chỉ thấy cái trái như thế này mới cho cái quả. Như vậy cái nhìn chúng ta quá cạn, cái sự hiểu biết chúng ta không sâu. Vì vậy mà nhân quả mấy con phải cố gắng làm lại để chúng ta thấy được cái nhân quả sâu sắc hơn, càng viết nhiều thì chúng ta mới càng rõ nhiều hơn. Sự tu tập của chúng ta mới có những cái kết quả tốt đẹp hơn. Trong cái cố gắng mà làm bài như thế này Thầy tin rằng trong một tháng, hai tháng mà triển khai trong một bài mà các con cũng tiếp tục làm như thế này, cái đầu óc con sáng suốt và sự sáng suốt đó các con nhìn vào các pháp thế gian không bao giờ các con bị động tâm. Đó thì Minh Nhân con hãy cố gắng làm lại cái bài đó.

Về bác Phước cố gắng làm thêm bài nữa, bởi vì bác làm ngắn lắm, phải cố gắng làm bài nữa. Nhưng Thầy thấy bác Phước lớn tuổi rồi, già yếu rồi cho nên thôi Thầy nghĩ rằng, lẽ ra thì sắp xếp cái lớp của bác phải cố gắng tu tập thêm ở trong cái lớp mà tu tập Định vô lậu nhưng vì tuổi già sức yếu, thời gian không còn xa nữa, mà nếu cứ làm bài như thế này thì tội bác quá cho nên những người già sẽ được Thầy sắp xếp riêng

một cái lớp để Thầy dạy, Thầy dạy làm sao giữ gìn được tâm mình thanh thản, an lạc, vô sự và tu tập như thế nào để phá đi bớt những cái hôn trầm thùy miên của mình, để có cái sự tỉnh thức, để giúp cho các bác nếu mà vô thường đến thành linh thì chúng ta có những cái cách thức để mà chúng ta đương đầu với giấc sanh tử. Khi chúng ta chết đi thì chúng ta sẽ vào Niết bàn mà không bị tiếp tục bị sanh tử luân hồi. Như vậy thì đây là những điều cần thiết cho những người già. Tất cả những người lớn tuổi sau này Thầy thành lập một lớp riêng, một lớp riêng, Thầy chuẩn bị cho những người lớn tuổi sẽ được gần kề bên Thầy, Thầy giúp đỡ cho họ, trong khi họ tuổi đời sức yếu họ quá yếu rồi, không thể nào, đầu óc của họ không thể nào mà làm việc, sức khỏe của họ không thể nào làm việc như người còn tuổi trẻ.

Cho nên ở đây Thầy phải cực khổ với các bác, là phải thành lập các bác một lớp, trong đó, trong cái lớp đó thì có người nữ, cũng có người nam, như vậy là Thầy phải chia làm hai lớp, một lớp cho nam, một lớp cho nữ. Mặc dù ở lớp này dù có một cụ già, có một cụ già Thầy cũng mở một lớp riêng Thầy dạy cho người đó, còn nếu được hai

ba cụ, năm mười cụ thì rất hay, điều đó rất hay, nhưng mà ở đây chưa hẳn có một cụ đâu, có nhiều cụ. Cho nên vấn đề mà hướng dẫn cho người già Thầy có cách hướng dẫn khác. Chứ bắt theo hướng dẫn cho tuổi trẻ thì chắc chắn người già sẽ theo không kịp, không kịp, không đủ sức mà theo đâu. Cho nên Thầy phải chịu cực.

Vì lòng yêu thương của Thầy, mọi người thì từ cái tuổi trẻ nhỏ cho đến người già Thầy đều đem hết sức mình để an ủi cuộc đời của họ. May mắn họ gặp được chút ít Phật pháp trong cái tuổi đời của họ quá ngắn mà nếu không an ủi họ mà cứ không cho họ tu hoặc là cho họ tu cầm chừng thì rất tội họ. Bởi vì họ không còn thời gian dài để cứu họ ra khỏi sự đau khổ và chấm dứt sự luân hồi trong một đời nay để họ tiếp tục một đời sau biết họ còn gặp được chánh pháp nữa hay, không hay họ trôi lăn trong tà pháp, rồi đời đời kiếp kiếp họ đi về đâu đây, rất tội khi gặp được một chút chánh pháp thì làm sao đưa cho họ đến sự giải thoát hoàn toàn. Họ bỏ cả gia đình, cả sự nghiệp của họ, một tuổi đời của họ đến nay 70- 80 tuổi rồi, mà bây giờ được theo Thầy đó là sự quyết tâm quá lớn, mà không giúp họ để chấm dứt sự

sinh tử luân hồi, để vào niết bàn thì rất tội cho họ. Cho nên Thầy quyết tâm và đồng thời Thầy khuyên các bác, hãy bỏ hết đi, đời có gì nữa đâu, các bác còn thời gian ngắn quá rồi, không còn dài nữa đâu, giao lại cho con cháu mình tất cả, mọi việc để cho nó làm, đừng nghĩ gì hết mà phải lo cứu mình thoát ra khỏi trận giặc sinh tử luân hồi. Chớ nếu các bác còn lúng túng chút gia đình của mình, còn chút con cháu của mình không lỡ bỏ. Nếu mà lỡ các bác chết rồi ai mà lo điều này cho các bác, cho nên hiện giờ coi như là các bác đã chết rồi thì các bác mới có thể tu tập mới theo kịp chứ còn không mấy bác tu tập không kịp. Lúc nào cũng nhớ con, nhớ cái mình, cũng lo lắng cho nó không biết cái đứa này nó nghèo quá, tội quá thật sự đó là nhân quả.

Cho nên hôm nay chúng ta học bài nhân quả để chúng ta quán xét nhân quả gia đình của mình, rồi mình giao hết cho con cháu. Các con lớn lên rồi các con hãy lo, ba còn một chút xíu cái thời gian ngắn quá để cho ba lo đời sống của ba, để đời sau ba biết có gặp được Phật pháp hay không. Cho nên các con hãy nỗ lực mấy con, nỗ lực, có gì thì có Thầy một bên Thầy giúp đỡ cho mấy con

để mấy con thoát ra cái kiếp làm người, kiếp luân hồi đau khổ lắm mấy con. Các con đọc nhân quả các con thấy trùng trùng mà, biết như thế nào đây, một người sinh ra nhiều người trong khi đó mình có biết cái người nào mà trồng cái nhân quả của mình mình sinh ra không, các con chưa biết đâu. Do đó làm sao các con cứu cái người đó mấy con. Hiện bây giờ các con hiện tiền con gặp Thầy, còn bao nhiêu người mà trong cái nhân quả của các con không có duyên gặp Thầy ở đâu các con có biết không? Các con có đau khổ cho những người đó không? Các con đâu biết, cho nên hôm nay biết được Phật pháp mấy con phải ra khỏi, ra khỏi để mấy con cứu lấy cái nhân quả của mấy con nó còn đang nhiều người chứ không phải một người đâu. Cho nên vì vậy bác Phước hãy cố gắng làm lại bài này một lần nữa, rồi Thầy sẽ dạy cho con tu tập, cho nó hợp với cái sức khỏe, với cái tuổi tác của mấy con, với sự tư duy của mấy con chứ không khéo thì mấy con sẽ không bao giờ tu tập tới nơi tới chốn được.

Nguyên Tịnh con sẽ làm lại, con nên làm lại bài này, nhân quả thảo mộc, đặc tướng đặc tính, chuyển đổi nhân quả, duyên hợp duyên tan và kết luận, con nhớ làm lại

bài này con, nhớ làm lại bài.

Thiện Thảo con cũng nhớ làm lại cái bài nhân quả lại, sự chiến thắng của con về hôn trầm thù miên là tốt, nhưng coi chừng, chuẩn bị coi chừng vì tướng sẽ đánh vào khi mà chúng ta đã chiến thắng được hôn trầm thù miên là một cái điều rất hay nhưng luôn lúc nào chúng ta coi chừng sự tỉnh thức của chúng ta thì tướng sẽ theo đó mà vào, tỉnh thức vì lúc bấy giờ ý thức của chúng ta không hoạt động, nó chỉ biết thôi. Vì vậy nó chỉ còn duy nhất có cái biết thì cái tướng nó sẽ đánh lạc, nó đánh lạc cái ý thức của chúng ta sẽ bị dừng, cái tướng thức hoạt động thì chúng ta phải cảnh giác từng chút. Mà cảnh giác nó bằng pháp môn nào, cảnh giác nó bằng pháp môn nào. **Thầy xin nhắc lại cho con hiểu, cảnh giác bằng pháp môn như lý tác ý, tỉnh thoảng chúng ta nhớ tác ý:** “*tâm thanh thân an lạc vô sự, tâm bất động*” thì như vậy để kiểm tra coi sự bất động này thuộc về tướng hay là không tướng, nhưng đừng nhắm, đừng nhắm hoài một cái lời nói đó thì tướng con nó sẽ biết, nó biết nó sẽ lặp, nó sẽ lặp lại, con tướng đó là ý thức của mình, chứ không ngờ là tướng nó đã lặp. Cho nên khéo léo, bởi vì lúc này là

lúc dễ bị tưởng rơi vào trong trạng thái của tâm con. Một hiện tượng nào mà xảy ra thấy nó kì lạ là coi chừng, hỏi lại Thầy ngay để chuẩn bị, chuẩn bị dẹp cái tưởng mà để giữ ý thức thanh thản, an lạc, vô sự. Tức là giữ tâm không phóng dật để chúng ta đạt được, đạt được sung mãn Tứ niệm xứ.

Cho nên khi mà thức tu như vậy không nên chế ngự tâm, không nên ức chế tâm mình mà nên giữ tâm mình ở trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự, nhớ điều đó. Từ cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự sẽ dẫn dắt con đi đến chỗ có đủ Tứ thần túc. Khi nó thanh tịnh nó xả hết những tâm tham sân si thì Tứ thần túc sẽ xuất hiện và khi Tứ thần túc xuất hiện thì lúc bấy giờ con mới nhập bốn định rồi thực hiện Tam Minh. Sau khi mà thực hiện bốn định, Tam Minh xong thì coi như là chứng quả A la hán, coi như là một người đã làm xong cái nhiệm vụ của mình, gánh nặng đã bỏ xuống rồi không còn cực khổ nữa. Từ đó về sau thì tùy duyên mà quan sát mà giúp đỡ chúng sanh, giúp đỡ những người tu tập không vì danh vì lợi.

Còn nếu chúng ta học lớp này, Thầy xin nhắc lại, nếu chúng ta học lớp này mà chúng ta chưa đủ Tứ thần túc thì chúng ta

không nên đem giảng. Đừng lấy những lời nói của Thầy, đừng lấy những điều mà Thầy dạy rồi bắt chước đem ra giảng, đó là mình bị danh lợi cuốn mất mình đi. Vì vậy mình phải tu tập cho mình được giải thoát hoàn toàn, mình phải có Tứ thần túc, mình phải có Định như ý túc, mình phải có Tam Minh hẩn hồi, hoàn toàn chứng tỏ rằng mình đủ khả năng, đủ lực làm chủ, nó không còn bị danh lợi. Do đó thì các con sẽ lấy khả năng, lấy kinh nghiệm tu tập của mình mà dạy người tu tập thì mấy con sẽ không có chùa to Phật lớn, không có vật dụng nữa và đồng thời đời sống mấy con ba y một bát, sống rày đây, mai đó làm một vị du tăng khất sĩ.

Còn không khéo các con mà tu tập chưa có đủ thần lực, chưa có đủ Tứ thần túc thì lúc bấy giờ các con sẽ dạy người, thì dạy người trong danh, trong lợi rồi các con sẽ bị danh lợi giết các con chết mất, chết các con thì không tiếc, nhưng chết một người đệ tử của Thầy, Thầy rất tiếc. Các con bị danh lợi chôn vùi mấy con thì Thầy không tiếc, nhưng Thầy tiếc một người đệ tử của Thầy đã tự tay để làm cho mấy con chìm đắm trong danh lợi. Cho nên Thầy mong rằng, sau khi học lớp học này ra thì mấy con tiến tới, dù sớm,

dù muôn các con Thầy tin rằng các con sẽ chúng đạo quả A la hán.

Còn nếu mấy con mà vội vàng mà hướng dẫn mọi người tu, sự tu tập chưa xong thì chắc chắn là các con sẽ bị danh lợi nó sẽ làm mờ mắt các con. Và chừng đó các con chỉ còn lí luận che đậy làm Phật sự, làm gì cũng nói làm Phật sự, làm lợi ích chúng sanh, Bồ tát độ chúng sanh. Coi chừng danh từ Bồ tát mà cuối cùng thì các con bị nhọc và các con bị chết đi dưới danh từ Bồ tát. Cuối cùng các con chẳng làm chủ sinh tử và các con chết trong đau khổ, chết trong nợ nần, chết trong nợ nần. Từ đó những ngôi tháp của mấy con là cái mồ chôn muôn đời mấy con không tan rã duyên chút nào, nghĩa là khi đó danh lợi nhiều thì khi mấy con chết mấy con sẽ xây cái tháp rất đẹp và cái tháp này mà tan hoại thì mấy con mới trả hết nghiệp, còn cái tháp này còn mãi thì mấy con sanh làm chúng sanh, sanh làm người để mấy con nai cái lưng ra ra mà làm thân trâu ngựa để trả cái nghiệp nợ mà mấy con đã sử dụng tiền bạc trong danh lợi, mấy con nhớ. Những vị mà xây tháp lớn là những vị chừng nào cái tháp đó tan hoại thì cái nghiệp của vị đó hết mà cái tháp ấy chưa tan hoại thì các vị đó sẽ mãi

mãi tái sanh luân hồi.

Như các con đã đọc nhân quả, các con thấy nhân quả chưa? Cho nên nhân nào quả nấy, các con tưởng là mình ngồi không, mình ăn của mồ hôi nước mắt người ta mình tiêu được sao, mình tu tập nó mới chuyển hết nhân quả, mình không tu tập thì cái nợ đó một đồng, một cắc, một hạt cơm cũng không tiêu nổi đâu mấy con. Cho nên mình phải trả, mà mình trả mình làm thân đủ loại, đủ vật, đủ người để mà trả quả, có khi làm lính, có khi làm tôi tớ, có khi làm những con vật mà phải phục vụ cho những người cúng dường cho mình, biết đời kiếp nào mấy con tu tập được. **Cho nên đừng vì danh lợi, danh lợi là đau khổ, cho nên đức Phật nói c"ó danh có lợi thì nên ẩn bóng", nên ẩn bóng.** Vì mình tu tập mình biết mình rõ mình chưa có đủ Tứ thần túc, thì có danh có lợi coi chừng nó sẽ cám dỗ mình và từ đó mình sẽ bị trôi lăn trong lục đạo và đau khổ vô cùng.

021-(LCK-009C)

- * Tư duy nhân quả thảo mộc**
- * Tri kiến giải thoát**
- * Làm chủ sanh, già, bệnh, chết**
- * Oai nghi tế hạnh**
- * Trung Tâm An Dưỡng**
- * Thiệu xảo tu tập**

Ở đây thì Thầy sẽ trả lại bài cho mấy con, mấy con sẽ đọc lại những cái lời của Thầy phê trong này mà mấy con làm lại. Đây là một sấp bài vở mà Thầy đã chấm suốt một đêm nay cho mấy con. Bởi vì hôm qua là Thầy đã làm việc cho bên nữ, bữa này là làm việc cho bên nam và ngày mai thì tiếp tục những cái bài mà nộp cho Thầy thì Thầy sẽ làm việc bên nữ nữa. Cho nên mấy con thấy giờ phút của Thầy không còn có nữa. Do bây giờ thì những cái tập vở này cũng bài

của mấy con làm Thầy xin trả lại hết những cái bài này cho mấy con. Những người nào có bài làm thì các con đọc tên trả lại họ, đồng thời được trả bài thì về bác Phước thì được Thầy trả lời về vấn đề của Bác Phước

Bác Phước có nói như thế này: về cái pháp tu thì Thầy sẽ dạy con sau này, còn về cái hiện tại con đang có một cái điều kiện cần phải giải quyết đó, thì con có nói trong này. Hiện tại cả chúng con đang nhóm họp tại nhà con gần 100 hộ, tức là mình nói 100 người đi, thì có thầy Minh Hậu đứng ra dẫn mỗi tháng 2 ngày, vào lúc 2 giờ ngày mồng 1 và ngày rằm. Chúng con có sắp làm một cái ngôi chùa, không có con động viên, vận động thì; nhưng nay con phải lên ở đây để tu tập

[Trưởng lão]: Thì trong cái vấn đề này thì thật sự ra làm chùa thì cũng tốt nhưng có cái điều kiện là phải có người hướng dẫn tu tập, còn không có người hướng dẫn tu tập mình làm chùa rồi thì mình xúm nhau mình cúng bái, tụng niệm thì nó biến thành Phật giáo trở thành mê tín con, nó sai đi. Mà nó sai đi tức là mình nối giáo cho Bà La Môn. Bởi vì chính Bà La Môn nó dạy mình tụng

niệm cúng bái con, mà bây giờ nó sai đi, mình cứ lo mình tụng niệm mình cúng bái. Mà mình lo tụng niệm cúng bái, cầu siêu, cầu an thì cái hình thức của Bà La Môn mất đi. Tức là mình dựng lại giáo pháp của Bà La Môn và mình diệt cái giáo pháp của đạo Phật.

Giáo pháp của đạo Phật dạy con người sống đạo đức, sống ngăn ác, diệt ác sanh thiện tăng trưởng thiện, sống cho mình, sống làm người không làm khổ mình, khổ người chứ không dạy mình tụng niệm cầu cúng, không cầu khẩn ai cứu khổ mình mà chính hành động thiện nó cứu khổ mình thôi, đó là chánh pháp của đạo Phật. Cho nên Phật dạy chúng ta rõ ràng, thế mà chúng ta cứ dim mắt, lập chùa rồi thỉnh nhiều tượng Phật mà cũng không biết ông Phật đó xuất phát từ ở đâu, rồi chúng ta thờ cho nhiều, rồi chúng ta cứ cầu khẩn được bình an, thì điều đó là điều sai. Cũng hướng dẫn ngày rằm, ngày mùng một phải đến tụng sám hối hoặc này kia để tiêu tai, tiêu nghiệp, mà cứ làm ác hoài, mà tụng hoài thì làm sao hết áp được. Cho nên những cái này là hướng dẫn sai, nó sai pháp.

Theo kinh sách Đại Thừa như vậy nó đưa chúng ta đến những cái tình trạng mê tín, lạc hậu, không đúng. Mà bây giờ mấy con cũng có lòng hợp nhau từ cả trăm hộ để rồi xin phép được cất cái ngôi chùa, để mấy con sinh hoạt theo kiểu Đại Thừa thì Thầy thấy rất tội. Mấy con chẳng đi đến đâu mà còn hao tổn tiền của và công sức của mình nữa. Do đó, khi đọc bức thư này, lẽ ra con còn sẽ còn ở lại quê mà không lên đây thì con sẽ là người vận động xúc tiến về vấn đề có thể lập chùa. Nhưng theo Thầy thiết nghĩ khoan đã. Con nên khuyên những người đó. Khoan, để khi nào mà con tu tập con thấy được những kết quả thì con sẽ vận động cho họ về đó để mà họ thành lập cái nơi đó để cho các phật tử đó người ta Thọ Bát Quan Trai. Con hiểu được sách Thọ Bát Quan Trai của Thầy dạy chưa? Và đồng thời con nên về phổ biến cái sách Thọ Bát Quan Trai cho họ, để giúp cho họ, đừng bỏ họ tội nghiệp. Họ cũng có tâm tha thiết với Phật pháp lắm. Cho nên vì vậy mà mình hướng dẫn họ đúng pháp, đừng hướng dẫn họ tà pháp.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Thầy cho con xin một ít kinh sách để con con xin về một bữa, để con bạch lại với Thầy ...

[Trưởng lão]: Được. Thầy sẽ cho con một sổ sách, và đem về cho những người phật tử, những người ở quê con để cho họ học được những cái chánh pháp của Phật để họ biết đường đi và đồng thời Thầy sẽ cho một sổ sách Thọ Bát Quan Trai. Con sẽ đem về con gửi cho họ mỗi người mấy tập, để cho họ đọc họ hiểu biết về cách thức đó. Sau này có duyên con tổ chức họ thành một cái tổ Thọ Bát Quan Trai để họ tu tập, họ gieo duyên với Chánh pháp của Phật, để họ đời đời không có mất duyên, không mất cái duyên của Phật pháp. Như vậy là Thầy ngày mai hay ngày mốt gì đó. Ngày mai hay là khi thọ trai xong rồi đó, con sẽ về, rồi Thầy sẽ cho con một sổ sách để giúp họ, hoặc là sáng mai con về cũng được, tùy con à. Lúc nào mà con cần về con nói Thầy sẽ nói với cô Út, sẽ cho con một sổ sách cần thiết để gửi về cho quý Phật tử ngoài đó.

[Tu sinh]: *Bạch Thầy! Thầy con con về sớm sớm tí, con phải về con học được.*

[Trưởng lão]: Được rồi.

[Tu sinh]: *Ngồi nói chuyện phải đọc như vậy, con xin ...*

[Trưởng lão]: Được rồi, Thầy sẽ cho

con về.

TRIỂN KHAI TRI KIẾN GIẢI THOÁT

Về cái thời khóa tu tập của mấy con ghi trong này, mấy con ghi cho đúng với cái thời khóa của mình, nghĩa là mình đừng có phi thời, mà mình tu tập mình phải giữ gìn đúng. Hễ mình đặt cái giờ đó rồi thì nhất định giờ đó phải dậy. Đừng có trễ nải cái giờ giấc không được. Bởi vì mình phải tập làm chủ cái ăn, cái ngủ, mà mình không làm chủ cái ăn, cái ngủ của mình thì mình làm chủ cái gì? Mình ăn, thí dụ như sáng nó có đói bụng nhất định là cấm không có cho nó ăn, chiều mà nó muốn ăn nhất định cũng không cho nó ăn, trưa ăn thôi. Trưa ăn thì ăn bao nhiêu cũng được. Mà khi mà chúng ta tu sâu hơn nữa thì chúng ta biết được cái sức của chúng ta ăn bao nhiêu thì chúng ta lấy bấy nhiêu, không nên ráng ăn, đừng nghĩ rằng chúng ta ăn ít quá một ngày một bữa, thôi phải ráng ăn cho nhiều để tôi có sức khỏe chứ ăn ít như vậy chắc không đủ sức khỏe. Mấy con đừng có nghĩ gì điều đó, mấy con đừng có ráng ăn mấy con, ăn vừa thôi. Rồi cái sức một ngày một bữa ăn nó đủ nuôi mấy con, đừng có ráng quá no mà mấy con

sẽ bị đau bao tử, chùng đó tu không thành Phật mà là lại thành bệnh đó, nó khổ.

Cho nên ở đây đừng có ráng mà đừng có sợ chết đói, không có đói đâu mà sợ, tập rồi nó sẽ quen. Và khi nào mấy con thấy nó đói bụng mấy con nhớ kỹ, khi nào thấy nó đói bụng, sáng nó đói bụng, trưa mới có 9 giờ, mà cái bụng nó sôi ọp ọp rồi, nó muốn đòi ăn rồi, thì mấy con quán thực phẩm bất tịnh nha: **“Cái tâm mày, cái bụng mày đừng có thêm ăn nó, nó là đồ dơ bẩn lắm, nhét vô đó là mình thấy nhục lắm đó, đã biết đồ dơ mà lại còn thích ăn thì là mày ngu”**. Mình chửi nó một hơi đi, rồi cái nó bắt đầu, mình chửi nó đã rồi bắt đầu nó không thấy đói bụng nữa mấy con. Mấy con cứ làm đi rồi mấy con tác ý mấy con chửi nó một mớ đi, rồi nó thấy nó xấu hổ, nó không còn đói bụng nữa, chứ không nó đói bụng rồi nó làm cho mấy con khó chịu, nó sôi ruột mấy con nữa, nó đủ cách: **“Ờ mày sôi ruột đây, rồi mày thêm ăn này. Mày còn thêm ăn như vậy mày thằng ngu, cái đời mà ăn cái đồ bất tịnh mày cũng ham nữa. Mày thử coi để cái đồ để thiu thối, để cái đồ món thiu thối mày ăn được không? Mà nhét trong bụng mày để cho nó thiu thối**

chứ gì? Rõ ràng là trong bụng mày bao nhiêu cái đồ ăn nó thối, chứ nó có thơm được không, vậy mày ngu quá vậy?”

Mình chửi nó một nước đi rồi mấy con thấy nó không có đói bụng nữa con. Mấy con làm nó một nước rồi nó hết đói bụng, chứ mấy con không làm là đói bụng hoài đó, rồi tới chờ đó nó kêu ộp ẹc ở trong đó nó đòi ăn nữa. Cho nên làm cho mạnh thẳng tay đó: **“nhất định là tao chết, chứ nhất định tao không có cho mày ăn phi thời.”** Phật đã nói mà: **“Thà chết trong giới luật chứ Không chết trong phi thời ”**. Cái ngu cũng vậy mấy con, mấy con khuya mà thức dậy không được, nó lười biếng nó không muốn thức dậy, mấy con ra ngoài này kiếm một khúc cây, chặt một khúc cây để đó: **“mày mà không thức thì cái khúc cây này cho ăn độn”**. Nó thấy khúc cây thì nó cũng sợ rồi mấy con, mình chưa đánh nó đâu nhưng nó thấy cây nó đã ngán rồi.

Cho nên vì vậy mà tới 2 giờ là nó bật dậy, nó không dám ránh. Đó là cách thức mà chúng ta tập. Bởi vì đức Phật nói huấn luyện cái tâm của chúng ta như huấn luyện con voi, mình huấn luyện nó có khi là nó hăm he, nhưng mà có khi mình đổ dành

nó con, chứ không phải lúc nào mình cũng đánh đập nó hết thì mình sai. Cho nên mình hăm he nó, mà nó thái quá cho nó một cây nó ớn. Thì đó là cái sự tập của chúng ta phải như vậy.

Đó, thì giờ khắc mà mấy con đã đặt thành cái giờ khắc của mình rồi thì nhất định chết chứ không thể phạm, phá giới, phá cái giờ khắc của mình, không thể Phi thời được. Bởi vì đức Phật nói ăn, ngủ phi thời, mà mình là người tu tập, mà đặt được cái giờ mất rồi thì không được phi thời, sống chết đúng giờ đúng khắc và đồng thời từng chỗ đó mấy con sẽ tăng lên đến tận cùng, cuối cùng ngày như đêm không ngủ, phải không? Nghĩa là một người tu mà đã chứng đạo rồi thì phải nói rằng người đó không ngủ, người ta rất tỉnh thức. Còn bây giờ chúng ta vì si mê cho nên nằm xuống ăn trộm vô lấy đồ mà không hay, có phải không? Trời đất ơi! si mê đến cái mức độ mà nằm xuống mà ăn trộm nó cạy tủ, cạy nhà mình nó lấy đồ hết, mà nó khiêng đi hết, sáng ra mới hay là mất đồ thì mấy con thấy như thế nào? Mấy con thấy quá si mà.

Cho nên đồng hồ reo quá trời mà cứ

nằm đó à, có phải không? Các con thấy đồng hồ reo quá lớn, làm cho xung quanh tất người ta ai cũng nghe hết: *“trời đất ơi sao ông này đồng hồ reo mà ông không thức dậy, tại vì ông ngủ mê quá mà làm sao ông thức dậy”*. Đó là mình thấy mình si mê quá. Cho nên vì vậy mà khi một lần, hai lần như vậy thì các con phải chỉnh đốn lại cái tâm của mình, phải chửi mắng nó một nước: ***“tại sao mà ngu quá, mà tu mà mà ngu như vậy sao được, đồng hồ reo là phải bật dậy, còn mà không khéo tao nhất định là tao thức suốt đêm, không cho mà ngủ nữa, thử coi mà còn ngu không?”***. Thì mình làm một bữa coi thử coi nó ra sao?

Đó, như Thiện Thảo, nó thức suốt đêm, nó chiến đấu tận cùng, 10 ngày sau thì thấy tỉnh bơ luôn có gì đâu, mấy con thấy? Do cái sự quyết tâm của mình mà thôi. Nhưng Thầy nói như thế này, tuổi trẻ của nó được, chứ mấy con già già mấy con ráng là mấy con tiêu luôn đó. Coi như một đêm, hai đêm, ba đêm, 10 đêm thì mấy con chỉ còn kéo nhà thương thôi chứ không còn cách nào khác hơn. Cho nên phải biết cái sức của mình, tuổi trẻ nó vượt qua được, chứ còn tuổi già

chúng ta vượt không nổi đâu. Tuổi trẻ nhiệt tâm, cái nhiệt huyết của nó, khi mà nó quyết tâm rồi thì chết bỏ nó không có ngán.

Bởi vì Thầy nói rằng, cái người mà đang cái lúc mà tích cực nhiệt tâm như vậy đó, mà được huấn luyện để cho họ tu tập thì họ sẽ tiến, họ tu tiến lắm. Nhưng mà để cái sự nhiệt tâm của họ mất đi rồi, sau đó họ tu từ từ thì nó rất lâu, tu cũng được nhưng mà rất lâu. Cho nên hầu hết có một số tuổi trẻ, vừa đại học tốt nghiệp ra quyết tâm tu, đọc sách Thầy thấy ham quá nỗ lực tu. Thầy tiếc rằng những người nữ như vậy mà được cái cơ sở nữ, mà có được một người nữ tu chứng kèm những người này trong vòng thời gian ngắn 7 ngày, 7 tháng họ sẽ đạt chứ không phải tới 7 năm. Cái nhiệt tâm họ, mình biết cái sức của họ và cái tuổi trẻ, cái cơ thể họ đang có sức khỏe. Cho nên buộc họ bây giờ chiến đấu tận cùng, phải thắng được giấc thù miên, hôn trầm là phải thức suốt đêm. Lúc bấy giờ nhiệt tâm lắm, họ không sợ đâu, họ thức suốt đêm từ ngày này đến ngày khác: 10 ngày, một tháng họ chiến thắng giấc hôn trầm sạch, mấy con thấy không?

Mà mà nói về cái định tu, mà Định Vô

Lậu này, ngày nào đưa ra họ, ngày nào họ cũng viết bài hết. Các con biết cái tư duy suy nghĩ của họ, họ bóp đầu, họ cố gắng tìm hiểu họ viết. Họ viết ngày nào; nếu mà chịu khó cứ ngày nào cũng cho họ cái đề tài, ngày nào cũng cho họ cái đề tài, họ viết trong cái thời gian rất ngắn tạo cho họ có một cái tri kiến giải thoát toàn diện sự hiểu biết đúng đắn của Chánh pháp của Phật thì lúc bây giờ tất cả tham sân si không tác động tâm họ đâu. Đó là cái sự thật, cái đào tạo sự thật mà, giúp cho người ta có cái tri kiến, giúp cho người ta có được cái tỉnh thức để người ta phá cái Vô Minh Lậu mà. Tất cả những cái này đều đẹp cái đục lậu, hữu lậu và vô minh lậu thì người ta sẽ đặt thành cái kết quả của nó chứ có phải tu tập gì đâu. Thầy đâu có tu tập gì đâu, Thầy thấy đâu có gì đâu. Chỉ mình chiến đấu mình cần phải thắng nó thôi, mà thắng bằng phương pháp chứ, thắng bằng cái bài học chứ.

Bây giờ Thầy đưa cái bài luận nhân quả mấy con. Đây là cái bài học rõ ràng mà, buộc mấy con phải dùng cách tri kiến, cái sự tư duy, suy nghĩ mấy con viết mà, thì các con năng nổ, cái sức năng nổ. Bữa nay Thầy

đưa cái đề tài này ra làm, ngày mai Thầy đưa đề tài kia làm, làm không xong, Thầy bảo làm lại, làm lại, họ siêng năng, họ nỗ lực họ làm. Còn mấy con làm riết: “*ô trời ơi trời ơi trời sức tôi*”, thì sức tôi làm sao sức các con đủ. Cho nên cuối một tuần lễ bài thấy mệt quá, bộ mấy con suy tư không mệt sao, rất mệt chứ đâu phải không mệt phải không? Nhưng mà cái tuổi trẻ nó không mệt. Mà nó được Thầy chấm: “*ồ cái bài này hay, ngắn gọn, đúng, nó mừng, mà nó còn làm hay hơn nữa, sách tấn nó, càng sách tấn nó, nó nỗ lực hết sức, và cái cơ thể của nó đủ sức mà chiến đấu, nó thành tựu.*”

Cho nên đối với Thầy thấy biết được cái đức, cái tâm của tuổi trẻ, mà nó nhiệt nòng với cái sự tu tập để giải thoát, giới luật bảo chết nó chết, nó giám chết trong giới luật nó không phạm giới. Còn cái tuổi già của chúng ta, cái tuổi mà lớn rồi nó yếu lắm, rồi nó hay lý luận mấy con, nó hay lý luận: “*Trời ơi, mình ăn kiểu này chết được sao*”, phải không? Thầy cho ăn rau luộc với cơm thô, ba hạt muối, mà tuổi trẻ là nó ăn như thường con, nó không sợ. Nhưng mà mấy ông già ăn : trời nuốt không vô, chắc chắn bữa nay có một miếng vậy, thì ngày mai là

mệt rồi, các con hiểu không? Cho nên tuổi già mấy con thì khó tu lắm chứ, không phải dễ đâu. Bởi vì qua cái sự hướng dẫn mà đào luyện cho mấy con, Thầy biết cái tuổi mấy con phải tu cái gì, chứ không khéo thì nó không đạt.

Đó, thì cái giờ giấc mà mấy con phân ra được như thế này thì mấy con sẽ giữ gìn giờ giấc cho nghiêm chỉnh mấy con, đừng có phi thời, người nào cũng viết cái thời khóa đưa cho Thầy, Thầy thấy cái thời khóa của mấy con như vậy là rất tốt. Nhưng mà chộp thấy được, chộp thấy được mình sẽ chiến đấu tận cùng. Mình thấy cái hôn trầm, thù miên nó đánh mình bằng cách này, bằng cách khác, lúc vậy, lúc khác thì mình thấy rằng bây giờ cần phải chết với nó một lần. Nghĩa là thấy giờ giấc này mình cứ bị trật tới, trật lui, nó đánh mình trật tới, trật lui không thắng được: *“Ồ! được rồi tao sẽ chết với mày một lần”*, tức là thức suốt đêm. Từ cái ngày đầu tiên, cho đến cái ngày mà nó hoàn toàn cái hôn trầm, thù miên này nó đi sạch, nghĩa là đẹp sạch nó thì chúng ta mới thôi. Dù là kéo dài 1 tháng vẫn chiến đấu, vẫn thức, chết bỏ thì lúc bấy giờ cho chết. Thật sự ra nó không chết đâu mấy con, nó

sẽ chiến thắng chứ nó không chết đâu. Thật sự Thầy bảo đảm mấy con là không bao giờ ai tập thức có phương pháp mà chết bao giờ hết. Mình tập thức mình có phương pháp chứ đâu phải ngồi đó mình chịu đựng với nó đâu mà nó chết. Mà bây giờ mấy con tập mấy con có phương pháp thì tự cái phương pháp đó nó sẽ giúp mấy con tỉnh rồi mà, chứ đâu phải là Thầy bắt các con ngồi đó để mà các con chịu đựng với cái cơn hôn trầm, thùy miên các con đâu mà nó phải chết. Cho nên các con không chết đâu. Nhưng sự tu tập các con biết rằng thiền tông người ta còn nói một câu nói.

“Chẳng phải một phen xương lạnh buốt.

Hoa mai đâu dễ ngửi mùi hương”

Mấy con phải chết đi một lần mấy con mới tỉnh lại được, cái mê của mấy con ghê lắm đó, Thầy nói thật sự mấy con phải chết đi một lần, nghĩa là mấy con phải tu tập đến các mức độ các con phải chết đi một lần. Như các con hồi nãy nghe thầy Chân Thành nói, các con không lưu ý chứ gì? Thầy nói hai cái bánh chè của Thầy nó lỏng lẻo hết rồi, đi hết muốn nổi rồi mấy con. Mấy con hiểu khi mà nói vậy, các con thấy chỉ còn có nước

bò thoi chứ còn không có nước đi được đâu. Mà Thầy nói cái bánh chè, chỉ Thầy biết rồi mấy con nghe nó qua mấy con, lướt qua mấy con không biết đâu. Nhưng mà bây giờ hai cái chân của mấy con mà đi thân hành niệm rồi nó rụng rời rồi, nó hết đi nổi rồi, hai cái bánh chè là hai cái chỗ này nó rời ra rồi, bây giờ nó hết có đứng dậy nổi. Các con hiểu chỗ mà thầy Chân Thành nói? Nó tận cùng như vậy đó mình mới thắng được nó, tức là phải chết đi đó mấy con. Mà nếu tu mà mà không chịu chết đi một lần thì Thầy chắc là khó mà chứng đạo đó. Bởi vì mình phải chiến thắng giặc sinh tử mà, chứ đâu phải là chuyện mình tu chơi được đâu. Trước mặt mình là nó đánh mình tan nát, nó đâu có đầu hàng mình đâu. Mà mình có pháp của Phật dạy, có cách thức để chiến đấu, có vũ khí loại nhẹ, loại nặng, đủ loại. Bằng chứng mấy con thấy phải bốn pháp đi kinh hành phải không, đó là thứ nặng, thứ nhẹ trong đó chứ đâu phải có một thứ, có phải không? *“Mày dùng đến cỡ nào thì tao dùng cơ đấy, tao cũng diệt mày”*, có phải không?

Còn bây giờ mấy con phải dùng ý kiến của mấy con để diệt giặc sinh tử tham sân chứ gì? Thì các con phải động não, các con

phải làm tất cả những gì mà các con hiểu. Từ lâu tới giờ các con đem cái đầu óc của mình, hiểu có một nắm à. Bây giờ các con phải hiểu cả một bầu trời, các con phải đem cái sự hiểu biết đó ra, chứ đâu phải các con còn cất giấu trong đó được, phải không? Mà nó chưa hiểu phải banh nó ra: *“mày không hiểu, thì tao phải bắt mày hiểu”*, thì nó phải hiểu thôi, mình buộc nó mà, thì nó phải hiểu. Mà lại có Thầy gợi ý cho mình hiểu, tại sao là mình sợ? Phải chi không có Thầy thì chắc chắn là mấy con: *“tôi bí rồi, tôi không biết làm sao nữa”*, mà có Thầy thì có Thầy thì đâu có làm sao. Thầy có đủ cái trí tuệ Tam Minh nhìn thấu suốt được những cái lý nhân quả, nhìn cái lý các pháp. Cho nên Thầy khéo léo gợi ý cho mấy con để mấy con hiểu được cái chỗ đó mà mấy con vào. Còn nếu không có Thầy thì không có người thông suốt thì mấy con làm sao mà hiểu, không gợi ý đúng làm sao mấy con hiểu, mấy con thấy.

Nhớ, tu thì phải có Thầy, tu là phải có Phật hướng dẫn chứ. Mà pháp của Phật mà không có Thầy thì đương nhiên không có người mà tu chứng thì người ta sẽ hiểu lệch. Bằng chứng là chúng ta thấy kinh sách đại

thừa đã là cái hiểu lệch rồi. Cho nên vì vậy mà chúng ta thấy rằng, tới cái thời của Thầy mà nói ra thì các con thấy ngay đó phải làm chủ sanh già bệnh chết mới là đạo Phật. Còn tu tập mà sanh già bệnh chết không làm chủ không phải đạo Phật. Cúng bái, cầu khẩn, cầu siêu, cầu an, ngồi thiền mà đau bệnh phải đi nằm nhà thương thì mấy con nghĩ như thế nào? Có phải đạo Phật dạy chúng ta đi nằm nhà thương không? Có bao giờ điều đó đâu. Ông Phật bảo chúng ta phải làm chủ sanh già bệnh chết.

Trên pháp Tứ niệm xứ đức Phật dạy cũng rất rõ: “*trên thân quán thân để khắc phục tham ưu*”. Nếu thân chúng ta không đau bệnh thì làm sao gọi ưu phiền? Mà trên thân biết nó đau bệnh rồi thì phải khắc phục nó, thì khắc phục phải bằng pháp chứ sao? Cho nên rõ ràng là Phật pháp dạy chúng ta làm chủ, sanh già bệnh chết rõ ràng. Tại sao chúng ta không tu tập để mà chúng ta đau bệnh mà chúng ta đi nằm nhà thương, đi bệnh viện. Bây giờ quý Thầy xem coi phải không? Chúng ta là tu sĩ, mà mang cái thân bệnh này vào nằm bệnh viện chúng ta có xấu hổ với đức Phật không? Ông Phật ông ngồi đó ông khóc chứ, “*trời ơi con tôi bây*

giờ nó đau bệnh mà nó vô nằm nhà thương hết ráo, vậy pháp tôi nó bỏ đâu". Các con cứ nghĩ coi, có phải ông Phật, ở bây giờ nếu mà ông Phật ông ở trên Niết Bàn ông nhìn đệ tử của ông, những người đệ tử của ông, thật sự đệ tử của ông mà đi nằm nhà thương là ông đau khổ lắm.

Đạo Phật ra đời mục đích là làm gì? Làm chủ bốn sự đau khổ của con người, sanh già bệnh chết, đâu có bệnh. Vậy mà các vị tôn túc, các vị hòa thượng gọi là thông suốt giáo lý của đạo Phật thường là có cấp bằng Tiến Sĩ. Mà mỗi lần đau bệnh đi nằm nhà thương thì các con thấy như thế nào? Có phải là những người xứng đáng là làm Thầy chúng ta không? Đâu có xứng đáng đâu. Mục đích của đạo Phật chúng ta phải đạt chứ. Như vậy chúng ta mới xứng đáng làm Thầy chứ. Mục đích của đạo Phật chúng ta không đạt được, mà chúng ta làm Thầy, làm Thầy ai đây? Đó là cái điều mà chúng ta phải thấy được cái sai của đạo Phật rất nhiều. Mà hiện giờ đây là một cái lớp, cái lớp mà Thầy dạy, làm chủ sanh già bệnh chết. Còn tất cả các chùa khác có dám nói làm chủ sanh già bệnh chết không? Có dám nói không? Không bao giờ có chỗ nào dám nói.

Ờ bây giờ tụng kinh hay hoặc niệm Phật để cầu vãng sanh, chết vãng sanh chứ có nói làm chủ sanh, già, bệnh chết đâu. Dạy lớp Tứ Niệm Xứ thì dạy mình tu như vậy, hay vậy, nhiếp tâm vậy chứ dám nói làm chủ sanh, già, bệnh chết không? Nói tôi nhập định này, định kia. Nói vậy chứ, sự thật mục đích của đạo Phật đâu là phải dạy chúng ta nhập định mà dạy chúng ta làm sao làm chủ được những sự đau khổ của kiếp người.

Hôm nay Thầy triển khai đạo Phật đúng là chúng ta phải làm chủ bốn sự đau khổ này. Chính vì bốn nỗi đau khổ này mà đức Phật đi ra bốn cửa thành mới bỏ cuộc đời mình, mới bỏ hết cuộc đời mình để đi vào rừng núi mà tu tập, thì biết bao nhiêu sự khổ hạnh. 6 năm khổ hạnh cũng vì bốn sự đau khổ này, mà nếu đạo Phật ra đời mà không làm chủ bốn sự đau khổ này thì đạo Phật nó là đạo Phật gì? Cho nên ở đây chúng ta không cần biết chúng ta là thành Phật, hay là Phật tánh, hay là cái gì cả hết. Nhưng tất cả những chướng ngại, những đau khổ trên thân tâm của chúng ta, là phải quét ra cho khỏi. Mục đích quét ra cho khỏi thì chúng ta bằng chứng chúng ta thấy rất rõ, phải bằng tri kiến, phải bằng sức tỉnh thức của chúng

ta, nếu không tỉnh thức thì chúng ta bị hôn trầm, thù miên mê muội làm sao chúng ta làm chủ. Cho nên buộc lòng chúng ta phải chết đi một lần để mà chúng ta đủ cái sức tỉnh thức. Và khi mà đủ sức tỉnh thức thì đức Phật nói như thế nào? Đức Phật nói : tâm định tĩnh. Có định tĩnh là tỉnh thức chứ, còn không định tĩnh làm sao tỉnh thức. Định tĩnh, nhu nhuyễn, dễ sử dụng. Tâm mình chưa định tĩnh làm sao nhu nhuyễn dễ sử dụng được. Tâm phải định tĩnh mà bây giờ cứ đưng đầu ngồi đó ngủ gục hết mà làm sao mà định tĩnh, các con thấy không?

Cho nên sự tu tập của chúng ta phải quét sạch ba cái hôn trầm thù miên, ba cái lười biếng này ra hết thì mới có sức định tĩnh, thì định tĩnh thì nó sẽ nhu nhuyễn, dễ sử dụng. Không có khó khăn đâu mấy con, chỉ có một chút thôi. Mà Thiện Thảo đã làm được đó mà, một tu sĩ trẻ tuổi, mà ở đây trong vòng thời gian không dài lắm, nhưng quyết tâm đã cố gắng, đã khắc phục được sự hôn trầm, thù miên của mình thì đủ biết là Phật pháp không phải không làm được.

Và đồng thời ở trong giới tu sĩ của chúng ta hai người, Thầy Chân Thành già yếu như

vậy, Thầy vẫn thức suốt đêm được, phải không? Và một người tuổi trẻ gan dạ tiến tới cũng thức được, đâu có gì đâu là khó đâu. Thảng được giấc hôn trầm, thùy miên mà, thảng được giấc si mà, rõ ràng mà, chúng ta mang cái tâm si của chúng ta cho nên chúng ta bị mờ mịt, u tối. Bây giờ chúng ta nỗ lực chúng ta tu thì chúng ta mới quét sạch nó ra chứ. Mà đã có người làm được rồi, Thầy làm được, hai người kia làm được, còn bao nhiêu người khác phải làm được chứ, chúng ta quyết định, chúng ta là con người, có con người làm được thì chúng ta làm được.

Ngày xưa Thầy tu một mình Thầy nói Phật làm được Thầy phải làm được, nhất định là phải làm được, chết bỏ, thà là chết chứ hơn là sống mà không làm được những điều Đức Phật dạy, không chứng minh được. Và lời của hòa thượng Thanh Từ xưa đã nhắc Thầy, khi mà Thầy đến tu viện Chân Không và Thầy đã tu tập với hòa thượng Thanh Từ. Hòa thượng nói: có một người tu chứng là Phật Pháp còn, dù có hàng vạn người tu mà không chứng thì Phật Pháp sẽ mất. **Chứng là chứng cái gì mấy con biết không? Không phải chứng Phật tánh đâu, mà chứng làm chủ được bốn sự đau khổ**

của kiếp người: sanh già bệnh chết đó là chứng đó.

Nếu mà chúng ta không có đủ sức thì làm sao mà chúng ta làm chủ được. Cho nên ở đây chúng ta trực tiếp ngay vào cái sự tu tập của chúng ta để làm chủ. Vậy thì mấy con được đủ duyên được nghe lời Thầy dạy mà hãy cố gắng nỗ lực, một tuần lễ mấy con làm được 3 bài, 5 bài về Định Vô Lậu. Các con làm nhiều Thầy không có nói : sao mà làm nhiều quá thì làm sao chấm hết, mấy con càng làm nhiều chừng nào tốt chừng đó.. Thầy không có nói rằng mấy con làm nhiều quá làm Thầy quá cực. Thầy không có sợ cực Thầy mà Thầy sợ mấy con làm biếng, một tuần lễ là một bài đó thôi, thì cái đó là thiệt ra, cái tri kiến của mấy con nó cùn nhụt, nó cùn nhụt, nó cạn kiệt vô cùng. Các con cứ thấy một tuần nay mấy con làm bài, cái tri kiến của các con nó từ đó nó phát triển lên từng chút, từng chút, các con thấy rất rõ, nghĩa là cái sự hiểu biết của các con về nhân quả càng lúc nó càng sâu sắc, càng hiểu biết thêm, càng thấy được duyên nhân quả trùng trùng, càng thấy được đặc tướng của nhân quả kinh khủng, hở ra chút là thấy cái tướng của nó, hở ra chút mấy con

thấy tướng. Hồi kia, các con có thấy gì được đâu bây giờ mấy con đã thấy được nó trùng trùng duyên khởi, trùng trùng duyên tan, trùng trùng duyên diệt. Bắt đầu từ đây mấy con mới hiểu. Từ đó mấy con mới suy ngẫm qua con người của chúng ta, mấy con cũng sẽ thấy nó như thấy chỉ trong lòng bàn tay, không sai khác đâu mấy con.

Cho nên càng học càng tu mấy con càng tiến bộ. Ở đây tiến bộ không phải lấy cấp bằng, mà tiến bộ đi đến chỗ làm chủ sanh già bệnh chết. Kẻ nào mà làm chủ sanh già bệnh chết là kẻ đó có cát bằng, cái cấp bằng làm chủ sanh già bệnh chết chứ không phải cấp bằng cái mảnh giấy suông. Ở đây, nó không phải là cái miếng giấy để chứng nhận cho mấy con: Ờ, thông suốt hiểu biết vậy đâu, mà chúng nói lên được cái cấp bằng của các con là bằng cái kinh nghiệm thực sự của các con làm chủ được bốn sự đau khổ của chính các con. Và các con biết rằng trong một đời này thì các con không còn tái sanh nữa, nghĩa là trong một đời này thôi, nghĩa là các con chỉ còn một kiếp này mà thôi trong cái cuộc sống trên hành tinh này.

Đó, thì những điều Thầy dạy thì các

con nhớ kĩ, và ghi khắc mãi những cái điều này.

Hôm nay, thì những lời Thầy dạy đến đây thì mấy con có người nào hỏi những gì thì mấy con hỏi tại đây. Khi mà chúng ta rời khỏi cái tổ đường này thì chúng ta không có được hỏi nữa, nghĩa là bây giờ còn đang cái giờ hỏi thì mấy con cứ, người nào muốn hỏi thì mấy con cứ hỏi, còn không thì khi mà rời khỏi cái tổ đường này thì chúng ta chấm dứt. Phải không mấy con có hỏi? Con có hỏi gì không con, Con hỏi gì?

VẤN ĐẠO OAI NGHI TẾ HẠNH

[Tu sinh nam]: *Dạ bạch Thầy! Cho con lập cái đức tôn kính mà con gặp những người nhỏ, người lớn gì con cũng cúi đầu. Như vậy cái này mình có thể duy trì được hay không hay là mình hủy bỏ thưa Thầy?*

[Trưởng lão]: Ở đây cái đức mà biết tôn kính mọi người dù là một cái đứa bé nhỏ, dù là một vị tu chứng mà chúng ta giữ cái sự bình đẳng của sự tôn kính. Nghĩa là đối với một người tu chứng, một vị Phật, trước một vị Phật chúng ta cũng cung kính như vậy, và một cái đứa bé nhỏ nó chưa biết gì hết chúng ta vẫn cứ cúi đầu chào nó thì

cái hạnh này rất là quý, nên cố gắng duy trì. Còn đó là cái hạnh để nhằm mục đích diệt ngã của chúng ta, diệt cái ngã của chúng ta. Cho nên những cái hạnh rất là quý. Và đồng thời khi chúng ta được một người khác cúi đầu chào mình, thì luôn luôn mình là cái người lịch sự thì mình phải chào lại họ, khi người ta cúi đầu chào thì mình đứng nghiêm chỉnh lại và cúi đầu chào lại. Đừng vội vàng, vì cuộc đời tu sĩ chúng ta không có gì, không có việc gì mà chúng ta vội vàng. Cho nên, khi được người khác tôn trọng, cung kính mình chào thì mình cũng cố tôn trọng, cung kính người khác ta đứng lại chào nhưng không nói chuyện.

Các con biết mình giữ độc cư không bao giờ mình nói chuyện. Mình không có lợi dụng chỗ chào hỏi rồi mình hỏi nói chuyện này, chuyện kia thì không hay mà mình giữ lễ độ, cái oai nghi tế hạnh của một người tu khi người khác chào mình thì mình chào, như vậy. Và đồng thời mình cũng biết rằng ở trong cái tu viện của mình nó đã quen đi, còn cái hạnh đó thì chúng ta giữ gìn rất tốt, lúc nào chúng ta giữ gìn những cái hạnh đó thì rất là đẹp. Với một cái người đứng lại cung kính chào người khác, thì chúng ta thấy cái

người đó quá đẹp, biết tôn trọng người khác. Vì vậy mà chúng ta cũng nên học những cái hạnh này, khi gặp nhau chúng ta đứng lại chúng ta cúi đầu chào nhau. Dù là người lớn, người nhỏ chúng ta đều giữ được cái hạnh cung kính nhau, rất tốt.

Sau khi chúng ta ở trong tu viện chúng ta sinh hoạt như thế này, chúng ta không nói chuyện với nhau nhưng khi chúng ta đi đụng đầu người đằng kia, thì cái người nhỏ, cái người mà nhỏ tuổi hơn với cái người lớn tuổi. Chúng ta ở đây, chúng ta đừng nghĩ rằng cái người tu chúng hay là cái người không gì, nhưng mà cái người nhỏ tuổi thì chúng ta đứng lại, đứng lại trước chúng ta chào cái người lớn tuổi, đừng để cái người lớn tuổi chào mình trước, và mình chào cái người lớn tuổi trước, mình kính lão, kính người già, mình thấy cái người đó đã trải qua một cái cuộc đời của họ.

Còn riêng mình, mình có tu chúng mình vẫn thấy mình là cái con người còn tuổi nhỏ. Mình vẫn thấy mình không có gì hết, như vậy từ cái chỗ mà mình tu chúng, mình có giới giang, mình có gì đi nữa, mà mình đứng lại mình chào một cái người già

trước, mặc dù cái ông cụ già đó dốt nát, rất phàm phu nhưng mà mình vẫn cúi chào ông ta như thường, tức là từ đó mình cũng đã diệt cái ngã của mình. Nhiều khi chúng ta tự cảm thấy mình có cái hay, có cái sự tu hay, nghĩa là mình chưa thu chứng thì cái ngã mình nó vẫn còn, cho nên mình hơi hieu hieu tự đắc, người ta chào mình mà mình vẫn thản nhiên mình đi, thì cái đó là nó không hay, cái đức hạnh nó không tốt.

Cho nên hôm nay do con hỏi về cái đức hạnh thì chắc chắn một cái ngày nào đó về cái bộ giới luật mà Thầy sắp sửa viết để dạy về oai nghi, tế hạnh. Khi chúng ta gặp nhau chào nhau bằng cách gì, chấp tay, hoặc là cúi đầu, vấn đề đó là vấn đề của đạo Phật của chúng ta đã dạy. Cúi đầu của chúng ta đó là Nho giáo đã dạy chúng ta khi chào, hoặc là khoanh tay chào cúi đầu đó là Nho giáo. Còn Phật giáo thì chúng ta chấp tay và cúi đầu. Cho nên khi mà chúng ta bận hai tay, mắc mang xách gì đó, thì chúng ta không chấp tay lại được, thì chúng ta đứng lại ngay thẳng thì chúng ta cúi chào người khác, rồi chúng ta sẽ bước đi. Và người khác khi được chào thì người ta cũng đứng lại ngay liền và người ta cũng cúi chào, nhất là mình bận hai

tay mình ôm bình bát, hoặc gì đó thì mình không thể nào chấp tay được. Còn nếu như mình đi không, mình không có gì hết thì ngay người ta đứng lại chào thì mình chấp tay lên trước ngực của mình, tức là mình tỏ nơi lòng của mình cung kính người khác bằng đôi bàn tay chấp lên, mình cúi đầu chào xuống như vậy quá đẹp đẽ.

Cái hình dáng, cái hình tướng mà cung kính chào nhau như vậy làm cho cái người nào người ta cũng thấy những cái con người này là con người lễ độ, và con người có đức hạnh. Cái hành động chúng ta sống người ta cũng đánh giá được cái con người của chúng ta là con người có đức hạnh. Bởi vì đó là cái oai nghi tế hạnh của cái lễ của chúng ta đối xử với nhau. Con người đối xử với nhau, cung kính tôn trọng nhau qua cái hạnh đó. Cho nên ở đây những điều đó mấy con sẽ được học hết. Và những cái bài học đó sẽ được ghi lại thành sách vở cho con cháu chúng ta ngày mai này biết lễ độ, biết đối xử nhau. Vì biết lễ độ, biết đối xử nhau cho nên chúng ta thương yêu nhau, còn nếu mà chúng ta không biết, không có lễ độ, không đối xử với nhau như vậy thì chúng ta sẽ không thương yêu nhau, và chúng ta có thể giết hại nhau.

Đó, thì những điều Thầy sẽ viết thành sách và để lại cho đời sau đều là dạy những đức hạnh, dạy những oai nghi tế hạnh đó, để đối xử, để nuôi lớn lòng cung kính tôn trọng nhau, cái sự bình đẳng đối xử với nhau và nuôi lớn lòng thương yêu của chúng ta đối với nhau, con người đối với con người và con người đối với loài vật.

Thí dụ như một con vật, một con chó, một con mèo, chúng ta không bao giờ đánh đá nó một cách rất mạnh làm cho nó đau khổ, chúng ta không bao giờ. Dù chúng ta có giận gì đi nữa thì chúng ta gạt nó ra mà thôi, chứ đừng có đánh nó, tội nó đau.

Vì vậy chúng ta biết tôn trọng con người với nhau thì cũng nên biết tôn trọng cái loài vật. Vì tôn trọng loài vật tức là tôn trọng sự sống. Bởi vì loài vật có sự sống như chúng ta, chúng ta biết tôn trọng. Đó là những cái điều mà các con sẽ học ở trong cái bộ giới luật, tức là giới luật, đức hạnh mà Thầy sẽ tiếp tục Thầy làm công việc này để lại cho đời sau. Nếu mà Thầy không dạy thì mấy con cũng có người được đọc sách Nho, cũng có người được học tập và chút ít nào về đạo đức mà chúng ta còn giữ lại của truyền

thống của dân tộc chúng ta. Cho nên cái lễ nghĩa của dân tộc chúng ta đều có. Vì vì vậy mà Thầy là người sẽ triển khai lại những cái văn hóa truyền thống của lễ độ oai nghi này. Cho nên hôm nay có những gì thì mấy con hỏi Thầy, và lần lượt Thầy sẽ dạy mấy con những điều cần thiết cho một con người.

VẤN ĐẠO TRUNG TÂM TỪ THIỆN

[Tu sinh nam]: *Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật,*

Con Kính bạch Trưởng lão!

Con Pháp danh 33:34 con đã từng được nghe học ở trong các lớp và các trường, con cũng biết thế nào là sanh tử, con cũng biết thế nào là đau khổ. Hôm nay, con về đây tâm niệm của con là con muốn ở đây tu học với Thầy nhưng về thời cơ và cái học ở đây thì con cũng rất tâm đắc, nhưng con muốn một điều là con hôm nay ... thì con muốn mua một miếng đất ở bên này nhưng mà con mở phòng thuốc từ thiện và nuôi dưỡng người già.

Kính bạch Trưởng lão cho con một cái ý kiến chắc chắn hơn, và con ...

[Trưởng lão]: Từ lâu Thầy đã có soạn

thảo các phương án thành lập cái khu trung tâm an dưỡng, trong cái khu an dưỡng thì có cái khu điều dưỡng, cái khu điều dưỡng tức là cái bệnh viện hoặc là cái Tuệ Tĩnh Đường tùy theo cái sự điều chỉnh để giúp đỡ cho những người bệnh. Trong cái giúp đỡ đó là hoàn toàn miễn phí không có lấy tiền. Và hôm nay con có một cái tâm niệm, tâm niệm về cái phần cái quỳ thuốc để trị bệnh tức là cái khu an dưỡng điều trị thân bệnh. Thì cái ước muốn của con, nếu mà có điều kiện mà giúp ngay trên tu viện của chúng ta đang tu tập có một cái cơ sở để điều trị bệnh để an ủi, không riêng những tu sĩ của chúng ta khi tới tập chưa tới nơi, tới chốn họ còn bệnh đau thì họ cũng có cái chỗ để họ điều trị. Và đồng thời thì những người cô bác chúng ta xung quanh, những người nghèo trong xã hội đi đến thì chúng ta cũng sử dụng lòng từ thiện đó.

Cho nên Thầy có kêu các các nhóm từ thiện ở trong nước cũng như ở ngoại quốc sẽ hợp nhau chúng ta ghi một cái tài khoản gì đó, chúng ta sẽ mua thuốc thang hoặc là trang bị những cái máy móc thiết bị y khoa để khi mà được cái giấy phép của Nhà nước cho chúng ta thành lập của Trung tâm an

dưỡng thì chúng ta có cái giấy phép thì chúng ta thực hiện thì không ai nói gì. Còn riêng con, hiện giờ đứng ở trong cái cương vị con có giấy phép của một người hành nghề của Đông y, thì con mới mở được cái phòng từ thiện thì chắc chắn là Nhà nước sẽ chấp nhận liền. Còn đợi Thầy mà có giấy phép thì nó phải có cái thời gian lâu.

[Tu sinh]: *Tại vì con cũng có giấy phép hành nghề, và con cũng đã hành nghề sáu năm nay, và con cũng đã thành lập ra cái ... thời gian con cũng làm. Nhưng mà con cũng muốn ở gần chùa cho những người bệnh người ta biết về đâu là Phật pháp, đâu là bệnh tật để cho người ta tu cái tâm bệnh để quay về chính là cái đạo. Khi mà cái thân người ta bệnh thì mình phải trị nhưng mình từ từ dẫn dắt người ta đến con đường đạo. Với lại ở gần chùa thì cách sống của mọi người ta sẽ được an lạc hơn và cảnh ở già người ta sẽ không còn cái phiền não trong con người người ta nữa. Con đến nay thì con suy nghĩ nhưng mà sáng nay con có đi coi đất thì con cũng đã quyết định, thì con làm thế nào ? Con xin hỏi ý kiến của Trưởng Lão, hôm nay gặp Trưởng lão con xin trình bày vì nghĩ như*

vậy thì con tiến hành, thì trong vòng 1 năm nữa, hoặc là qua năm nữa, qua tết là con sẽ tiến hành với người ta.

[Trưởng lão]: Đây là cái duyên đó mấy con, cái duyên mà từ lâu Thầy cũng ước ao rằng, cái khu Trung tâm an dưỡng của Thầy nó sẽ được ra đời và đồng thời nó cũng có cái bệnh viện, cái bệnh viện tư từ thiện Đông y hoặc là Tây y trên đó. Bởi vì sau này nó cũng có Đông y. Cho nên vì vậy mà Thầy nghĩ rằng cái trang thiết bị máy móc, y khoa để đủ để lúc bấy giờ những người tu sĩ của chúng ta, dù là trong các hệ phái của Phật giáo, tu sĩ nào cũng được đến đây điều trị với một cái tình thương của chúng ta, mà miễn phí hoàn toàn. Bởi vì một tu sĩ chúng ta mang áo như các Sư, các Thầy. Như Thầy bây giờ nằm trong bệnh viện dân sự, người ta đâu có cho mình nằm riêng đâu, người ta cho nằm chung với một cách đau đớn lắm mấy con, khổ lắm mấy con. Mình là người tu Thanh Tịnh rồi mình nằm như vậy đó, mình thấy nó bị ồn náo quá, rồi họ ăn thịt, ăn cá đủ thứ hết, làm chúng ta thấy nó khó khăn cho một cái sự tu tập của chúng ta, kể đó là chúng ta thấy nó kỳ kỳ chứ không có xứng đáng.

Còn nếu mà có cái bệnh viện của Phật giáo tư từ thiện, chúng ta vào cái bệnh viện đó thì được sự chăm sóc của các y bác sĩ, người ta lo lắng cho cái đời sống tu sĩ để mong cho quý Thầy mạnh để mà tiếp tục tu, để cho đến khi làm chủ sanh, già, bệnh, chết mà. Cho nên vì vậy nó có những cái tinh thần của nó.

Còn bây giờ bệnh viện ở ngoài đời, viện của Nhà nước họ đâu có nghĩ cái điều đó đâu. Anh bệnh tôi đến tôi trị bệnh anh, anh có tiền thì tôi trị, anh không có tiền thì anh cứ về, anh Thầy là gì tôi cũng chẳng biết hết. Đó, người ta nghĩ như vậy. Cho nên mình thấy nó có cái gì. Vì vậy mà hôm nay có cái duyên, mặc dù là Thầy có ước vọng đó từ lâu, nhưng mà hôm nay có cái duyên mà con có về đây, con thấy cái duyên đó hợp, con làm cái trạm xá, cái Tuệ Tĩnh Đường ở đây, để giúp cho những người bệnh hoạn thì tốt, cũng như ở các tu sĩ ở đây thì điều đó là điều tốt, không có gì hết, miễn là có giấy phép hẳn hoi thì sẽ được hoạt động à.

Và đồng thời thì cái duyên đó theo Thầy đã có hỏi thăm ở ban Tôn giáo thì họ nói Thầy nên làm cái trạm xá đi. Vì Thầy có gọi

ý mở cái bệnh viện thì họ gợi ý cho Thầy bây giờ mở cái trạm xá thì phải xin phép, còn cái bệnh viện thì phải đi đến Bộ. Cho nên họ gợi ý, từ cái chỗ mà Thầy làm được cái trạm xá đó, rồi sau đó mà Thầy trang bị máy móc này kia, nó biến thành cái bệnh viện nó không hay đâu. Nhưng mà chừng đó nó chính thức vào đó thì chuyển qua cái bệnh viện nó rất dễ không còn khó. Người ta đã thấy mình hoạt động lợi ích cho dân mà, người ta đâu còn cấm cản mình được nữa.

[Tu sinh]: Mục đích tụi con, vì đây là làm từ thiện là không nhận tiền, làm trị bệnh cho những vị sư, những vị Thầy của Phật giáo của chúng ta, thì bất cứ ở Tôn giáo nào, khi người tu là chúng ta cũng phải cố gắng giúp đỡ, 39:20 còn về người dân thì theo con nghĩ thì con làm với tính chất là nêu cao cái tinh thần từ bi của đạo Phật, thì con cũng mong Trưởng lão cũng cho chấp hành, còn Trưởng Lão cho con kết hợp để trở thành cái viện này.

[Trưởng lão]: Được, Thầy sẽ chấp nhận cho con, nếu mà có điều kiện thì coi như ở gần đây có những cái khu đất nào đó thì con sẽ làm được, và đồng thời con cũng kêu gọi

một số huynh đệ của mình. Về cái vấn đề hiện giờ về cái tài khoản để mà cung cấp cho cái thuốc thang thì con có cái khả năng hay là chưa có cái khả năng?

[Tu sinh]: Dạ. Con có khả năng.

[Trưởng lão]: Vậy hả con? Vậy thì Thầy thấy đây cũng là cái nhân duyên đó mấy con, mấy con phải ráng cố gắng. Mọi người người ta đều hướng đến cái vấn đề làm tốt mà, cái ước nguyện của Thầy là từ lâu rồi, ai đọc lại cái bức tâm thư của Thầy, bức tâm thư mà Thầy gửi đó, và đồng thời đọc cái phương án của Thầy thì người ta thấy được cái tâm nguyện của Thầy. Và bây giờ là cái duyên mà con về đây gặp Thầy, con đã phát tâm thì đây là cái duyên tốt, Thầy xin cảm ơn con, con.

Thôi bây giờ, con còn hỏi Thầy gì thêm con?

THẦY DẠY TU TẬP VỪA VỚI KHẢ NANG CỦA MÌNH ĐỂ DẦN TIẾN ĐẾN LÀM CHỦ MẶT TRẬN SANH TỬ

Phước Tồn còn hỏi gì không? Có gì không?

Bây giờ trên cái thân bệnh của con mà

để chiến đấu với giặc hôn trầm, thù miên thì khoan đã. Con hãy để được Thầy kiểm tra về cái sức tỉnh thức của con. Bởi vì muốn chiến đấu được cái giặc hôn trầm thù miên đó thì Thầy kiểm tra trong vòng một tháng hoặc 2 tháng nữa, kiểm tra cái sức nhiếp tâm và cái sức tỉnh thức của con, để rồi Thầy thấy nó. Bởi vì như Thầy đã nói, khi mình nhiếp tâm và an trú tâm được thì mình mới đẩy lui được cái bệnh, còn thân con thì nó đang mang một cái bệnh mà con lại cố gắng con thức như một cái người mạnh khỏe thì không được, nó đập con tan nát đi. Cho nên để chờ cho khi mà con nhiếp tâm và an trú tâm được, Thầy thấy cái sức định tĩnh của con ở trong cái thời gian nào, nhất định là Thầy biết thì lúc bấy giờ Thầy sẽ cho con mở mặt trận đánh rốc nó, thì không sao. Chứ bây giờ mà con vội vàng con xin Thầy 15 ngày, 15 ngày qua rồi thì chắc Thầy phải kéo đi bệnh viện quá, phải không?

Bởi vì Thầy biết, con là người cái cơ thể đang bệnh. Con nhìn Thiện Thảo coi, cái cơ thể của nó kia kìa, thì cọp còn vật nó không được, ăn thịt nó còn không nổi. Còn con nó lại nó nhai mất đi chứ ở đó, mà con đòi chiến đấu với giặc hôn trầm thì đâu được.

Giặc hôn trầm nó như là cọp dữ, như sư tử đó chứ nó không thường đâu. Mà con đừng tới nó là kể như nó quật con ngã đó. Cho nên vì vậy chờ Thầy để kiểm tra lại cái sức định tĩnh nhiếp tâm của con, con nhiếp tâm được chưa rồi con an trú tâm được chưa? Và cái thời gian đó bao lâu thì Thầy sẽ biết rằng cái thời gian đó con sẽ đuổi được cái bệnh của con, thì lúc bấy giờ đó thì bảo rằng chiến đấu tận cùng với giặc hôn trầm, thù miên thì lúc bấy giờ con sẽ đẩy lui. Bởi vì khi mà cái bệnh con, khi mà con thức chiến đấu, thì hôn trầm, thù miên nó không có nhưng cái bệnh con nó tuôn trào. Nó tuôn trào lúc bây giờ bệnh con chắc chắn con lẫn lộn, con lẫn lộn kiểu đó thì chỉ còn nước kêu xe gấp, có phải không? Thằng giặc hôn trầm không được mà giặc bệnh nó đánh quá trời thì con thấy cái tai hại chứ không có thành công. Cho nên một cái người mà hướng dẫn mà tu tập, Thầy biết được cái căn cơ của cái người đó cho nên Thầy cho. Chứ nếu mà Thầy hướng dẫn mà Thầy không biết được thì chẳng qua là chỉ dẫn người ta vào chỗ chết chứ không có vào chỗ sống.

Cho nên nhiệt tâm của con thì có đó, tuổi trẻ mà, nhiệt tâm, nhưng quên cái thân

mình đang bệnh, cũng như một người yếu mà đi ra đánh giặc thì kể như là thua giặc chứ, con hiểu không? Mình phải tập luyện quân đội mình cho là những thanh niên mạnh khỏe mới ra chiến trường chiến đấu, mà cái chiến trường của giặc sanh tử là ghê gớm lắm chứ nó không phải thường, mà thứ lính bệnh như con mà ra đánh nó thì đánh làm sao nổi, con hiểu không? Cho nên ở đây Thầy phải trang bị cho con đủ sức mạnh khỏe của một người lính đánh trận thì Thầy mới dám cho con ra trận. Đem ba cái lính già, lính bệnh mà ra đánh giặc mà đánh làm sao được. Con thấy có bao giờ lính già, lính bệnh mà ra đánh giặc thắng không, đâu có thắng, chỉ như giặc thôi.

Bây giờ Thầy kích, Thầy cho cái thanh niên mà trẻ, khỏe mạnh, kích hết. Thầy cho ba giặc già, bệnh đau rề rề ra đó thì giặc nó tưởng là lính ông này toàn thứ già, thứ bệnh không nó đâu có sợ. Nhưng mà khi nó đuổi mấy con chạy thì nó vô cái vòng chiến của những cái lính mà khỏe mạnh thì coi như nó dập tan nát giặc, con hiểu không? Còn bây giờ mà đưa con ra đánh giặc hôn trầm thì chắc chắn là tiêu. Các con không thắng nó đâu

Cho nên trong cái vấn đề đó để lần lượt Thầy sẽ, mấy con lớn tuổi rồi, Thầy sẽ thấy cái sức nhiếp tâm của mấy con định tĩnh mấy con vô tới mức độ nào thì Thầy sẽ cho mấy con chiến đấu. Đừng có nghe Thiện Thảo nói rồi mấy con, Thầy Chân Thành làm rồi mấy con nôn nóng, mấy con cũng cố gắng mấy con chiến đấu giặc sanh tử, ít bữa mấy con bỏ cuộc mấy con chạy. Trời ơi, sợ quá. Các con nó đánh lại mấy con thì kể như mấy con bỏ cuộc chạy đó. Con có biết ở đây hội sư Vinh, rồi nhiều sư lắm, đến đây họ cũng nỗ lực, trong một tuần sau họ cuốn gói họ chạy đó mấy con, thắng nó không lại đâu. Cho nên vì vậy mà phải có cách thức hẳn hoi, phải có một cái sự hướng dẫn cụ thể của Thầy.

Cho nên khi mà Thiện Thảo nỗ lực tu tập, nó trình bày cho Thầy từng chút, từng giây, chứ còn cỡ mà nó không trình bày, nó cũng tiêu luôn nó rồi chứ đừng có nói chuyện đâu phải để nó đâu. Nghĩa là cái người nào muốn thắng giặc đều là phải qua cái sự theo dõi của Thầy. Cho nên Thầy thấy được nên Thầy không có cản, con Thầy thấy không được thì Thầy cản, mà Thầy thấy được thì các con biết rằng Thầy luôn luôn lúc nào

Thầy cũng kèm sát bên nó, lỡ có gì thì có Thầy hỗ trợ chứ không có không có thì nó làm sao nó vượt qua, con biết? Cho nên vì vậy mà mấy con yên tâm, khi nào mấy con cần. Bởi vì nhiều khi mấy con thấy mấy con cần tăng giờ lên thì Thầy thấy Thầy sợ lo cho mấy con, thà là mình vừa với sức của mình, tu tập lần tiến lên, rồi từng cái chỗ nhiếp tâm, an trú tâm, từng cái chỗ mà mình quen đi cái pháp Thân hành Niệm của mình, tức là pháp đi kinh hành Chánh niệm tĩnh giác. Coi mình ở cái pháp nào, mình quen đi, rồi từ đó mình tăng lên từng giờ mình thấy cái pháp này nó phù hợp với mình, mình tu mình nhiếp tâm nó mới tốt, mình an trú nó được, lúc bấy giờ Thầy thấy rằng ôm cái pháp này được rồi và cái thời gian này nhất định là cái người này Thầy sẽ chiến thắng giấc hôn trầm được. Thì Thầy bắt đầu Thầy cho lệnh mấy con : bây giờ mở mặt trận mấy con đánh suốt 15 ngày cho Thầy, hoặc là một tuần lễ cho Thầy, thì lúc bấy giờ mấy con mới mở mặt trận mới đánh,

Bộ chỉ huy chư cho lệnh đánh thì mấy con mà đánh trước thì coi chừng mấy con thất bại, người ta tính toán kĩ rồi người ta mới cho mở chiến dịch chứ. Các con thấy

Chiến dịch Hồ Chí Minh mà thắng trận được thì cũng phải tính toán kĩ đó chứ đâu phải không kĩ, không kĩ là tiêu đó. Cho nên vì vậy mấy con cũng nhớ kĩ cái vấn đề đó. Cho nên ở đây là cái mặt trận của sanh tử rồi chứ đâu phải là cái chuyện thường đâu. Cho nên đừng vội mấy con, phải chờ Thầy để mà Thầy chỉ huy cho cái mặt trận: con à bây giờ đánh được rồi, giải phóng được rồi thì mấy con mới tiến tới mà đánh. Còn chưa được thì mấy con phải huấn luyện quân sự, còn tệ nữa thì mấy con phải đánh du kích, phải không? Lâu lâu mấy con đủ sức đánh nó bữa thôi, chứ còn mấy con đừng có đánh nó nhiều. Như vậy là mình biết mình, mà biết giặc, biết được giặc hôn trầm mà biết được mình cho nên trăm trận, trăm thắng mấy con. Chứ còn mình không biết mình đánh đại coi chừng nó đập lại mình tiêu đó, mình không còn cái sức mình đánh lại nó đâu.

Ở đây thì mấy con thấy là có Thầy rồi, mà Thầy là cái bộ chỉ huy của mặt trận này, có phải không? Chứ nếu mà không có y Thầy coi như là mấy con tự mấy con điều khiển mà đi đánh thì chắc chắn là mấy con sẽ không có cái sự chỉ huy rồi thì mấy con sẽ thất trận. Còn Thầy là cái người chỉ huy

trên cái mặt trận, mặt trận sanh tử này, chỉ huy cho mấy con để đánh cái mặt trận sanh tử của mấy con, chứ sự thật ra Thầy, mặt trận của Thầy thấy đã đánh xong rồi. Thầy đã người giải phóng đất nước mình rồi, bây giờ thấy các nước nhược tiểu này đó nó còn yếu quá, cho nên Thầy viện trợ, Thầy giúp đỡ cho mấy con giải phóng mấy con chứ. Vì vậy thì mấy con phải tự vươn lên giải phóng chứ không thể Thầy đem quân đội Thầy đến Thầy giải phóng được cho đất nước mấy con sao? Cho nên vì vậy mấy con phải ráng, Thầy chỉ giúp đỡ mấy con thôi.

Rồi, bắt đầu con, khoan đã, con còn hỏi Thầy gì nữa không con?

Được con, con tác ý một loạt bao nhiêu câu, đều nó mang ý nghĩ của nó trong những sự tu tập của con, tốt đó, không có gì, chứ không phải tác ý một câu. Kêu là tôi tập hợp tất cả vũ lực tôi đánh nó một keo cho nó tiêu đó chứ. Cho nên vì vậy mà con tập hợp tất cả pháp Như Lý Tác Ý những câu này, câu kia con tập hợp con tác ý **«tâm như cục đất; tâm ly tham sân si; tâm phải định tĩnh; tâm phải sáng suốt»** . Con tập trung nhiều câu như vậy lên một lượt, con tác ý

một lượt rồi bắt đầu mình giữ tâm mình, rồi một lúc nữa mình tác ý một lượt coi như con pháo nổ cho nó dập hết cho nó nằm rạp xuống con mới tiến quân, con hiểu? Được, chứ đâu có sao đâu. Cách thức đó là cách thức mà chiến đấu, cách thức mà đánh giặc của mình mà, đâu có gì đâu. Bởi vì pháp của Phật mà, mình phải thiện xảo khéo léo mình áp dụng được cái vũ khí đó thì mình thắng được giặc.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy, con tu ngày hôm qua không có một chút xíu hôn trầm, thùỵ miên nào, mà tâm con được bình tĩnh, kiểu như con tu Tứ Niệm Xứ nhiều hơn, lúc đầu nó có hôn trầm con đi Thân hành niệm nó hết ngay, ngày hôm qua như đêm hôm là nó không... cái tâm con ... thì con hỏi Thầy có phải pháp dẫn con không?*

[Trưởng lão]: Con sử dụng pháp đó để dẫn vào sức tỉnh thức của con thôi, sử dụng pháp, tức là con nổ nó một phát bao nhiêu cái pháp Như Lý Tác Ý, bao nhiêu cái trạch pháp đó, con nổ nó một hơi, cái nó nằm rạp xuống cái nó tỉnh táo lại bắt đầu con đi, nhưng mà Thầy nó hơi vánh vánh nó tấn công con thì bắt đầu con nổ nó một phát

nữa rồi con đi. Tức là pháp Như Lý Tác Ý đó con, đó là con phát con nổ nó, thì đó là cái thiện xảo khéo léo đánh giặc mà, nó là cái chiến thuật, chiến lược mà mỗi một cái đặc tướng của chúng ta nó sẽ biết sử dụng đúng cái đặc tướng của chúng ta thì mới thắng giặc được. Con sử dụng đúng cái đặc tướng của con đó, con nổ nó một phát bắt đầu nó nằm rạp xuống hết rồi con tiến bước con lên. Rồi bắt đầu coi bộ về nó nổ con thì bắt đầu con làm nó một phát nữa. Một phát bao nhiêu vũ lực các con tập trung vô hết, con đập nó xuống, đó là cách thức con tập trung vũ lực: pháo này, rồi bom này, rồi xe tăng này, những cái loại độc dữ con đập vô, con đập vô xong rồi con thấy nó tỉnh bơ rồi cái bắt đầu con tiến, tiến một hơi cái nữa nó pháo con, nó bắn con mấy cái bắt đầu con đập nó trở lại. Cho nên cái bước tiến mà con suốt đêm là con thắng được, con nói không bị đánh vô đó, thì do đó là con có những cái vũ lực, vũ lực mà con tập trung vào cái pháp Như Lý thì con rất mạnh. Chứ còn không có pháp Như Lý thì con bị nó đập đó. Thành ra cái áp dụng của con là đúng pháp chứ không có sai đâu. Chứ không phải là tác ý một câu mà cần nhiều, phải đập nhiều,

bởi vì nó quá mạnh, nó quá nhiều. Nếu mà không đập như vậy nó đập con tiêu, cho nên con biết cách sử dụng.

Mình học pháp chứ mình phải biết sử dụng mấy con, biết cách sử dụng, biết cách áp dụng vào chiến trường, đây là áp dụng vào chiến trường. Cho nên trong cái chiến trường của mỗi người nó đều có khác, đều có khác nhau. Cho nên mình biết áp dụng, lúc mình đập, lúc mình bắn sẻ, lúc mình bắn thể này, thể khác.

Thí dụ như cứ thường xuyên mình tác ý một câu, thường xuyên mình tác ý, thỉnh thoảng tác ý một ít câu đó là mình bắn sẻ mấy con. Còn mình đập vũ lực, mình tập trung hết tất cả các pháp Như Lý Tác Ý của mình vào, những câu Như lý tác ý của mình đập lại, bắt đầu mình đập nát, mình đập tan hết một lượt, rồi bắt đầu đó mình tiến bước, coi như nó bình an cho mình tiến bước, giặc nó đập nó nằm xuống hết rồi, nó không dám ngó đầu dậy được, cái mình tinh táo cái mình đi. Mình đi tức là mình giữ cái tâm bất động của mình, mình tiến tới, nhưng mà mình thấy hơi hơi có dạng của nó rồi mình đập nữa, đập nữa để mình tiến tới. Cho nên

cuối cùng thì mình chiêm đoạt được cái thời gian của nó rồi, nó không có nữa.

Các con thấy cái lối chiến thuật, chiến lược đánh giặc. Còn bây giờ đó mình cứ bắn sẻ, bắn sẻ là mình kêu là mình ngứa: “*tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành*”, nhưng mà không khéo thì đã có giặc nó đánh vô cái đầu của mình đó. Cho nên mình lại tác ý: “*tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành*”, đó là mình bắn sẻ, bắn sẻ chứ không đập nhưng mà thỉnh thoảng coi chừng, nó sẽ đánh vô. Do đó thì mình cũng biết cách thức bắn sẻ, mà cũng biết cách thức dòn lại vũ lực của mình đập, đập rồi tiến bước cho nó an trú được tiến tới.

[Tu sinh]: *Con để tâm như Tứ niệm xứ là con đi kinh hành để Tứ niệm xứ luôn chứ con không có tác ý, con đi kinh hành nửa tiếng, 1 tiếng đồng hồ, con để tâm Tứ niệm xứ chứ con không tác ý.*

[Trưởng lão]: À được, đâu có gì con, được. Bởi vì giặc nó không có lộ đầu ra tác ý làm gì cho mệt. Mà thấy nó muốn lộ đầu ra, thấy nó dạng nó muốn lộ ra thì con đập. Mình dùng những cái pháp Như Lý tác ý mình đập trước đi thì nó không dám lộ ra

nữa. Cho nên mình bảo vệ, gọi là chân lý được hộ trì đó. Tu tập như con gọi là “Chân lý được hộ trì”. Cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự là Tứ niệm xứ mà. Bây giờ con muốn hộ trì nó, con đập nát cái giặc nó hết, rồi mình dùng cái pháp Như Lý Tác ý mình đập nát, cái mình tiến bước, tức là mình giữ cái tâm bất động của mình, để tự nhiên nó bất động. Rồi bắt đầu đó mình thấy hơi có dạng thì mình đập nữa, đập cho cái tụi kia nó ta nát xuống hết thì bắt đầu mình giữ được, tức là “chân lý được hộ trì”, con hộ trì được cái chân lý đó.

Đó, các con thấy cách thức mình “chân lý được hộ trì, hộ trì chân lý, chân lý được hộ trì”, chân lý tức là cái trạng thái thanh thản của mình được hộ trì để không có một cái giặc nào mà xâm chiếm vô cái trạng thái của mình. Cái lớp học của mình học là học như vậy. Cho nên học đủ những cái điều kiện, và rút tĩa qua những cái kinh nghiệm của huynh đệ với nhau để mình xách tấn nhau trên con đường. Ai khéo léo thiện xảo thì mình sẽ trở thành những người chiến thắng, cái mặt trận này nói chung mấy con sẽ là người chiến thắng chứ không phải chiến bại.

Cũng như bác Phước, một cụ già như... đều là những người chiến thắng của những người lính chiến thắng của Thầy chứ không phải là người thất bại

Bây giờ thì hết giờ rồi mấy con, bây giờ tới giờ đi khất thực, không phải là giờ ... (cái đồng hồ nó chết rồi hèn? Cái đồng hồ chết rồi).

Bây giờ thì mấy con có thể đi khất thực được chưa hay hoặc là mọi lần mấy con khất thực giờ nào, 11 giờ hay là 10 giờ. Bữa nay nghe Thầy nói chuyện có đói bụng không mấy con, bữa nay không có đói bụng thì vậy là tốt rồi. Bây giờ thì sắp sửa mấy con đi khất thực. Vậy thì cái hàng bên đây thì đi trước mấy con, lần lượt mấy con về rồi ôm bát đi khất thực theo thứ tự mấy con. Ở đằng trước mấy con sẽ ra trước, ở đằng sau thì phải ra sau, lẽ ra thì Thầy phải ra trước mấy con đó phải không? Rồi bắt đầu mấy con đứng hai bên mấy con.

[Tu sinh]: *Kính bạch Thầy! Con xin đề bài để quán tiếp ạ!*

[Trưởng lão]: Gì con? Con muốn nói gì?

[Tu sinh]: *Cái bài tới để quán tiếp con xin Thầy được không ạ?*

[Trưởng lão]: Cái ngày mai này thì Thầy dạy bên nữ, cái đề tài mà con sẽ quán tiếp đó thì Thầy đã ghi trong cái tập của con rồi, có ghi không con?

[Tu sinh]: *Bạch Thầy không ạ!*

[Trưởng lão]: Chắc có lẽ là có ở phía sau thì phải, bảo của con là quán về nhân quả của con người đó.

[Tu sinh]: *Bạch Thầy chưa có!*

[Trưởng lão]: Chưa có hả? Như vậy thì Thầy chưa có ghi cho cái đề tài của con. Như vậy là hầu hết là những cái bài nào của mấy con Thầy trả là Thầy đều có ghi là mấy con sẽ làm cái bài nào, bài nào ở trong đó rồi thì mấy con theo cái lời trong đó mà mấy con làm. Còn cái bài nào mà chưa có ghi thì mấy con sẽ ghi cho Thầy là: Đường đi của nhân quả con người, con sẽ nói chung về đường đi.

[Tu sinh]: *Bạch Thầy, con xin cái đề tài của con.*

[Trưởng lão]: À con sẽ làm lại cái đề

tài theo thứ tự của nhân quả thảo mộc con

[Tu sinh]: Trước con làm một lần con nộp cho Thầy rồi, con không biết con tưởng một tuần là một bài.

[Trưởng lão]: Làm nữa đó con, làm nữa cái bài đó nữa

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con xin cái đề tài làm bài nữa. Con chưa có

[Trưởng lão]: Con cũng chưa có viết hả, con sẽ làm lại cái bài Nhân quả thảo mộc nữa con, đi từng bước, từng bước : đặt tướng, rồi đặc tính, rồi chuyển đổi nhân quả, rồi duyên hợp, duyên tan, rồi kết luận. Làm lại cho nó thành cái bài tập kết lại, còn những người nào mà Thầy cho về nhân quả con người thì họ đã có cái bài tập kết của họ rồi con.

[Tu sinh]: Chừng nào đưa Thầy hả Thầy!

[Trưởng lão]: Ngày một mấy con sẽ gặp Thầy, thì sẽ nộp.

Còn con.

[Tu sinh]: Xin cho con làm cái đề tài thảo mộc như tất cả các đề trước.

[Trưởng lão]: Rồi con sẽ tiếp tục con sẽ làm. Bởi vì con còn đang học trong cái bài thảo mộc con, rồi con sẽ tiếp tục có làm tới bài đó, triển khai cái bài đó con sẽ làm cái bài nhân quả thảo mộc. Con cũng nương tựa vào : đầu tiên thì con cũng giới thiệu, giới thiệu về nhân quả để cho cái danh từ nhân quả cho mình hiểu đó. Rồi bắt đầu con sẽ viết cái đặc tướng của nó, con nói cái đặc tướng của nhân quả; rồi đặc tính của nhân quả; rồi con mới nói về duyên hợp của nhân quả. Nhưng mà tốt hơn thì con nên viết cái bài đầu tiên thì con nói cái đặc tướng của nó thôi, cái hình sắc của cái nhân, cái quả thôi, đừng có nói mấy thứ kia, sau đó gửi tiếp tục làm cái bài tiếp nữa. Cứ lần lượt theo cái tướng, cái tính, rồi cái chuyển đổi của cái nhân quả từ cái nhỏ thành cái lớn, rồi từ cái dở thành cái ngon, từ cái chua thành cái ngọt, thì mình chuyển đổi, chứ còn chuyển đổi thì nó làm vô một bài, nguyên một bài đó con, rồi về duyên hợp làm thành một cái bài, duyên tan mình làm một cái bài. Rồi những cái bài đó mình tổng kết lại nó thành ra một cái bàn toàn diện của nhân quả thảo mộc.

Bây giờ có làm cái bài đặc tướng của

nó trước đi. Trở lại mình cũng làm cái bài đầu tiên cũng như là các Thầy người ta làm cái bài đặc tướng. Như vậy đó, con nhớ làm cái bài đó. Thầy mong rằng con sẽ làm được đầy đủ đặc tướng, bởi vì nó nhiều tướng quá, mà nó thiếu một cái vật nào là con đã thiếu bài đó. Bởi vì cái tướng của nó, phải nói cho hết cái tướng của nó, người ta tròn méo mà quên bỏ nó thì không được, phải không, phải nói cho trọn vẹn. Thứ tròn, thứ méo, thứ dài, thứ lớn thứ đầu lớn, đủ loại hết. Tại sao mà nhân quả gì mà lạ lùng, tướng tá gì mà kỳ cục đủ loại, hình dáng đủ thứ. Thầy nhắc khéo con, rồi con suy ngẫm con tìm rồi con viết cả 5, 10 trang mà chưa rồi. Rồi phải không con, nhớ cái đề tài. Còn ai hỏi gì Thầy nữa không con?

Rồi bắt đầu bây giờ thì Thầy ra con.

---->❖<----

022-(LCK-010A)

- * Ước nguyện của Thầy về Trung Tâm An Dưỡng**
- * Phổ cập nền đạo đức nhân bản nhân quả**
- * Vấn đạo nhân quả thảo mộc**
- * Đầy bệnh**

Mấy con ngồi xuống hết con, hôm thứ hai lớp học của mình là 24 người, hôm nay thì chắc có lẽ số lượng nó đông hơn rồi mấy con. (Mấy gì mà cứ ngắt) Thôi được rồi.

Cái số lượng hôm thứ hai, bữa nay là thứ tư. Hôm thứ hai, bữa mình vô học là thứ 2, cái số mà các con ghi là 24 người. 25 hả con, một người nữa là 25 người. Rồi cái số lượng đó thì chắc có lẽ bây giờ nó lên, bữa nay 30 rồi hả con? Con có đếm rồi phải không con? 30 người rồi, để Thầy khóa sổ không cho thêm nữa, thêm nữa cái lớp đông quá Thầy dạy không xuể đâu, cho nên mình sẽ khóa sổ lại bấy nhiêu được bấy nhiêu thôi. Cố gắng mà tu tập, theo Thầy thiết nghĩ

số lượng mà 30 người mà tu tập được hết mà không có rớt người nào hết thì rất quý. Do đó một cái l cái số cũng quá đông chứ không ít đâu. Còn bên nam chắc có lẽ nay cũng đông lắm.

Do trước khi mà vào cái bài học thì Thầy sẽ đọc cho con nghe cái ước nguyện của Thầy, Thầy cố gắng Thầy làm sao để sau khi đào tạo cái lớp này xong, mà mấy con tu xong mấy con thay Thầy làm công việc trong cái Trung tâm an dưỡng. Và cái Trung tâm an dưỡng nó sẽ có những cái chi nhánh, cái chi nhánh của trung tâm, từng các tỉnh nó sẽ có những cái chi nhánh. Thì mỗi chi nhánh nó đều có tổ chức chứ không phải là thiếu tổ chức.

Hôm nay, ở ngoài Miền Bắc thì có công ty An Phước đã xin giấy phép xong rồi và xin phép để mở Trung tâm an dưỡng từ thiện. Nếu mà có giấy phép hẳn hoi thì vừa đánh fax cho Thầy một cái bản đồ của cái khu đất chỗ cái người Hà Nội họ thầu được cái khu đất đó, rồi sau đó công ty An Lạc nó sẽ mua cái khu đất đó luôn và đồng thời nó mở cái Trung tâm an dưỡng ở đó. Do như vậy thì giờ đưa khu đất đó cho Thầy xem thì Thầy nghĩ rằng cái khu đất đó nếu mà muốn vẽ

cái đồ án thì phải có một người kiến trúc sư họ phải trực tiếp đi trên khu đất đó họ sẽ chụp hình toàn bộ khu đất đó để rồi họ mới phân.

Nếu có dịp Thầy sẽ cho mấy con xem cái đồ án của Trung tâm an dưỡng ở Phước Hải, từ cái núi non, từ cái hòn đá chỗ nào người ta chụp người ta lấy hết thì người ta vẽ ra, người ta lật ra cái bản đồ ra như thế này, cái đồ án mà trên đó khu nào cất cái khu cho tăng, cho ni rồi những người già như thế nào, rồi cái khu cho nam nữ như thế nào, khu an dưỡng của nam nữ như thế nào đó, nó từng khu. Mỗi cái khu vậy nó có đường xá rồi ở trong đó như thế nào, thế nào. Chúng ta lật cái bản đồ ra chúng ta thấy như là chúng ta ở trên máy bay chúng ta nhìn xuống mặt đất chúng ta thấy rất rõ ràng, từng cây lá, cách thức người ta trồng để những cái cây ở trong cái khu vực đó nó như thế nào, người ta cũng vẽ hết, cái người kiến trúc sư họ làm hết những công việc đó. Cho nên đó là một cái ước nguyện mà Thầy đã làm từ lâu rồi, cách đây 20 mấy năm chứ không phải là mới đây. Nhưng hôm nay vì cái nhân duyên mà Thầy thấy tuổi Thầy cũng lớn rồi nếu mà không có đủ cái điều kiện để mà xây dựng

làm được thì sợ e mấy con sau này mấy con không có đủ khả năng mà làm thì coi như đây cũng nằm ở trong cái giấc mộng chứ nó không thực hiện được.

Cho nên trong bức thư mà Thầy gửi, mọi người hiểu rằng, có nhiều người đọc bức thư này hiểu rằng chúng ta phải lập thành hội từ thiện rồi phải xin Nhà nước, xin Giáo hội để lập những cái hội từ thiện rồi chúng ta mới góp với nhau để là việc từ thiện, không phải đâu. Cái mục đích của Thầy khác lắm mấy con, không phải như các hội từ thiện người ta lập từ lâu tới bây giờ người ta nghĩ. Đây Thầy đọc cái bức thư tâm nguyện của Thầy:

Chơn Như ngày 19 tháng 9 năm 2005

Kính gửi quý Phật tử ở khắp mọi miền đất nước cùng quý Phật tử ở hải ngoại.

Kính thưa quý vị! Từ lâu Thầy có ước nguyện muốn thành lập một khu an dưỡng từ thiện để giúp đỡ mọi người không phân biệt già, trẻ, Phật tử hay không Phật tử, đều được về đó nghỉ ngơi, an dưỡng dù chỉ trong một tuần lễ. Một tuần lễ tuy thời gian quá ngắn ngủi nhưng ở đó quý vị được hướng dẫn học tập đạo đức nhân bản -

sống không làm khổ mình, khổ người và khổ cả hai.

Nơi đó còn có một khu điều dưỡng hay nói cách khác cho dễ hiểu hơn đó là một bệnh xá tư từ thiện do một số y bác sĩ Việt Nam và ngoại quốc giàu lòng thương người đảm nhận để giúp đỡ cho người tu sĩ Phật giáo, không phân biệt hệ phái tôn giáo nào, họ đã bỏ hết cuộc đời vào chùa tu hành chỉ còn ba y, một bát, sống đời độc thân, không nhà cửa, không gia đình. Bệnh xá còn giúp đỡ cho quý Phật tử trong các nhóm từ thiện cũng như trong người nghèo đều có thể đến đó điều trị mà ở đó không nhận một chi phí nào cả.

Những người tu sĩ, những Phật tử và những người nghèo khi có bệnh tật là một điều đau khổ nhất vì tiền bạc không có. Nhất là tu sĩ vì họ là những người sống độc thân, tu hành trong các chùa, các tu viện. Khi đã đi tu mà bệnh đau lại nằm bệnh viện là một điều rất ngại ngùng, nhất là không tiền, khi gặp những bệnh ngặt nghèo, còn trở về gia đình nhờ con cháu làm căn hộ thì không thể được phải không quý Phật tử?

Muốn thành lập một khu an dưỡng

như vậy thì phải do quý Phật tử ở khắp mọi miền, mọi nơi, nhất là những Phật tử Việt Nam phải đoàn kết, chung lưng đấu cật thành lập nhiều hội từ thiện từ mọi nơi trong nước và ở hải ngoại để giúp nhau vượt khó trong mọi hoàn cảnh, để an ủi cho nhau khi bệnh tật và tai nạn khổ đau.

Ở chỗ này khi mà lập thành hội từ thiện, trong một gia đình chúng ta ba người, chúng ta ý thức được cái sự đau khổ của mọi người thì chúng ta cũng thành lập cái hội từ thiện nữa. Bây giờ mọi người chúng ta hằng ngày chúng ta dành một đồng, một trăm đồng hay là nhiều nữa là một. Thí dụ như 10 ngàn đồng thì một tháng, một năm chúng ta dành dụm từng chút chúng ta bỏ vào như cái quỹ làm từ thiện. Mỗi người một chút, không cần mình phải bỏ nhiều nhưng nói lên được cái tấm lòng của mình. Trong gia đình mình góp hết trong 1 năm mà có thể mình được có 100 ngàn đồng thôi. Nhưng 100 ngàn đồng rất quý đối với Trung tâm an dưỡng từ thiện, họ nhận được cái lòng. Còn những người giàu có thừa tiền thì họ bỏ ra hàng trăm triệu, hàng tỉ bạc hoặc nhiều hơn nữa để họ an ủi những người bất hạnh trong xã hội. Thì cái người giàu họ thừa,

còn chúng ta chỉ có cái lòng của chúng ta mà thôi, cái lòng ít của chúng ta, nhưng nói được cái lòng chia sẻ những nỗi đau khổ, bất hạnh của người trong xã hội, chia sẻ với cùng chung lưng đấu cật với Thầy để an ủi nỗi bất hạnh của xã hội. Đó là cái việc, cái ước nguyện của Thầy.

Cho nên các con đọc nó phải làm, phải kêu gọi người này, người kia- đừng mấy con. Chỉ trong gia đình của mình hiểu biết, mình có cái nơi để mình bỏ một cái giọt mồ hôi của mình làm một cái điều thiện, một cái điều chân thật. Thầy đã nêu lên, Thầy không bao giờ để cái đồng tiền của mấy con nó lọt vào một cái bàn tay không đúng chánh pháp đâu. Thầy sẽ cẩn thận, kĩ lưỡng khi thành lập cái Trung tâm an dưỡng, thì cái đồng tiền của mấy con gửi về nó phải có một cái ban để giữ gìn cái tài khoản đó, để chi cho đúng lúc, đúng cái đối tượng bất hạnh trong xã hội, đúng những tu sĩ đang tha thiết, cần thiết để an ủi khi bệnh tật để họ mạnh khỏe, để họ cố gắng tu hành để đền đáp những công ơn của quý Phật tử đã từng giọt mồ hôi mà đóng góp để cứu mạng sống họ, để họ vượt qua những cái nghiệp lực của họ.

Thì cái Trung tâm an dưỡng từ thiện

nó ra đời nó nhằm để chúng ta đóng góp nhau từng cái lòng thương yêu của chúng ta, nó đóng góp nhau từng giọt mồ hôi của chúng ta trở lại mà đem sự an ủi cho nhau, đem tình thương cho nhau. Cái trung tâm từ thiện nó chỉ là một cái nhịp cầu để mà chúng ta nối với nhau mà thôi. Vì ở đây là cái lòng chứ không phải chúng ta thành lập cái hội từ thiện hô hào thế này, thế khác mà phải xin phép, xin tắc. Nhưng các con phải hiểu nó có những điều kiện mà cần phải làm giấy tờ. Ví dụ, như ở trong nước Thầy không xin phép làm được cái Trung tâm an dưỡng từ thiện thì ở ngoại quốc có những người có khả năng họ hợp nhau: 5 người, 10 người hoặc là 20 người họ thành lập một cái hội từ thiện, họ xin chính phủ của ngoại quốc Anh, Pháp hay Mỹ, cái nơi nào họ ở đó, họ xin. Ở đó cho giấy họ, họ thành lập hội từ thiện. Tức là cho giấy phép họ rồi thì họ có thể kêu gọi những con người làm từ thiện, đóng góp vào cái chỗ này để rồi họ về Việt Nam họ xin mở cái Trung tâm an dưỡng từ thiện. Các con hiểu điều đó không? Bởi vì ở đây Thầy xin không được, nhưng họ có tài khoản, có các hội từ thiện ở ngoại quốc và họ có giấy tờ của nước khác, người ta về đây làm từ thiện

để giúp đỡ cho đồng bào ở đây thì Nhà nước sẽ chấp nhận và đồng thời họ xin họ mở một cái bệnh viện hay hoặc là họ mở một cái khu an dưỡng, cái Trung tâm an dưỡng thì chắc chắn là nhà nước sẽ cho hơn là chính Thầy đứng ra xin phép.

Cho nên đó là mục đích để mà cái người đó có giấy tờ để đứng về xin, còn không thì chúng ta âm thầm chúng ta từng gia đình chúng ta, từng cái tổ thợ bát quan trai chúng ta, chúng ta hợp tay nhau, cùng nhau mình là trong tổ bát quan trai. Cái tâm nguyện của Thầy, mình hãy cùng nhau đóng góp với Thầy từng giọt mồ hôi, nước mắt của mình với Thầy để làm nên cái việc từ thiện cho nó đúng đắn, để không khéo chúng ta làm việc từ thiện nhiều lắm mấy con, nhưng nó không từ thiện, nó không đúng cách. Bởi vì mấy con thấy khi mấy con đến khu an dưỡng, mấy con được học đạo đức.

Cái thứ nhất đem lại cho mấy con có cái sự sống rất tốt, tức là không làm khổ mình, khổ người và đồng thời mấy con được ở đó, ta đem lại cái tình thương của mấy con bằng cái khu, cái bệnh viện hoặc là cái trạm xá để khi mấy con khi có bệnh đau mấy con nằm đó. Khi mà người ta trị với tận tình của

những y bác sĩ ở đó, bởi vì mình làm việc từ thiện mà, y, bác sĩ họ sẽ tận tình, họ giúp đỡ mình và đồng thời không lấy một đồng, một chi phí gì cả, người ta hết sức của người ta để đem lại cái sự bình an, mạnh giỏi cho mình. Thì trong khi cái người mà được nuôi dưỡng trong bệnh viện của Trung tâm an dưỡng từ thiện họ mới thấy được cái tình thương chân thật của con người đối xử với nhau.

Còn bây giờ các con đến một bệnh viện các con nằm bệnh, trị bệnh. Nhiều khi các con không có tiền họ sẽ bỏ mấy con, hoặc là mấy con không có tiền cho mấy cô đẩy xe mấy con thì họ đẩy vụt chặc lăm, họ làm cho mấy con rất đau. Do đó những cái hành động như vậy nó thiếu đạo đức. Nhưng mà đến cái trung tâm của chúng ta nó không có vậy đâu. Nghĩa là cái người y tá hoặc là cái người lao công mà làm cái công việc đẩy xe hoặc là lau dọn chỗ này kia, chúng ta đều trả lương cho họ rất đầy đủ cái đời sống của họ, thậm chí như con em của họ được vào trung tâm ở đó, chúng ta có trường học tiểu học mở tại đó cho con em họ ở đó họ học. Cái trung tâm của chúng ta có đủ mà.

Cho nên khi đọc phương án của Thầy, các con thấy cái vấn đề tổ chức nó phải như

vậy, nó an ủi cuộc đời mà con người chúng ta sinh ra đời rất đau khổ, mà không có cái nơi nào gọi là an ủi cuộc đời chúng ta hết thì chúng ta thấy quá khổ. Như một số người mà vào đây mấy con thấy, đời khổ mấy con mới bỏ, mấy con mới vào tu, chứ cỡ đời mà hạnh phúc thì mấy con làm gì mấy con vào đây để mà ngồi đây. Vì đời khổ, mang cái thân chúng ta quá khổ cho nên chúng ta mới đi tìm con đường thoát khổ. Thế mà đi tìm con đường thoát khổ lại càng khổ hơn mà không thấy có sự an ủi. Chỉ có Trung tâm an dưỡng mới có đem lại sự an ủi cho chúng ta mà thôi.

Cho nên, hôm nay Thầy đọc bức thư của Thầy để mấy con thấy tâm niệm của Thầy là một tâm niệm của một người biết thương yêu mọi người, thành thật làm tất cả những công chuyện mà Thầy làm người chịu khó, rất là chịu khó rất nhiều.

Bệnh xá còn giúp đỡ cho quý Phật tử trong các nhóm từ thiện cùng những người nghèo đều có thể đến đó điều trị mà ở đó không nhận một chi phí nào cả. Nhưng người tu sĩ, những Phật tử và những người nghèo khi có bệnh tật là một điều đau khổ nhất vì tiền bạc không có, nhất là tu sĩ vì

họ là những người sống độc thân, tu hành trong các chùa, các tu viện. Khi đã đi tu mà bệnh đau lại đi nằm bệnh viện là một điều rất ngại ngùng như quý Thầy khi mà bệnh đau, hoặc quý sư cô mà bệnh đau, mà mình là tu sĩ.

Đến đó bác sĩ nói : “ăn thịt, cá là chúng tôi mới trị được, mà ăn chay thì chúng tôi trị không được”. Như vậy mấy con nghĩ sao? Không lẽ mình tu sĩ bây giờ mình ham sống mình ăn thịt sao mà nói tôi ăn thịt? Tui ăn chay chứ tui không thể ăn thịt được thì bác sĩ nói; thôi đi về đi chứ ở đây ăn như vậy... thì mấy con nghĩ sao? Cho nên nhiều cái nó làm cho chúng ta thấy nó rất khổ tâm. Người ta đâu nghĩ người tu sĩ người ta lìa xa, tránh xa những sự đau khổ chúng sanh, nhưng nghiệp đời trước người ta còn vương vấn trên thân, người ta mới thọ lấy những cái bệnh đau như vậy. Mà những bác sĩ họ đâu hiểu được, họ đâu có tâm mà họ thương chúng sanh đâu, cho nên họ bảo chúng ta ăn thịt chúng sanh để rồi họ mới trị được, đó là những điều rất đau khổ mấy con.

Vì vậy hôm nay nếu mà trung tâm chúng ta có được cái trạm xá, cái bệnh viện cũng là một nguồn an ủi lớn cho tu sĩ. Tất cả

những tu sĩ, nghĩa là không riêng gì những tu sĩ mà các vị theo Thầy, các con theo Thầy mà tất cả các tu sĩ trong các hệ phái của Phật giáo dù là Tịnh độ, Mật tông, Thiền tông, tất cả những tu sĩ, đều được có thể đến bệnh viện của chúng ta điều trị với sự điều trị miễn phí hoàn toàn. Nhưng chúng ta không phải là cái người ngu, nghĩa là người ta miễn phí là người ta lợi dụng mình nhiều lắm mấy con. Chúng ta là người phải chấp nhận bằng trí tuệ, người đáng giúp đỡ là chúng ta giúp đỡ, người không đáng giúp đỡ thì chúng ta không bao giờ giúp đỡ. Nghĩa là người ta lừa đảo mà mình để cho người ta lừa đảo là mình dẫn người ta đi vào ác pháp.

Muốn thành lập một khu an dưỡng như vậy thì phải do quý phật tử khắp mọi miền mọi nơi. Nhất là những phật tử Việt Nam phải đoàn kết chung lưng đấu cật thành lập nhiều hội từ thiện từ khắp nơi trong nước và ở hải ngoại để giúp nhau vượt khó trong mọi hoàn cảnh để an ủi cho nhau khi bệnh tật và tai nạn khổ đau.

Nhóm phật tử nơi nào đều lấy tên địa phương mà đặt tên cho hội từ thiện của mình.

Ví dụ như nhóm Phật tử Nguyên thủy Hà Nội. Mà ở đó có nhiều nhóm thì từng nhóm chúng ta đặt tên, ví dụ như hội từ thiện Nguyên thủy Hà Nội A, B, C, D hay hoặc là 1, 2, 3, 4. Nhóm Phật tử Nguyên thủy thành phố Hồ Chí Minh mà ở đó nhiều nhóm chúng ta cũng 1, 2, 3 hay hoặc là A, B, C chúng ta đặt. Thì như vậy nó không lộn nhóm này nhóm kia. Nhóm từ thiện An Giang. Nhóm từ thiện Hải phòng. Rồi nhóm từ thiện Nguyên thủy Cam Ranh. Rồi Nghệ An, Hà Tĩnh, ở Mỹ, Pháp, Úc... Mà trong gia đình chúng ta thành lập hội từ thiện chúng ta vẫn lấy hội từ thiện gia đình của chúng ta thì chúng ta cũng đặt một cái tên cho gia đình của mình: hội từ thiện gia đình Nguyên thủy - mình ở đâu (ví dụ như Lâm Đồng, Đà Lạt hoặc chỗ nào đó) thì mình lấy tên đó mình đặt, nhóm từ thiện gia đình, gia đình của mình trở thành một nhóm từ thiện. Cho nên mình để nhóm gia đình từ thiện Nguyên thủy Lâm Đồng, hay thành phố Hồ Chí Minh mình đặt cái tên để cho cái vị trí đó khi mình gửi cái tài khoản vào trong cái ban, bộ mà giữ quỹ tiền đó thì người ta biết rằng cái hội từ thiện gia đình ở tại Lâm Đồng đó gửi đến. Đó, thì mình tự mình đặt những cái tên mà

nó nghe rất là hay vì đây là hoàn toàn tinh thần của Phật giáo Nguyên thủy, tinh thần của Đức Phật gọi là Nguyên thủy.

Tất cả những hội từ thiện này sẽ hợp nhau mà thành lập khu an dưỡng Chơn Lạc để giúp đỡ tăng ni và cư sĩ trong nước cũng như ở nước ngoài, để an tâm tu tập làm chủ sinh già bệnh chết và chám dứt luân hồi.

Về tinh thần TTADTT Chơn Lạc là nơi để Tăng, Ni và cư sĩ phật tử về đây để an dưỡng tinh thần và cơ thể. Nhất là về tinh thần thì được học tập và tu luyện đạo đức làm người sống không làm khổ mình, khổ người theo tám lớp học của Phật giáo, Bát Chánh Đạo của Phật giáo nguyên thủy.

Nghĩa là ở trong phương án thì nó có cái khu học tập, khu tu tập tức là cái khu đó sẽ có trường học trong đó luôn. Cho nên quý Phật tử hoặc tăng ni được về đó, sống trong khu an dưỡng đó thì được luôn luôn những người an dưỡng từ người già, người trẻ đều đến đó được học tập đạo đức làm người. Tức là chúng ta học cái lớp chánh kiến đầu tiên cũng như hôm nay chúng ta về đây học lớp chánh kiến bằng cách Thầy cho mấy con

làm bài vở, rồi hướng dẫn gợi ý để cho mấy con triển khai tri kiến của mình, rồi đôn đốc hướng dẫn cho mấy con cách thức tập tỉnh thức để cho mấy con phá được hôn trầm, thù miên. Nhưng mà chương trình giáo án hoặc chương trình học tập của cái lớp chánh kiến này nó phải học từ Tứ Bất Hoại Tịnh: niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng.

Niệm Phật tức là các con phải học lịch sử, cái đời sống của Đức Phật, rồi học tất cả các pháp để đem lại lợi ích cho các con. Đó là bây giờ các con bắt đầu vào các con thấy học cái pháp của Phật tức là Định vô lậu đó, tức là niệm Pháp đó, mấy hôm rồi mấy con làm bài đó là mấy con đang niệm pháp đó mấy con, mấy con đang chuyên chú để niệm pháp đó để cho mình thông suốt được Pháp là niệm Pháp đó.

Còn niệm Tăng là qua gương hạnh thức đầy của Thầy, các con thấy, thấy hình dáng của Thầy, thấy lời nói của Thầy nó làm cho các con tinh tấn khi mấy con gặp những khó khăn thì có Thầy đến an ủi mấy con liền đó là mấy con niệm Tăng đó mấy con. Chỉ có ông Tăng với đem lại cái nguồn sống cho mấy con có một cái nguồn an ủi, có khi gặp những rắc rối, đau khổ, thì ngay đó Thầy

xuất hiện đem lại cái sự bình an cho mấy con mà không còn lo lắng nữa đó là niệm Tăng.

Niệm Giới là mấy con sống đúng giới, như Thầy bảo mấy con sống độc cư cho trọn vẹn, đừng có nói chuyện hoặc là ăn uống đừng có phi thời hoặc là ngủ nghỉ đừng phi thời. Tất cả những cái đó là giới căn bản để mà chúng ta tu tập cho đạt được.

Đó, bắt đầu học chánh kiến thì chúng ta phải học Tứ Bất Hoại Tịnh, thì giáo trình của nó là như vậy. Nhưng cái niệm Phật, bây giờ đem cái lịch sử của Đức Phật mà chúng ta cho mấy con học thì những cái lịch sử đó nó không đúng, năm tháng đó nó viết sai: có chỗ thì nói đức Phật 19 tuổi xuất gia, có chỗ thì nói 29, 30 tuổi mới chứng đạo. Thì 19 mà xuất gia đi tu mà cho tới 30 tuổi thì các con thấy nó lục mất 6 năm khổ hạnh. Tu có 6 năm à. Mà từ 19 tuổi mà có 6 năm thì các con thấy có 25 năm thì chứng đạo chứ đâu mà tới 30 năm thì như vậy thêm mấy năm nữa 4, 5 năm nữa Đức Phật làm gì đây? Hay là ngồi trong rừng chơi? Cho nên những lịch sử mà ghi chép như vậy nó không đúng.

Các con cứ so sánh những cái điều mà

Thầy viết về cái bộ giới luật mà Mười Giới Đức Thánh Sadi, mà bây giờ gọi là Văn Hóa Phật Giáo Truyền Thống tập 1 đó, thì các con thấy so sánh những cái giới luật mà Thầy đưa ra nó chưa có đúng, nhưng mà tại sao Thầy đưa ra? Là vì nó có những cái bài vở của lịch sử, cho nên Thầy phải đưa ra. Nhưng mà xét ra năm tháng nó còn chệch, nó còn sai lắm, còn sai nhiều lắm. Cho nên lúc bây giờ để chấn chỉnh được là có một số người tu chứng, dùng Tam Minh chúng ta quan sát lại cái thời điểm đó để rồi chúng ta thành lập cái sử của Đức Phật.

Và bây giờ muốn viết được lịch sử của Đức Phật thì phải viết đời sống của Đức Phật rất rõ ràng: Đức Phật sống như thế nào? Đầu có cạo hay không hay để tóc như kia? Cách thức đó mình phải rõ. Nếu mà có chỗ thì nó có những cái bài kinh nói, nhưng mà có chỗ nó không nói mà chúng ta nói họ có tin không? Không. Cho nên đó là một điều khó.

Cho nên hiện mà soạn thảo giáo trình để mà tu tập cái lớp Bát Chánh Đạo mà cái bài học đầu tiên cho mấy con học, học để niệm Phật đó thì mấy con phải thông suốt lịch sử của Đức Phật, năm tháng phải cụ thể, rõ ràng như thật chứ không thể nói sai

được. Bây giờ đạo Phật là đạo như thật mà, đâu có nói sai được, nó là cái chân lý rồi, không thể nói sai, nhưng mà vì quá lâu và ngày xưa những người xưa họ thờ ơ cho nên lịch sử nó lệch lạc, người sau họ thêm bớt quá nhiều làm cho chúng ta thấy năm tháng: so sánh năm tháng này với năm tháng kia nó trật, so sánh bên Nam Tông với bên Đại Thừa thì nó xa lác, xa lơ, nó không giống nhau, nó nhiều cái sai.

Vì vậy mà chúng ta rất là khó trong cái giai đoạn chỉnh đốn lại lịch sử đời sống của Đức Phật ngày xưa, rất là khó, chỉ có những người tu chứng Tam Minh thì người ta thấy dễ dàng

Thứ hai về cơ thể thì được học tập tu tập các pháp, phương pháp. Về cơ thể chúng ta thì được học tập và tập tu, nghĩa là tu luyện các pháp Tứ Chánh Cần, Tứ Niệm Xứ để nhiếp phục những đau khổ nơi thân tâm, nghĩa là thân chúng ta có bệnh đau chúng ta tu học pháp Tứ Chánh Cần, Tứ Niệm Xứ để chúng ta khắc phục thân tâm chúng ta không còn đau khổ. Có nghĩa là đẩy lui những bệnh nơi thân và những ưu phiền nơi tâm khiến cho thân tâm được an ổn trước ác pháp bệnh đau không có

còn lo lắng sợ hãi nữa, đó là những pháp môn để đối trị những nỗi khổ đau của kiếp làm người mà không ai tránh khỏi.

Về vật chất TTADTT Chơn Lạc lại còn có một khu điều dưỡng để điều trị điều dưỡng cho Tăng Ni và cư sĩ khi tu tập chưa đủ đạo lực để nhiếp phục bệnh khổ, làm chủ sự sống chết. Nghĩa là mình tu chưa được, khi mình bệnh đau thì mình có bệnh viện mình đến trị và những y bác sĩ ở đó với những người đầy đủ lòng thương yêu, với cái đạo đức không làm khổ mình, khổ người, họ là nguồn an ủi cho những người bệnh tật, họ như những người cha, người mẹ mà ôm ấp đứa con bị bệnh đau trong lòng họ, đó là y đạo của họ chứ không phải như bác sĩ, y tá hiện giờ chỉ vì biết tiền mà không có biết sự đau khổ của người khác.

Khu điều dưỡng để cho tăng, ni và cư sĩ an tâm tu tập không lo sợ khi có bệnh tật xảy đến.

Ước nguyện của Thầy là như vậy nhưng có thành công được là phải hội đủ phước lành của nhiều người và cần phải có sự đoàn kết chung lưng đấu cật của mọi người.

“Một cây làm chẳng nên non

Ba cây dùm lại nên hòn núi cao”

Sức mạnh đoàn kết của mọi người không có việc gì mà không làm nên “Dù cho lấp biển dời non”. Vậy Thầy xin kêu gọi quý Phật tử hãy vì nền đạo đức nhân bản - nhân quả của Phật giáo phải được phổ cập đến với loài người để đem lại sự sống an vui cho hành tinh này và Phật giáo sẽ được mãi mãi trường tồn với nhân loại.

Giờ này Thầy chỉ ước mong sao các phật tử hãy hưởng ứng lời kêu gọi của Thầy để đem lại sự lợi ích chung cho tất cả tu sĩ và cư sĩ hiện giờ và các thế hệ con cháu của chúng ta mai sau để có chỗ an dưỡng tinh thần và cơ thể. Đây là một việc làm hết sức quan trọng cho loài người, biến cảnh thế gian thành cảnh Thiên đàng, Cực lạc.

Với việc làm này còn gặp nhiều biết bao nhiêu khó khăn, gian khổ, thử thách, nếu chúng ta không bền chí, không một lòng một dạ thiếu sự đoàn kết từ hội từ thiện này đến nhóm từ thiện khác thì khó mà thành công.

Như các con cũng đã biết khi mà có người đọc bức thư của Thầy họ không hiểu, rồi có những cái ý họ nêu lên như thế này như thế khác là tại vì, mình không trách họ mà mình phải hiểu rằng vì có những nhóm từ thiện mượn danh từ thiện mà không làm từ thiện đã lừa đảo họ nhiều quá cho nên họ rất dè dặt là đúng, họ không biết mình có làm đúng hay không.

Cho nên những việc làm của Thầy hiện giờ, bây giờ thực sự ta các con gợi ý các con thôi, nhưng mà bức tâm thư thứ hai là lúc bấy giờ Thầy nắm trong tay Thầy giấy phép, có giấy phép Nhà nước cho phép rồi, thì bắt đầu bức tâm thư thứ hai ra đời, Thầy sẽ kêu gọi mấy con, thật sự Thầy đã có giấy phép, Thầy đang xúc tiến làm công việc với pháp lý hẳn hoi chứ không phải là cái chuyện mơ hồ. Còn bây giờ chưa có gì mà kêu gọi các con đóng góp, sau đó Thầy không làm được gì hết thì như vậy: thứ nhất là nó rất tốn hao tiền bạc, mấy con gửi qua bưu điện hoặc là vào tài khoản thì mấy con cũng phải tốn tiền với cái số tiền mấy con gửi. Nhưng mà không làm được thì buộc lòng Thầy phải trả lại, trả lại thì từng gia đình của mấy con, từng địa chỉ của mấy con thì cái số tiền trả

lại bằng bưu điện hoặc là bằng một cái dịch vụ nào đó thì nó cũng phải tốn hao, cho nên từ những cái tốn hao này đến cái tốn hao kia.

Cho nên hiện giờ chúng ta cố gắng chúng ta họp nhau, bây giờ dự phòng để chờ đó khi nào Thầy có giấy tờ hẩn hỏi, cái đồ án của Thầy đưa ra hẩn hỏi, Thầy gửi đến cho mấy con, những cái hội từ thiện để thấy cái đồ án của Thầy, tức là cái bản đồ vẽ cái khu an dưỡng, vẽ cái bệnh viện, vẽ cái nơi mà có thể nói đây là chúng thật Thầy sẽ làm những cái công việc này, và đồng thời những người nào mà đã có gởi trước thì Thầy lấy cái chi phí, cái tiền đó Thầy xây dựng cụ thể, bằng chứng Thầy đang làm cái chuyện đó, nó cụ thể thì người ta thấy Thầy đang làm cái chuyện rất rõ ràng thì người ta cứ đổ dồn vào cái tài khoản đó rồi đưa ra chi phí cho đến khi hoàn thành thì cái số tiền đó còn lại thì chúng ta lại chi cho y, bác sĩ, chi cho những người ở trung tâm, những cán bộ, những nhân viên ở trung tâm điều hành đó, họ được cái đời sống họ đầy đủ không thiếu, để họ lo tất cả mọi cái sự việc cho mọi người về đây an dưỡng. Đó là ý của Thầy là muốn vậy.

Chúng ta sẽ trả tiền lương cho họ tất cả và đồng thời chúng ta cũng có thể nơi cái khu an dưỡng của chúng ta, Trung tâm an dưỡng nó có những cái nhà máy, có những cơ sở sản xuất, những cái điều kiện cần thiết. Thí dụ như bây giờ mình sản xuất đồ chay, làm ra đồ chay để tiêu thụ cho những người ở trong trung tâm thì chúng ta lại đỡ đi một số tiền tiêu về cái vấn đề phải mua những cái thực phẩm ăn đó, thì cái nhà máy đó sản xuất để cho cái trung tâm chúng ta tiêu thụ. Thì như vậy chúng ta lấy tiền từ của trung tâm mà rồi chúng ta chi cho những công nhân viên làm đó để mà nuôi dưỡng được một số người có nghề nghiệp không có thất nghiệp. Rồi những người đó con em được học tập tại trung tâm chúng ta được đào luyện từ cái đức hạnh mà đức Phật đã để lại cho chúng ta, đó là đem lại một hạnh phúc chung cho con người, và đồng thời đó là cái điều mà Thầy mong muốn, rất là mong muốn mà từ lâu chưa làm được.

Một lần nữa Thầy kêu gọi các nhóm phật tử trong nước cũng như phật tử hải ngoại hãy vì lợi ích cho bản thân mình, cho gia đình, cho mọi người, cho xã hội, cho đất nước quê hương của mình, cho nhân loại

trên hành tình này mà hãy cùng nhau tay nắm chặt bàn tay kết vòng tay thương yêu để bắt đầu tiến hành công việc ngày một tốt hơn.

Thì bằng chứng là mấy con thây, hiện giờ có nhiều người rất là tha thiết, họ đang tiến hành họ làm công việc đó, như ở ngoài bắc thì cũng có nhiều người cũng rất là tha thiết, nhưng họ chưa hiểu cách thức làm, cho nên Thầy hướng dẫn họ từng bước: Phải thành lập công ty, đứng trên công ty rồi mình sẽ thành lập khu an dưỡng. Nếu ở ngoài này không được thì sẵn sàng cái nơi nào đó thành lập cái khu an dưỡng được, cái Trung tâm an dưỡng được thì ở đó người ta sẽ đưa giấy tờ về người ta xin làm chi nhánh ở đó chứ không có gì mà phải sợ.

Do đó hiện giờ nó có 3 nơi:

1- là ở miền Nam chúng ta, lấy khu đất ở Phước Hải làm trung tâm;

2 - là thành phố Hà Nội cái cơ sở nào đó mà nếu mà ở ngoài đó thành lập cái công ty An Phước, từ công ty đó mà xin phép để mà xây dựng cái Trung tâm an dưỡng thì do một số Phật tử ngoài đó họ đang làm.

Còn ở miền Trung thì có một số Phật tử ở ngoài đó, chính quyền thì họ chấp nhận, họ đồng ý khi họ đọc bức thư của Thầy, bức thư này, họ đọc họ rất đồng ý, và đồng thời họ được xem cái phương án của Thầy thì họ chấp nhận nhưng phải xin phép đứng ở cái cơ sở nào, họ nói rằng nếu Thầy nếu có Thầy có một tử thì họ sẽ cấp đất cho Thầy để mà làm cái Trung tâm an dưỡng, ở Miền Trung chính quyền ở đó, cái tỉnh ở đó họ đã có cái ý như vậy.

Nhưng mà hiện giờ nói về một tử thì Thầy chưa có, nhưng mà điều kiện là khi có một tử thì Thầy sẽ chứng minh hẳn hoi là Thầy phải có giấy phép đảng hoàng chứ. Nếu mà chưa có gì hết mà đòi hỏi xin một tử thì chắc chắn là Phật tử, mặc dù hiện giờ mà xin một tử thì Thầy chắc có chứ không phải không, Thầy kêu gọi Phật tử thì người ta rất tin tưởng Thầy, nhưng cái bằng chứng nó không cụ thể. Thầy muốn làm sao Thầy có cái giấy phép hẳn hoi. Còn bây giờ nói như vậy thì Thầy chỉ có một tử thì ở ngoài đó người ta làm giấy người ta cho mình, như vậy cũng chưa được là vì Thầy nói như vậy Thầy kêu gọi người ta vậy là sai.

Cũng như trước kia khi mà in cái bộ

sách Đường Về Xứ Phật mà cái giá đến 1,1 tỉ mà Thầy thấy rằng Thầy đang in cái bộ sách rõ ràng mà, nó cụ thể, cho nên Thầy kêu gọi người ta cũng không khó khăn, Thầy đâu có lừa đảo ai đâu. Cho nên cái vấn đề mà Thầy làm cái việc gì nó phải có cái bằng chứng cụ thể, còn bây giờ mình chưa có làm được gì hết, mình kêu gọi mọi người đóng góp một đồng một cắc vô thì mình thấy xót xa lắm, giống như một cái tên lừa đảo, chưa có bằng chứng. Cho nên Thầy thấy mình làm cái việc mà chưa có bằng chứng làm cái việc gì lừa đảo người khác, cho nên Thầy không thể nào làm được như vậy.

Cho nên vì vậy mà các con chuẩn bị trên tinh thần đoàn kết nhau, chúng ta cùng nhau mỗi người một giọt mồ hôi chúng ta xây dựng Trung tâm an dưỡng, xây dựng cái bệnh viện cho mọi người, cho trung tâm. Thì mấy con đừng nghĩ rằng tui ít quá, tui không có tiền nhiều, mấy con chỉ cần, Thầy nói chỉ cần một đồng nhưng mà cái lòng biết thương mọi người, biết chia sẻ nhau thì cái đồng bạc của mấy con Thầy rất quý, rất quý trọng cái tình của mấy con. Cho nên cái Trung tâm an dưỡng chấp nhận ở lòng thương yêu chân thật, chứ không phải chấp nhận ở số tiền.

Dù một người nào đó có hàng tỉ bạc cúng dường Thầy, mà cái lòng không chân thật thì Thầy thấy một tỉ bạc nó cũng không ra gì đâu, đối với Thầy cái tình là hơn, cái lòng chơn thật là hơn.

Đó là bức tâm thư của Thầy, các con thấy tâm nguyện của Thầy là như vậy đó. Cho nên hôm nay Thầy cực khổ để dạy các con, để đào tạo các con mong để sớm mà tu tập nó hoàn chỉnh được thì mấy con sẽ thay Thầy mà trở về các khu an dưỡng khi nó thành hình được, thì đây cũng là cái duyên. Thầy mong các con cố gắng, hiện giờ thì mấy con chẳng làm gì hơn là mấy con cố gắng mà tu tập, những gì mà Thầy dạy thì mấy con ráng và Thầy luôn luôn lúc nào cũng cố gắng để hướng dẫn mấy con cho tới nơi, tới chốn. Miễn là mấy con chịu tu, miễn là mấy con chịu phá đi những gì mà Thầy bảo: à bây giờ hôn trầm, thù miên là phải phá, không được. Nhưng các con biết rằng có những người đệ tử của Thầy viết ở trong cái tập ghi lại những nhật kí nó rất nhiều cái khó khăn, trong bước đường tu có nhiều khó khăn khi mình chiến đấu với hôn trầm, thù miên hoặc là như tất cả những cái nghiệp của mình nó rất là gặp những cái khó khăn. Một

lúc nữa thì Thầy sẽ đọc cho các con nghe những cái tâm trạng của những người tu mà họ đang có cái được mà có cái không, có những cái khó khăn.

Hôm nay, các con được nghe cái bức tâm thư của Thầy, đây là cái phương án của Thầy mấy con, cái phương án. Còn cái đồ án thì hiện giờ chú Chân Tâm ở thành phố chú giữ cái đồ án của Thầy, tức là những hình vẽ, những ngôi nhà, thậm chí như về tu sĩ đó, nó có những cái hang mấy con. Nghĩa là Thầy thì Thầy yêu cầu là cắt những túp lều tranh bằng tre, lá. Nhưng mà cái người kiến trúc sư họ nói chúng con được cái dịp mà chúng con làm cái này để muôn đời. Tre lá thì chúng con làm đẹp lắm, nhưng có cái điều kiện là nó có thời gian nó hư đi. Cho nên chúng con muôn làm sao người tu sĩ chúng ta ở hang, nhưng mà cái hang làm sao mà cho nó thoáng và nó có những phòng vệ sinh tắm rửa rất là sạch sẽ. Chúng con làm, chúng con sẽ trơi những cục đá lớn bằng máy móc chúng con sẽ đem lại nơi đó chúng con làm những cái hang, rồi chúng con sẽ trồng những cái cây cho hợp với cái hang đó và đồng thời mỗi tu sĩ về một cái hang của mình ở, cái khu an dưỡng của tu sĩ là như

vậy, từng mỗi người có một cái hang.

Cho nên có những dòng suối mà kiến trúc sư họ sẽ làm, cho nên khi mà vẽ cái đồ án ra chúng ta thấy như là cảnh thần tiên đó mấy con nhưng mà Thầy không mong cái điều đó đâu, nhưng mà Thầy mong sao mình được yên ổn tu thôi, nhưng mà người kiến trúc sư họ nghĩ rằng cuộc đời mà họ học về kiến trúc sư họ cũng muốn để lại cho đời ngàn năm nó còn lại một cái gì của sự học của họ. Cho nên họ dốc hết tâm trí của họ ra để mà họ làm cái mô hình rất đẹp. Đó là cái nguyện vọng của họ. Còn riêng Thầy thì mình yên mà tu mà thôi, có chỗ an dưỡng, có chỗ trị bệnh là hạnh phúc cho những người tu theo Đạo Phật là hạnh phúc rồi.

Đối với Thầy thì không có các tượng Phật ở trong cái khuôn viên đó đâu mà chỉ có những cái bảng kinh, có những bảng kinh như ở đây những bảng kinh của Thầy thôi. Những cái bảng kinh đó là những bài thuyết pháp mà không lời mấy con, từ cái người đó đến đọc nó sẽ nhắc nhở cho cái người đọc cái bảng kinh đó, chứ nó không có người thuyết pháp, nhưng mà nó thuyết pháp không lời. Thầy thấy rằng ở trong cái

khu nhất là khu nghỉ ngơi của tất cả mọi người trong cái khu Trung tâm an dưỡng thì nơi đó đều có những bảng bia kính ngắn gọn do Thầy soạn thảo, từ lời Đức Phật, rồi chú thích do Thầy, nó đem lại một cái giá trị rất lớn là khi người ta đọc người ta có một cái sự sống cho đúng đắn để đem lại hạnh phúc cho người đọc. Dù ít, dù nhiều họ đọc rồi họ cũng thấy có sự thay đổi trong người họ.

Đó là Thầy ước ao Trung tâm an dưỡng sẽ ra đời và đây là cái phương án. Còn cái bản đồ gọi là đồ án nó là cái bản đồ rất lớn được xếp lại thành một cuốn tập nhưng khi mà chúng ta kéo nó ra thì nó là một cái bản đồ, trông nó rất đẹp. Ở đây chú Chân Tâm thì chú giữ cái đồ án đó, về khu đất thì bây giờ nó còn đang ở Phước Hải, chỉ xin phép được thì cái phương án và cái đồ án nó sẽ theo đó mà nó thực hiện chứ nó không có gì hết.

Đó, thì hôm nay thì mấy con thấy Thầy đã dự định nó sẵn sàng, bây giờ ở chỗ nào làm trước thì Thầy sẽ đem ở đó. Cho nên vừa rồi ở Hà Nội có gửi Thầy cái bản đồ khu đất, nhưng Thầy biết rằng bây giờ Thầy phải đi ra ngoài Hà Nội với một người kiến trúc sư, ra đó xem khu đất, trực tiếp họ sẽ chụp

hình rồi họ sẽ vẽ, thì như vậy cái mô hình họ mới vẽ không sai. Chứ còn bây giờ nhìn trên cái bản đồ mà vẽ những đường lần vậy thì chắc chắn họ không làm sao mà họ vẽ cái đồ án cho chúng ta được hết. Thầy chỉ là con người gợi ý họ thôi chứ không có cách nào khác hơn hết.

Đó là cái phần hôm nay để mấy con hiểu được Thầy đang lo một cái việc lợi ích chung không riêng gì chúng ta đang tu ở đây mà còn cho mọi người nữa. Cái Trung tâm an dưỡng và các chi nhánh an dưỡng ra đời đó là những cái lớp học của Bát Chánh Đạo, thì nếu mà Thầy còn sống được ngày nào Thầy cố gắng Thầy soạn thảo cái giáo trình để cho các con đứng lớp mà các con theo giáo trình đó mà dạy. Còn Thầy mà có mất đi thì các con cũng vẫn còn có được cái đường hướng và cách thức tu tập mấy con đã xong rồi thì Thầy thấy Phật giáo nó không mất và như vậy Thầy cũng an tâm là mấy con đã thừa kế Thầy.

PHỔ CẬP NỀN ĐẠO ĐỨC NHÂN BẢN NHÂN QUẢ

Và Thầy cũng kêu gọi mấy con khi tu tập thì hôm qua các Thầy đến đây Thầy

cũng kêu quý Thầy khi tu tập xong quý Thầy đừng bỏ đi vì chúng sinh còn đau khổ nhiều lắm đừng có bỏ đi. Có nhiều nói thấy Thầy quá cực khổ mà cái người tu thì họ tu chơi, họ ngủ nhiều, họ làm biếng đi kinh hành, họ cứ rúc rúc trong thất rồi gục tới, gục lui cho nên họ nói rằng nếu mà con tu hành xong con xin Thầy con nhập diệt, con thấy con độ chúng sanh không nổi. Thầy hết sức khuyên lớn họ mà con thấy hầu hết, con nhìn cái người mà quyết tu không có mấy người, mà cái người quyết ngủ thì nó nhiều. Cho nên họ cũng khuyên Thầy, nhưng mà Thầy nói chúng sanh nghiệp nặng biết làm sao, thì cố gắng nhắc nhở khuyến khích họ, được mức độ nào tốt chừng nấy. Nhưng mà khi học xong cái lớp này, mấy con tu chúng mấy con đừng có ngại khó khăn, mấy con ở lại mà thương yêu chúng sanh, họ còn khổ nhiều lắm. Chúng ta phải cố gắng đem hết sức mình, đem những kinh nghiệm mình dạy lại cho họ, hiện giờ thì họ không nghe nhưng ngày mai họ nghe, ngày mai họ không nghe thì ngày một họ sẽ nghe, mình bền chí dắt họ, bền chí, dắt họ đi hết đường đời thì họ không còn khổ nữa, chứ con mình nản chí mình thấy rằng họ cứng đầu quá, nói gì họ

cũng không nghe, thôi mình bỏ đi cho nó rồi thì như vậy là mình ích kỉ lắm, mấy con đừng ích kỉ, mấy con hãy thương yêu họ, tội họ. Bởi vì họ vô minh, họ không hiểu cho nên họ đả đui, họ chạy theo cái ăn, cái ngủ, vậy mà họ làm lạc. Vậy mấy con hãy nhớ kĩ.

Đó là những lời mà Thầy khuyên quý Thầy, thì Thầy khuyên quý Thầy thì hôm nay Thầy cũng khuyên mấy con. Bên nữ mấy con biết là cuộc đời sinh ra người nữ mấy con biết:

Thứ nhất từ xưa đến giờ người ta áp đặt cái người nữ nhiều lắm mấy con, theo dõi mắt Thầy thấy người ta áp đặt người phụ nữ nhiều: trai thì năm thê, bảy thiếp, gái chính chuyên một chồng. Họ đặt ra đạo đức rất là áp đặt cái người phụ nữ, gói ghém cái người nữ. Thậm chí như những người dân họ, những cái nước độc đáo hơn nữa nó bắt người phụ nữ đi ra phải có cái vải che mặt lại không cho người khác xem, nó đủ cách làm cho người phụ nữ rất là khổ đau. Rồi các con thấy khi trong gia đình các con đều là những khổ đau hơn người đàn ông. Các con hiểu người phụ nữ sinh ra là người phụ nữ quá khổ, chịu đựng mọi

thứ đau khổ. Trong cuộc đời mấy con quá khổ mà mấy con không tu để mà mình giải quyết cho bao nhiêu chị em phụ nữ khác, họ cũng đang khổ như mình cũng không khác nào hơn hết. Cho nên vì vật chất, vì cuộc sống dục lạc thế gian mà đưa dất một số chị em rất là đông, họ biết chứ, nhưng mà cái sự đua đòi, cái sự ham muốn họ không dần được cho nên họ trở thành một con thiêu thân đem vào những cái chỗ đau khổ nhất cuộc đời của mình.

Cho nên chúng ta làm sao có một nền đạo đức, có một sự học, có những cái lớp học mà chính chị em đứng ra hướng dẫn, để thông cảm được cái sự khổ đau khổ của người phụ nữ để gánh vác, nó rất dễ mấy con, nó rất dễ nó không có gì khó khăn.

Ví dụ như trong cái lúc mà mấy con tu tập có những cái khó khăn: “*Thầy ơi, Thầy cứu con*”, nhưng làm sao Thầy cứu con trong khi mà khuya lơ, khuya lác như thế này, Thầy làm sao đến thât mấy con được, mấy con hiểu. Nếu là một người phụ nữ, Thầy như là người phụ nữ, Thầy đến ngay thât con liền, Thầy gõ cửa thât vô Thầy cứu mấy con liền. Như vậy con hãy dừng lại, đừng có tu như vậy nữa, mà con hãy tu như thế này,

thế này, con hãy tác ý như thế này thì tâm con sẽ an ổn liền ngay tức khắc.

Nhưng mà Thầy nói một người đã tu xong rồi thì khi mà cái người đệ tử của mình đang gặp khó khăn mình chỉ cần đến cửa thất họ thôi thì họ cũng thấy nhẹ nhàng vì bên họ có Thầy. Thầy còn nhớ ngày xưa ở Chân Không mà Thầy tu với hòa thượng Thanh Từ. Khi Thầy ngồi nó đau quá bởi vì ở Chân Không nó có cái điều kiện là phải ngồi, ngồi đau quá, ngồi đến run người, chịu không muốn nổi, thế mà thầy Thanh Từ đã thông cảm được cái sự đau khổ của Thầy, cho nên Thầy thấy con người Thầy run, nghĩa là nó hơi nhúc nhích nó run thôi chứ chưa phải gì, nhưng mà Thầy biết nó đau lắm, cho nên Thầy để cái bàn tay trên lưng của Thầy, Thầy cảm thấy có một hơi ấm nào đó cho nên Thầy bớt đau, cho nên thông cảm nỗi khổ đó qua một vị Thầy của mình mà Thầy hiểu được nỗi khổ đau của những người học trò ngồi trước mặt Thầy khi họ gặp khó khăn. Thầy biết điều đó, cho nên Thầy dạy mấy con không cần ngồi, không cần luyện tập như vậy nó không đúng, nó sai. **Cho nên Thầy sợ nhất là nó lạc vô tướng, nó gặp những khó khăn của tinh thần**

của mấy con, lúc bấy giờ nó mới khó, chứ còn cái đau đó nó không có khó đâu, thế mà mình conf thấy rung người kia, còn hướng hồ những cái sai kia. Cho nên vì vậy nếu mà mấy con hiểu được thì mấy con phải ráng tu, ráng tu không chỉ cứu mình thoát khỏi sự đau khổ bản thân của mình mà còn biết bao nhiêu chị em khác, con cháu của mình bên phái nữ họ đang nương tựa vào mình rất lớn, họ đang khổ, và họ chưa sanh ra nhưng cái khổ của họ sẽ khi sanh ra, mở mắt ra họ vẫn ôm cái khổ đó. Cho nên mấy con ráng tu mấy con, tu không phải vì mấy con nữa mà tu vì các thế hệ, vì những người hiện tại đồng với mấy con và vì những thế hệ con cháu của chúng ta sau này nữa. Nhân quả làm gì mà hết sanh người nữ sao, sẽ có người nữ cho nên các con phải ráng.

Mấy con càng cố gắng tu tập nhiều chừng nào thì tốt chừng nấy mấy con, ráng cố gắng. Nhưng sự cố gắng đó phải được thưa hỏi Thầy, chứ mấy con cố gắng quá thì ức chế thì mấy con cũng sẽ tiêu đó, nó không có đúng hướng đâu. Các con nhớ kĩ trong cái vấn đề mà tu tập nó phải đúng, chứ còn nó không đúng là nó sẽ không được. Cho nên những gì mà muốn tăng, muốn giảm

đều phải thưa hỏi Thầy hết, chứ không thưa hỏi Thầy là một cái điều sẽ đưa đến những cái tai hại nó không ích cho mấy con.

Ở đây Diệu Đức thưa hỏi Thầy nói những công phu tu tập của mình, thì con thấy còn thùy miên thì con nên đi Thân hành niệm để tâm cho thật tỉnh táo không còn một chút nào buồn ngủ thì nó mới đạt được. Nhớ về cái pháp Thân hành niệm. Có thể nói rằng mình thấy mình còn buồn ngủ nhiều thì mình tu cái pháp Thân hành niệm nhiều hơn để cho nó tỉnh thức hơn, còn cái pháp kia thì mình tu ít lại. Thì như vậy mình biết được phương pháp đi kinh hành là cái phương pháp để đẩy lui cái vô minh lậu, tức là hôn trầm, thùy miên nó thuộc về vô minh lậu nó thuộc về niệm si, cho nên con hãy cố gắng đi kinh hành nhiều một chút. Mà khi nó muốn ngồi thiền rồi đó, mà nó tỉnh táo thì thôi, mà nó lợ trong tưởng thì cũng đứng dậy đi kinh hành để phá, nó có những trạng thái thích thú, mà nó gây mình thích thú ngồi thiền tức là trạng thái dục tưởng rồi. Bây giờ nó muốn ngồi thiền tức là nó có dục nó mới muốn đó mấy con.

Cho nên mình tu mình phải biết được từng tâm niệm của mình, dù là thích tu coi

chừng nó cũng bị cái dục của nó rồi, mà nó nằm ở trong cái dục. Bởi vì nói là dục lậu, hữu lậu mà nó đã hưởng tu nhưng nó thích tu, nó muốn ngồi, nó thích ngồi mãi thì đó là cái thích, mà cái thích thì có cái dục. Ở đây chúng ta tu không phải là thích mà chúng ta làm chủ. Bây giờ chúng ta tu mà nó có sự an ổn làm cho chúng ta thích thì đây là tu ở trong dục chứ không phải. Mà tu ở đây mục đích là chúng ta đi kinh hành không phải cầu cho nó thích mà nhìn coi cái hôn trầm, thùy miên nó có còn hay là không, nếu còn thì chúng ta đi, nếu không còn thì chúng ta ngồi lại tập thư giãn, thanh thân, an lạc, vô sự. Các con thấy rất rõ mà đâu có đâu. Bây giờ tỉnh bỏ nó đâu có ngủ gì, bây giờ ngồi lại coi sao. Ngồi bất kì: mấy con ngồi xếp bằng, bán già, kiết già gì cũng được, ngồi trên ghế như Thầy cũng được, ngồi dựa lưng vào vách cũng được nhưng xem coi tâm mình nó có buồn ngủ không, mà nó tỉnh, mà nó thanh thân, nó an ổn nó không có gì hết được rồi. Chứ không phải vì nó làm cho chúng ta thích thú để chúng ta muốn ngồi, muốn tu.

Cho nên ở đây con Thầy muốn ngồi thiền cũng là muốn, cho nên chúng ta: không được, mà muốn thì không được. Ở đây thì

chỉ biết được cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự, mà có cái muốn thanh thản, an lạc, vô sự cũng không được, mà chỉ thanh thản, an lạc, vô sự với cách tự nhiên. Còn mày hơi buồn ngủ là tao sẽ đi kinh hành, có những phương pháp tao sẽ phá vỡ không để cho mày ngủ và cứ như vậy mà con tiến bước. Và đồng thời cái trạng thái mà tu thanh thản, an lạc, vô sự tức là Tứ Niệm Xứ nó kéo dài khoảng thời gian 12 tiếng đồng hồ hoặc 24 tiếng đồng hồ không có một niệm hôn trầm, thù niệm hoặc không có một niệm nào xet vô, luôn luôn thanh thản, an lạc, tâm quay vô trong thân của mình, không cần lưu ý bên ngoài biết là nó không phóng dật thì lúc bấy giờ cứ để tự nhiên như vậy. Mà nếu mình ngồi một lúc mà nó mỏi thì mình có quyền đi, mà đi mình mỏi chân thì mình có quyền ngồi hoặc nằm, nhưng luôn luôn cảnh giác từng hành động như Phật đã dạy. Trước khi nằm ngồi đều cảnh giác kỹ, không có để cho cái niệm hôn trầm, thù niệm, lười biếng xen vào đó thì cái kết quả của con sẽ tốt đẹp.

VẤN ĐẠO NHÂN QUẢ CON NGƯỜI

Về phân câu hỏi của Diệu Hiền.

Con hỏi Thầy: “sao Đức Phật không

nói về vấn đề tái sinh một người mà sanh ra nhiều người.”

Câu hỏi thì hôm nay các con học về nhân quả thảo mộc mấy con thấy là mình có thể kết luận rằng: *“một con người chết không phải sanh ra một con người, vậy nó ở đâu mà cái chỗ này Đức Phật có dạy không?”*

Thầy xin trả lời cho con thấy rõ. Đức Phật đã nói rồi, tức là Đức Phật đã dạy cho mình câu đó rồi. Đầu tiên Đức Phật nói: con người chúng ta là thừa tự của nhân quả, tức là mình từ nhân quả sinh ra mấy con, mà nhân quả nó đâu phải sanh một người. Như mấy con thấy nhân quả thảo mộc chứ gì? Bởi vì nó là bằng chứng cụ thể mà. Một cái hạt nó lên làm cái cây, cái cây nó không ra một trái đậu và một cái trái nó nhiều hạt chứ không phải một hạt.

Bằng chứng mấy con đọc lại Thầy trả lời cho chú Minh Hoàng ở bên Mỹ mà đã hỏi câu hỏi ở trên email đó. Thì Thầy trả lời chú thấy rằng dịch cúm gia cầm nó rất là đau khổ, làm sao mà cho người ta hiểu được nhân quả. Đừng có ăn thịt chúng sanh. Thì thật sự chú hỏi thì nó hơi ngổ ngược. Cho

nên bây giờ dịch cúm gia cầm nó nước này rồi đến nước kia thì bây giờ chắc chắn là họ không dám ăn thịt gà nữa đâu, phải không? Bởi vì chết quá họ đâu có dám ăn. Nhưng mà sự thật ra mình phải hiểu nhân quả.

Cho nên con thấy tại sao Thầy đưa cái nhân quả thảo mộc để chúng ta lần lượt chứng minh cụ thể nhân quả có mà xác định cho con người, một người sinh ra nhiều người chứ không phải một, một người sinh ra nhiều con vật chớ không phải là chỉ có một người sanh ra một người.

Nhưng từ xưa tới giờ chúng ta không nghe ai xác định điều đó, nhưng Đức Phật xác định. Đức Phật xác định một cách khó hiểu thiệt. *“Con người là thừa tự của nhân quả, con người từ nhân quả sanh ra, sống trong nhân quả, chết đi về nhân quả”*, có không mấy con? Ông Phật đã xác định rồi.

Mà nói nhân quả thì các con cứ nhìn qua thảo mộc có phải là một cái hạt nó có một quả đâu. Nếu một cái hạt nó có một quả thì chắc chắn chúng ta sẽ sanh ra một người, nhưng nó nhiều quả quá, mà nhiều quả quá mà trong mỗi quả nó có nhiều hạt nữa, có loại nhiều hạt lắm. Thì cái hành động chúng

ta có hành động nó có một hạt, nhưng có hành động nó nhiều quả lắm mấy con.

Thí dụ như bây giờ Thầy ăn cắp cái người đó họ bắt được Thầy, Thầy có ăn cắp, Thầy lén Thầy lấy có một cái bánh thôi chứ Thầy chưa lấy tiền họ đâu, Thầy thấy cái bánh nó ngon quá Thầy thọt tay Thầy lấy, bà đó bà bán bà gia lại bà chụp được tay Thầy, bà lôi Thầy, bà đánh Thầy, bà đập Thầy mấy cái. Mà mỗi cái đánh là một quả chứ gì mấy con, có phải không? Đánh Thầy một bát tai thì đó là một quả, đánh Thầy bên đây một bát nữa là hai quả, đập Thầy thêm một đập là ba. Rồi ba bốn người khác thấy thằng ăn cắp này tức quá họ lại họ đập, bởi vì hôn rày họ cũng bị mất, họ xúm nhau họ đập Thầy lung tung. Trời đất ơi! Một nhân mà trời đất ơi nhiều quả quá vậy. Rồi từng cái bị đòn đó con biết không? Cái từ trường nó phóng ra, nó phóng ra nó tương ứng mấy con rồi nó sanh ra biết bao nhiêu hạt. Đó, cái nhân quả nó như vậy. Cái hình ảnh của nhân quả thảo mộc nó nói lên cái hình ảnh của nhân quả của con người chúng ta, bởi vì chúng ta là một loài sống như muôn loài sống trong cái nhân quả này, trong cái hành tinh sống này cho nên cái nhân quả nào nó

cũng có khác nhau đâu? Con hiểu chưa? Và ông Phật cũng xác định rồi.

Đó thì Thầy trả lời cho con thấy rằng Đức Phật đã nói rồi, Đức Phật nói: “con người từ nhân quả sinh ra, sống trong nhân quả, chết về nhân quả”. Vậy nhân quả đâu có sinh một người phải không con?

Đó là câu trả lời. Mình xét qua cái nhân quả thảo mộc thì mình biết rõ lắm. Cho nên Thầy muốn nói con người, Thầy muốn xác định cho con người, một người mà sanh ra nhiều người, Thầy không dám nói đại, mà Thầy đem cái bằng chứng cụ thể của nhân quả thảo mộc mà chính Thầy hướng dẫn cho mấy con, gợi ý mấy con, rồi từ đó mấy con quan sát, mấy con thấy lạ thiệt. Mà nhân quả không có nghĩa là mấy con học nhân quả rồi mấy con thấy, từ cái mắt nó cũng là cái nhân để thành cái quả đó mấy con, có phải không? Từ cái cây nó cũng là cái quả, nó nhiều cái quả lắm, nó đủ thứ, mà nó nhiều cái nhân, ghê gớm lắm, trùng trùng duyên khởi mấy con.

Đó, khi học nhân quả rồi mấy con mới biết, mới suy ngẫm được cái thân phận của con người sanh ra trong nhân quả luôn luôn

bị chi phối từng phút giây.

Nếu chúng ta không chủ động được thì nhân quả lợi dụng cái lòng ham muốn của chúng ta mà đẩy chúng ta đi biệt mù không bao giờ chúng ta có con đường mà chúng ta trở về với sự giải thoát thật sự.

Về hơi thở, con trình bày cho Thầy về hơi thở thì con không nên tu hơi thở con. Mục đích của con hiện giờ, thay vì tu hơi thở thì nó có 19 đề mục. Mục đích của hơi thở là nó trợ giúp cho cái pháp Tứ Niệm Xứ, nhưng nó nằm ở trong Tứ Chánh Cần để mà luyện tập, còn tới Tứ Niệm Xứ là nó cái pháp để đẩy lui chướng ngại pháp, nhưng chúng ta không cần nó đâu mấy con. Nếu chúng ta không có duyên với nó mà chúng ta gặp tu hơi thở nó có khó khăn thì đừng tu hơi thở mấy con. Mấy con giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự khi thân mấy con đau, mấy con bất động, đừng có dao động, thì mấy con tác ý cái bệnh đau trên của con, trạng thái thanh thân nó vẫn hết, nó không phải là đợi cho mình an trú được trong hơi thở, hoặc là an trú trong bước đi mới đẩy lui được, không cần đâu. Tại vì mình nhiếp tâm vô an trú rất khó.

Cho nên, chỉ đi kinh hành phá hôn trầm, nhiếp tâm được là điều tốt mà nhiếp tâm không được cũng không sao đâu. Nhưng mà có vấn đề là Thầy phải xét cái người này không có duyên nhiếp tâm, con nhiếp tâm bị nhưc đầu này, nhiếp tâm vô, con cố gắng vô thì nó xảy ra tướng này. Tất cả những cái này nếu mà nhiếp tâm tốt thì Thầy sẽ cho các con nhiếp tâm tốt vì nó có cái lợi ích cho mấy con hơn trước. Nhưng mà không nhiếp tâm tốt, Thầy cho mấy con giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự mấy con tu tập để mà giữ tâm bất động của mấy con tới nơi, tới chốn mấy con cũng chứng quả A la hán, chứ không phải đời nào đến hơi thở đâu, nói chỉ là cái vấn đề biết rằng nó có lợi ích, nhưng mà cái lợi ích của nó khi một cái người mà hợp với nó, còn không hợp với nó mà chúng ta tập tu là chúng ta bị rối loạn hô hấp nó rất khó khăn.

Cho nên về vấn đề hơi thở thì con thấy khó thôi con đừng tu. Con sẽ tập tu Tứ Niệm Xứ và đi kinh hành phá hôn trầm thù miên thôi, đủ rồi con. Tập nội bấy nhiêu đó là cũng thấy là mệt.

Con có nghe cái Thầy Chơn Thành, bữa cái lớp của Thầy Chơn Thành không? Thầy

đi Thân hành niệm mà hai cái bánh chè của Thầy như nó rớt ra, Thầy đi hết muốn nổi. Thầy kêu Thầy, kêu Thầy cứu. Cho nên vì vậy mà Thầy sách tấn Thầy, bắt đầu chết bỏ đứng dậy đi liền tức khắc không có còn nằm đó mà lúc lắc. Cho nên vì vậy Thầy mạnh dạn, nghĩa là nó rụng rời, tất cả cái tay chân và cái đầu gối, nó không có còn bước đi nữa. Vậy mà khi Thầy sách tấn rồi đứng dậy đi như thường, một chút xíu sau nó hết, mà nó an trú một cách kì lạ.

Đó mấy con thấy gan dạ thôi có gì đâu mới chiến thắng được.

Và ở đây các con đâu có nghe cái chú Thiện Thảo chứ gì, chú nói như thế này: *nếu mình nghe chú Hai mà nói tu ba bốn năm hết hôn trầm, thùỳ miên, mới giảm được hôn trầm, thùỳ miên. Trời đất ơi, vậy là tu ba bốn năm lâu quá trời vậy sao? Chú nói thà chết thôi, mình tu nghe Thầy nói một là chết, hai là chứng đạo cho nên chú thức suốt đêm, đánh rốc, không có sợ hôn trầm, thùỳ miên. Cuối cùng thì chú chiến thắng hôn trầm, thùỳ miên không tấn công chú được nữa. Đó là những cái gan dạ, những cái quyết tâm và cái tuổi trẻ, cái sức nồng nhiệt mạnh bạo, nhiệt tâm lắm. Cho nên*

bên nữ mấy con là tuổi trẻ, như mấy con còn tuổi trẻ, mấy con nỗ lực tu, luôn luôn lúc nào, sự thật ra mấy con gan dạ một chút, đừng có sợ chết thì lúc nào mấy con nhớ rằng cái từ trường của Thầy lúc nào cũng theo dõi mấy con để hộ trì mấy con hết, lúc nào nó cũng phủ trùm trên cái người mà quyết tâm tu, thì nó sẽ trợ giúp cho mấy con. Khi mà gặp khó khăn mấy con chỉ cần kêu: Thầy ơi, cứu con thì ngay đó mấy con giữ tâm bất động, giữ tâm bất động liền, đừng có giao động, đừng có sợ, khi mà mấy con gặp khó khăn thì mấy con đừng có sợ cái khó khăn đó.

Mặc dù bây giờ mấy con thấy con ma ngồi trước cái bước đi kinh hành mấy con, nó ngồi lù lù một đống đừng có sợ. Mấy con kêu Thầy: có ma ngồi đây con sợ quá, thì lúc bây giờ mấy con cứ đi thẳng, con ma nó sẽ biến mất. **Đó là cái gan dạ mấy con, cái gan dạ để vượt qua những cái khó khăn.** Cái phần của Diệu Hiền thì con nhớ những lời của Thầy dạy.

Còn Liễu Huệ, nhớ đi kinh hành để phá hôn trầm, thùỵ miên, con nhớ đi kinh hành nhiều con, tác ý và tu tập như vậy là đúng nhưng phải tu ít lại cho có chất lượng, đừng tu nhiều, cái sức mà Liễu Huệ I, con tu như

vậy là nhiều đó con, cho nên con lui lại, bớt cái thời gian nó lui lại, ít lại thì con sẽ tu tốt.

Liễu Châu thì Thầy đã nhắc rồi, con theo cái thời khóa này tu tập, từ từ lần lượt mà tu thì rất tốt.

Tâm Nhấn tức là Vũ Thị Sim con, con tu ít chất lượng cao. Con tu ít lại, con tu nhiều quá thì cái chất lượng nó không cao nên nó có niệm nó xẹt ra xẹt vô, con tu ít lại để mình dẫn cái tâm mình đi vào cái chỗ pháp cho mình làm chủ nó chứ đừng có để cho nó có xẹt ra xẹt vô. Tác ý đuổi đi khi nó có những điều kiện con thấy nó làm cho con nhiếp tâm không được thì con nên tác ý đuổi nó đi. Lấy 30 phút làm tiêu chuẩn chứ con đừng có tu hơn trong 30 phút. Theo cái bức thư con hỏi Thầy có ghi trong này đó, thì sau này con đọc lại những cái chỗ mà Thầy ghi đó để mà con tùy tiện mà con thiết xảo, con khéo léo để đạt được cái chất lượng cho cao. Thầy thấy con rất tội, lớn tuổi rồi mà đem hết sức lực của mình tu tập, cho nên cố gắng con, phải cố gắng lắm. Những cái điều mà con ghi vào trong này, tuy rằng nó chưa hết cái ý nhưng mà Thầy ghi ở đây để con đọc lại theo đó mà gia giám cho đúng cái cách thức tu tập.

Đây là cái bài nhân quả của Nguyệt Cảo, con làm cái bài này tạm đủ nhưng mà con tiếp tục con làm tới cái bài nhân quả khẩu hành, con tiếp tục con làm rồi sẽ nộp lại Thầy.

Còn Tuệ Hạnh con sẽ làm lại cái bài nhân quả thân hành của con người, con làm lại cái bài nhân quả thân hành và đồng thời con phải ôn lại, con phải làm lại bài nhân quả thảo mộc. Bắt đầu theo thứ tự mà làm để lặp đi, lặp lại nhiều lần để cho nó thấm nhuần được cái lý của nhân quả thảo mộc cho nó trọn vẹn đầy đủ. Và khi thấy một cái phần nào thiếu ví dụ như duyên hợp thiếu thì mình tăng thêm, mà duyên tan thiếu thì mình tăng thêm. Có những phần nó có nói nhưng mà nói ít quá. Cho nên sau khi làm, vừa làm cái bài đó mà vừa quan sát lại nhân quả, và đồng thời trong những cái bài nhân quả của con người thì nó có điều kiện là hoàn toàn khi nói về con người thì nó có đem cái nhân quả thảo mộc để chứng minh cho cái hành động đó là cái nhân hay cái quả của nó, là cái đặt tướng hay là cái đặc tính của nó, của nhân quả của con người qua cái hành động của thảo mộc thì như vậy thì con mới tiến bộ được. Con nhớ làm kĩ,

lập đi, lập lại nhiều lần. Nghĩa là trong một tháng nay thì nội cái bài nhân quả thảo mộc phải nhuần nhuyễn, phải thông suốt thì mới có thể đi qua một cái bài khác mới được.

Còn Thiện Phương tức là Diệu Văn, bài của con làm, cái bài của con làm thì làm nó khá đầy đủ. Về cái duyên sinh, duyên diệt thì ít lắm. Con làm hơi ít về cái phần đó. Cho nên con hãy làm lại duyên sanh và duyên diệt cho nhiều hơn nữa, bởi vì sanh diệt nó trùng trùng, nó muôn mặt, nó sanh ra nó muôn mặt.

Thí dụ như cái hạt gieo lên thành cái cây, rồi cái dây mình gieo lên thành, rồi từ cái mảnh đất, cái đất ẩm ướt nó thành cái rong nó cũng là cái nhân con, cái nhân quả, cho nên tất những cái duyên sanh nó nhiều cái điều kiện để nó sanh ra những cái loài thảo mộc, do đó nó là cái nhân, rồi tiếp tục nó là cái quả.

Con thêm hai phần này nữa thì bài của con nó đầy đủ, nó được đầy đủ hơn, cố gắng làm hai cái phần duyên sanh và duyên diệt, cứ hễ nó sanh rồi nó diệt.

Ví dụ như giờ con cho một cái nắm hạt đu đủ, con gieo xuống nó lên một cái lá đu

đủ con, thì trong khi nó lên như vậy, thì khi mà gieo xuống vậy thì có những cái hạt nó bị thối nó không lên được, nhưng có hạt nó lên, nhưng có hạt nó lên yếu, nhưng có hạt nó lên mạnh, rồi cái hạt lên yếu nó sẽ bị bệnh rồi nó chết, rồi nó bị con côn trùng cắn chết, nó bị nước mưa ẩm ướt quá nhiều nó cũng chết, đó là sanh diệt, sanh diệt, các con thấy nó sanh diệt trùng trùng. Cho nên qua cái diễn tả của sanh diệt đó chúng ta thấy rằng nhân quả nó luôn luôn nó kẹp một bên, dù nó là thảo mộc nhưng nó vẫn chịu ảnh hưởng của nhân quả không có chạy trốn đường nào của nhân quả được hết. Đó thì nói về duyên sanh, duyên diệt cho nó đầy đủ hơn, cứ hễ nó diệt là mình nói diệt.

Thí dụ như một trận bão đi qua nó tàn hại biết bao nhiêu rừng, biết bao nhà cửa, nhiều khi con người chết nữa, đó là cái duyên diệt, diệt tất cả mọi sự sống ở trên hành tinh này chứ không phải của riêng một người nào đó là duyên diệt mấy con. Hoặc là một cơn hỏa hoạn cháy rừng thì các con biết nó thiêu đốt biết bao nhiêu loài động vật, côn trùng ở dưới đất đó không và đồng thời biết bao nhiêu cây cỏ cháy không, biết bao nhiêu, đó là duyên diệt. Những hình ảnh mà

nó diệt như vậy đó, chúng ta thấy ghê gớm, rất là ghê gớm chứ không phải là không. Trong cái sự mà viết chúng ta thấy cho rõ để khi mà như người ta hỏi đại dịch cúm gia cầm đó, thì chúng ta thấy rất rõ nó có duyên diệt, nó xảy ra những trường hợp đó nó diệt, có thể nói cái người này bệnh, mới có bệnh âm âm đầu cái chết cái người kia tới người kia, trong gia đình chết hết không có người nào sống hết gọi là dịch toi dịch đó. Cho nên dịch gia cầm là do cái loại bệnh của gà.

Cho nên các con biết bây giờ ở trên thế giới nước nào có cái trại chăn nuôi gà nhiều, bây giờ nó giết hàng loạt biết bao nhiêu là gà chết, chết ghê gớm. Mà cái nghiệp của con gà mấy con có bao giờ mấy con có nghĩ là mấy con sanh ra con gà không? Có chứ, mấy con có ăn thịt gà không? Có chứ, mấy con có ăn thì mấy con có làm con gà chứ sao mấy con trệt đi đâu. Các con thấy cái cây nó lên trái mít nó có chết chưa mà nó cũng lên cây mít khác được chứ. Mấy con thấy cái thời gian của sự sanh diệt nó không chờ đâu, nó không chờ đợi chúng ta chết rồi nó mới sanh đâu. Cho nên mấy con làm một điều ác là coi chừng, nó thành một cái từ trường nó tương ứng là nó đi sanh rồi. Cho nên mình

thấy nó vô cùng lận chừ đâu có phải. Vì vậy mà mình nghe cái chỗ đó chết thì cái người tu theo đạo Phật, cái tâm từ họ se thắt cái lòng họ lại, thấy cái chết của một con vật.

Các con có bao giờ thấy cái chết của một con chó của cô Út nuôi trong này không mấy con? Có con thì nó đau bệnh rồi nó chết, nó khổ sở ghê gớm, có con thì nó buồn buồn nó không ăn bữa, hai bữa nó chết. Nhưng mà mỗi lần mình đi ngang qua mình không không thấy bóng dáng của nó mình cũng se thắt cái lòng của mình chừ, các con hiểu không? Thật sự ra con người mà, con người nó phải có cảm nhận đó chừ, vắng mặt nó cũng làm cho chúng ta có cái buồn ở trong lòng chúng ta chừ, chừ đâu phải nói cái người tu chúng ta vô tri vô giác không biết đâu, nhưng mà chúng ta làm chủ mấy con, chúng ta không để chúng ta cái sự đau khổ đó nó kéo dài để

Các con thấy con người của chúng ta nó phải sống vì vậy mà Đạo Phật nó mới có Tứ vô lượng tâm: tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả cho nên chúng ta sống, nhưng chúng ta không sướng đâu mấy con. Có nhiều người trước cảnh đau khổ họ sướng sướng, họ khóc quá trời, họ quá yếu đuối, họ quá mềm.

Chúng ta biết nó có một cảm nhận chúng ta mới thương xót chứ chúng ta không đến nỗi yếu đuối như vậy đâu, chúng ta không có yếu đuối. Đó là cái bài mấy con nhớ rằng: khi mà nói duyên tan, thì cái duyên tan nó đưa đến khi mà nói đến con người thì có sự chia ly mấy con, mấy con sẽ viết cái bài nhân quả con người mà nói đến duyên tan. Nếu mà các con chưa có đạt được cái tâm đủ cái định tĩnh thì mấy con sẽ khóc sụt mướt, các con nhìn thấy sự tiêu hoại mọi vật mấy con sẽ khổ đau.

Mấy con cứ đem hộp giao cho người ta hết đi mấy con? Trả hết rồi hả con. Cái tiệm cơm nó kiểm qua những cái hộp coi còn hay không? đặng nó kiểm cái số người chúng ta mà nó đem cơm mấy con, bây giờ mấy con đem thiếu ngày mai nó không đem cơm mấy con. Tại vì nó nói cái khẩu phân đó không có. Cho nên như vậy mà quên.

Để Thầy nói về vấn đề cơm nước nó, bởi vậy cho nên Thầy nói phải tổ chức như thế này nhưng mà nó cũng khó là vì người ta muốn kiểm duyệt coi cái số người mình là bao nhiêu, phải không, bao nhiêu? Bởi vì mình thừa ra thì người ta cũng phải trả tiền, mà mình vừa đủ thì thôi, mà mình thiếu

người ta sẽ đưa thêm cho mình chứ không có gì, nhưng mà điều kiện là nó quá cực, quá cực cho công việc. Cho nên Thầy đề nghị là thực phẩm khô cho vào cơm và thực phẩm vào một cái hộp mút, như mình ăn cơm đĩa mà mình đi đâu mình mua vậy đó mấy con, sau đó mình đến đó mình trút vô cái bát của mình hết, còn canh rồi này kia họ cho vô cái bọc ni lông, tôi túm ngay đó tui xách về tui ăn, rồi tui ném vô trong thùng rác rồi, tui khỏi có rửa, tôi khỏi gì hết, cuộc đời tui lo tu chứ không có ngồi đó mà rửa hộp rửa gì hết. Rồi tui quên đi, tui thấy cái hộp này cũng tốt tốt tui để dành để xà phòng, hay để gì đó. Trời đất ơi, ngày mai chúng hỏi hộp không có, chúng không cho mình ăn, phải không? Mấy con thấy cái điều đó là cái điều quá tai hại, cho nên vì vậy mà sáng này Thầy đến Thầy kiểm tra, Thầy mới thấy được cái điều nó làm quá vất vả, cái người tu chúng của chúng ta quá vất vả, đi xin thôi, làm ơn ném đại chúng tôi về chúng ăn rồi chúng bỏ, chúng lấy đi kệ nó chứ còn bây giờ cứ đổ tới, đổ lui như thì cực.

023-(LCK-010B)

- * Trung Tâm An Dưỡng**
- * Thực hiện đời sống du tăng**
- * Trả bài Nhân Quả thảo mộc**
- * Nhân quả con người**
- * Lòng yêu thương**

**TẬP SỐNG ĐỜI SỐNG PHẠM HẠNH,
TẬP OAI NGHI TẾ HẠNH, TÌNH THỨC
TRONG ĂN UỐNG.**

Quá khổ, quá khổ cho chúng tôi, cho nên vì vậy Thầy có sự đề nghị...

À bây giờ chúng ta trở lại vấn đề mấy con, ai chưa trả, bên tăng, bên ni gì đó chưa trả thì cố gắng mà về mà đem trả lại cho người khác cho nó yên ổn. Cho nên thầy Mật Hạnh ra báo cáo tình hình là mấy con để lại hộp ở trong thất, cho nên báo xem người nào còn sót thì đem trả. Nhớ khi buổi trưa chúng ta phải làm như thế này này: khi ăn

cơm trưa xong rồi, chúng ta rửa rồi thì chúng ta cố gắng tập trung đem trả hết, cái giờ đó là giờ mình nghỉ mà. Bắt đầu hai giờ chúng ta tu, coi rảnh rang rồi mình không có còn thiếu nợ ai nữa hết, của ai trả nấy hết rồi, do đó bây giờ yên tâm tu không còn lo gì nữa, mấy người làm gì làm tôi không biết, ngày mai có cơm cho tôi ăn thôi, tôi không cần, đó là cái duy nhất của mình. Bất kì của mấy người đó cái gì tôi cũng đem tôi trả hết tôi không có lấy đâu, chất trong thất tôi nhiều quá chắc để cho ổ chuột không có làm gì.

Cho nên Thầy xin mấy con biết rằng khi mà Thầy sắp xếp lớp rồi, rồi một hôm nào đó mà Thầy đến mà Thầy xem thất của mấy con mà có hai món đồ là mấy con bị phạm giới đó. Bởi vậy cho nên một món đồ thôi, mà hai món đồ thì bị phạm giới đó. Ví dụ như mấy con có 2 cái máy này, Thầy lấy một cái, bởi vì vậy Thầy thu lại Thầy có nhiều quá, còn mấy con có một cái muỗng ăn cơm thôi, chứ hai cái muỗng là Thầy lấy. Một người có một cái bát, chứ hai cái bát thì không được, Thầy lấy. Và mấy con mỗi người có ba bộ đồ mà bốn bộ đồ Thầy lấy, phải không? Bởi vì bên nữ mấy con. Bên nam thì hai bộ đồ thôi, mà ba bộ đồ là Thầy

lấy tất cả những cái đó, để mấy con tập sống một đời sống của một người tu sĩ Phật Giáo.

Cho nên muốn cái đời sống phạm hạnh như vậy để chúng ta xả hết. Đặng có dịp, nếu mà Trung tâm an dưỡng từ thiện (TTADTT) ra đời, có những chi nhánh thì mấy con là những tu sĩ đi an dưỡng, nay an dưỡng chỗ này mai an dưỡng chỗ khác, đời sống mấy con trở thành đời sống du tăng. Bởi vì cái lo của Thầy mấy con thấy, Thầy đọc bức thư đầu tiên cho mấy con nghe mấy con có hiểu không? Đâu có hiểu hả? Đó là cái cơ sở mà mấy con bữa nay ở Lâm Đồng, một mấy con ở Cam Ranh, bữa kia mấy con sẽ về thành phố Hồ Chí Minh, bữa nọ mấy con Long Hải, lên Đồng Nai mà ở. Có thể nói rằng, khi mà Trung tâm an dưỡng (TTAD) chỗ nào cũng có và có một số tiền chi cho đời sống mấy con đầy đủ không bị lệ thuộc vào ai cả. Thì bữa nay mấy con ở Chơn Như chứ ngày mai có xe đưa mấy con đi đến đó, bỏ mấy con. Coi như xúc đổ lại chỗ đó, ở đó, rồi bữa khác đưa cho mấy con lại chỗ khác. Nghĩa là mấy con như một đời lính không có gì hết, chỉ hô đi là y áo với cái túi ở trên vai, cũng như là người lính có cái ba lô với cây súng thôi còn không còn có gì nữa hết. Còn mấy

con cũng vậy, chỉ có một cái túi với cái bát mà hồi trưa mấy con đã đi khát thực.

Thầy rất thương mấy con, trời đất ơi đi khát thực gì mà không có cái vật gì hết trơn, có cái vạt áo không à, đựng chỗ nào được? Phải không? Rồi bây giờ mới lấy cái thổ như thế này mà đựng cơm. Thầy nói thật sự ra thiệt là, đi ra ngoài đường mà kiểu này, trời ơi! Người ta nói khát sĩ kiểu gì lạ vậy, đi xin này chắc bộ mấy cái người này giả dối không thật, có phải không? Giả mới như vậy chứ, còn người khát sĩ thiệt thì người ta phải có bình bát đàng hoàng chứ, các con hiểu chưa? Vậy mà từ hôm đó tới nay vô đây Thầy đã nói rồi, mình đời sống ba y, một bát, cái lớp này là lớp A la hán, không lẽ ông A la hán mà nó thiếu tới tận cùng như vậy sao, không có cái bát nữa?

Đời sống của Đức Phật nói một vị tu sĩ: “*cái bát là cái mỏ của con chim, cái y là cái cánh của con chim*”, nó đi đâu nó cũng có mang y nó theo à. Cái Y thượng, y mà mấy sư vẫn đó, nó như các sư ngồi sau đó, đó là cái cánh của họ đó, và cái bát của họ là cái mỏ của họ, để nó ăn chứ nếu mà nó không có cái mỏ lấy gì để nó ăn được mà mấy con

đi xin mấy con không có cái mở mấy con lấy gì để cấp đồ ăn cho nên mấy con phải đói đói. Cho nên bữa nay Thầy thấy mấy con có nhiều người trời đất ơi, đến Thầy thấy không có cái bát. Cái bát Thầy sắm sửa cho mấy con quá đầy đủ rồi, mà tới giờ đó mấy con không có được ôm cái bình bát thì Thầy quá tội. Ít ra mình lập cái hạnh. Bữa nay mấy con thấy, đầu tiên mấy con ôm cái bình bát đi xin coi, vui chứ, rồi cách thức đi của mấy con chưa đúng hạnh đâu, còn sửa lại cho đúng, phải đúng hạnh chứ, phải không? Cho nên vì vậy lần lượt mình sẽ học chứ, học rồi mình sẽ thấy được những cái oai nghi tế hạnh của người tu như thế nào đúng, mình còn học nhiều lắm mấy con, Thầy còn dạy cho mấy con nhiều.

Dạy cho mấy con khai triển tri kiến, dạy cho mấy con được định tĩnh để tâm mấy con được nhu nhuyễn dễ sử dụng, dạy cho mấy con có oai nghi tế hạnh từ lời nói, từng cách đi đứng, từng cách ăn uống, Thầy dạy như vậy mà. Là một người cha phải dạy cho đứa con mình cho được đầy đủ để đứa con mình là đứa con của Phật chứ đâu phải là đứa con phàm phu, đứa con A la hán chứ đâu phải đứa con đầy lậu hoặc, đứa con vô

lậu mà. Cho nên những oai nghi, tế hạnh đều giúp cho các con được tỉnh thức. Cho nên đâu phải một chuyện, mà ngàn đời, cả mấy ngàn năm, 2500 năm bây giờ mới có một lớp học đào tạo như vậy sao, mấy con thấy. Đây là cái lớp học đầu tiên đào tạo mấy con từng chút, từng cái ăn, từng cái nói cũng như là lúc mấy con được cha mẹ sinh ra, rồi tập mấy con đi, rồi tập mấy con nói, rồi dẫn dắt cho mấy con học hành, dạy mấy con đủ điều mấy con được lớn khôn như thế này thì công ơn đó quá nhiều gì?

Bây giờ Thầy cũng dạy mấy con từng chút đó mấy con, để làm một đệ tử của Phật, để làm một người A la hán mấy con, người vô lậu đó là cái điều mà Thầy hướng dẫn Thầy dạy đạo đức. Cho nên mấy con ráng mấy con sẽ học lên. Thầy sẽ cố gắng dạy mấy con từng chút. Ngày nào đó Thầy trò chúng ta sẽ ăn cơm.

À mấy con bây giờ là bốn hàng phải không thì Thầy sắp hàng của mấy con, bây giờ đó hai hàng giữa này đi ra ngồi ở ngoài, Thầy ngồi đây, rồi ở ngoài đó mấy con nhóng cổ lên coi Thầy ăn kiểu nào bắt chước, phải không? Chứ mấy con không nhóng cổ thì cái

vách này là hồng thấy. Bây giờ coi nè, Thầy múc muổng cơm nè, Thầy bỏ thực phẩm nè, bây giờ Thầy múc muổng cơm thầy bỏ vào miệng nè. Nghĩa là Thầy để vào trong miệng thì cái tay của Thầy đưa lên, cái động Thầy chú ý trong hành động của cái tay Thầy để vào miệng từ từ Thầy mới bỏ miếng cơm vào trong miệng, rồi từ từ Thầy nhai, rồi cái tay Thầy nó từ từ Thầy để muôm vào cái bát, rồi Thầy nhai cho nhuyễn rồi Thầy nuốt, nuốt rồi Thầy mới dếm một cái muổng cơm khác và đồng thời trước cái muổng cơm đó thì được Thầy gấp một cái món ăn nào đó Thầy bỏ vào cái muổng chớ không bao giờ Thầy gấp Thầy bỏ trong miệng Thầy nhai thì cái điều đó không đúng biết không. Do đó mấy con nhóng cổ lên coi cách thức Thầy ăn như thế nào để bắt chước, mà bắt chước đúng chứ đâu bắt chước sai mấy con. Đức Phật nói ăn trong bát chứ không phải ăn ngoài bát. Cái bánh, cái trái, cái mọi thứ Thầy đều bỏ trong bát hết, Thầy làm sao Thầy bỏ trong bát hết, rồi Thầy múc Thầy ăn. Đó là cách thức học, học làm Phật mà mấy con.

Cho nên mình niệm Phật thì mình phải sống như Phật, mình sống như Phật thì mình phải ăn như Phật mà, mình ở như

Phật, mình nói như Phật, mình làm như Phật, có đúng không mấy con. Chứ bây giờ mấy con không làm vậy thì mấy con làm sao làm Phật, Phật đâu có giống mấy con chút nào đâu. Cho nên vì vậy sự tu tập của mấy con rèn luyện rất nhiều, mà rèn luyện mục đích để làm gì? Để mấy con đủ sức định tĩnh, nhu nhuyễn. Từng hành động ăn từng chút các con nhai các con định tĩnh thì làm sao các con không định tĩnh. Mà Đức Phật nói “*định tĩnh, nhu nhuyễn, dễ sử dụng*”. Mà tâm mấy con định tĩnh mấy con mới biết từng hành động nhai, từng hành động nuốt, từng hành động từ cái muỗng cơm đưa lên.

Thầy nói nhiều khi các con ăn các con quên mất, không biết đưa miệng vô nuốt nhai, nhai nhai rồi quên mất không biết nó đang làm cái gì, mà nó làm lia lịa, có phải đúng không mấy con. Ăn uống như vậy mấy con thấy có tỉnh giác không? Thiếu tỉnh giác, mà thiếu tỉnh giác nghĩa là thiếu định tĩnh, mà thiếu định tĩnh thì làm sao tâm nhu nhuyễn dễ sử dụng, các con thấy rõ không? Mà bây giờ Thầy dạy mấy con, bây giờ Thầy cho từ 10 giờ mấy con ăn cơm tới 2 giờ. Trời đất ơi khoảng thời gian ăn như vậy nó lâu quá mà, mấy con lại lật đật là sao,

phải không? Cho **n**ên từ từ mà ăn, từ từ mà nhai, từ từ mà nghỉ, từ từ mà ngấm, từ từ mà thấy được cái tâm ly dục, ly ác pháp của mình. Coi mình ăn hôm nay: “*cái bữa nay là cái ông nhà bếp này ông cho cái món ăn này có khá giữ đây, mày thêm mày muốn ăn hoài đây*”. Thì mình điếm cái mặt nó đi. Đó là cách ly dục, ly ác pháp trong tỉnh thức.

Nhưng Đức Phật đã nói cho chúng ta biết: “tâm định tĩnh, nhu nhuyễn để sử dụng” mà không định tĩnh thì không nhu nhuyễn, không để sử dụng có đúng không mấy con.

Bây giờ nhìn lại sự định tĩnh mấy con có chưa? Chưa. Chưa thì mình phải tập định tĩnh chứ. Thì định tĩnh bằng cái gì, để đầu tiên mình: “*đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành*”, thế mà mình không định tĩnh để cho cái niệm nào ở đâu, ngoài chợ đâu nó nhảy vô thì như vậy là mình mất định tĩnh, còn nó không nhảy vô thì mình định tĩnh. Các con thấy đơn giản không? Đâu có gì khó đâu. Sao Thầy ngồi Thầy định tĩnh suốt ngày được, còn mấy con sao mà ngồi định tĩnh không được? Tại vì cái chuyện của mấy con đi chợ lằng xằng nhiều quá bây

giờ nó nhảy vô chứ sao.

Đó cho nên trong cái sự tu tập mấy con nhớ cố gắng định tĩnh từng chút. Thầy thường nói từng bước đi, từng hơi thở, từng hành động tay chân của mình định tĩnh. Và tới đây sẽ tập cho mấy con. Từ trong thất các con đi theo con đường đó, cách thức nhìn xuống rồi đi lắng nghe từng bước đi của mình, không nhìn người trước mà cũng không nhìn người sau, nhìn xuống đường mình đi. Cách thức oai nghi, tế hạnh mình đi chậm chạp để lắng nghe từng bước đi, để cảm nhận từng bước đi đó là định tĩnh của mấy con, mấy con đừng vội vàng. Cuộc đời này đâu có vội vàng, mà có vội vàng thì nó cũng chết mà thôi, còn không vội vàng thì chúng ta không biết chừng chúng ta sẽ sống dai không chết. Bởi vì cái người làm chủ được sự sống chết thì họ không có bị chết đâu mà sợ. Còn mình chưa làm chủ thì bây giờ mình có vội vàng đi nữa thì tới chừng nó chết cũng chết, nó không có làm chủ được.

À rồi bây giờ các con đã hiểu được chút ít về cái bài học của mấy con được chút ít về nhân quả thảo mộc. Bây giờ nói là chút ít, chứ sự thật ra thì đúng là mấy con mới hiểu

được chút ít chứ chưa được nhiều, chưa được thâm sâu. Các con còn lặp đi, lặp lại nhiều lần để khi nào còn thiếu cái nhân quả gì đó thì các con lại bổ túc thêm, bổ sung thêm cho cái sự thiếu của mình để làm cho cái tri kiến của mình có sự hiểu biết nhân quả thảo mộc rất là rõ ràng. Từ đây về sau những cái bài nhân quả của các con nói về con người, các con đừng tưởng các con viết một, hai trang mà rất nhiều mấy con. Nó trừu tượng nhưng nó cụ thể, nó rõ ràng vì chúng ta có những điều kiện nhận xét qua nhân quả thảo mộc, để giúp chúng ta chứng minh cụ thể trên từng hành động, từng cái lời nói của chúng ta đem lại một sự thật cụ thể của nhân quả, đem lại sự hạnh phúc hay không hạnh phúc, nhất là khi chúng ta nói chuyển biến nhân quả. Mà chuyển biến nhân quả thảo mộc các con biết cũng trùng trùng, thì chuyển biến nhân quả của con người của các con để từ cái ác mà nó đem đến cái thiện thì mấy con phải biết đây là chúng ta sẽ áp dụng vào đời sống chúng ta ngay liền khi học hỏi, khi học quán Định Vô Lậu về nhân quả thân quả thân hành hoặc là nhân quả khẩu hành hoặc là nhân quả ý hành. Bắt đầu bây giờ mấy con áp dụng vào.

Hễ nói qua nhân quả con người thì mấy con đã áp dụng vào cái nhân quả rồi đó, để cho mấy con hoàn toàn. Từ đó Thầy sẽ dạy các con áp dụng vào để cho mấy con hoàn toàn tâm bất động, ác pháp nào đến các con cũng bất động.

Trên đời mấy con nghĩ rằng cái gì cũng do nhân quả thì phải giữ tâm bất động, chẳng hề sợ. Nhiều khi các con cứ nghĩ rồi lo lắng rồi sợ. Nhiều khi các con sợ Thầy chắc có lẽ là kì này nó có sự kiện gì xảy ra chắc Thầy bỏ tội này, tội này chắc chết. Thì đó mấy con, nhân quả mà, lo gì, nhân quả nó tốt thì mình sẽ tu chứng quả A la hán, Thầy chưa bỏ. Mà nhân quả xấu thì thôi cũng đành chịu, nghĩa là mình thuộc loại gà mờ côi thì phải chịu chứ sao, phải không? Bây giờ nó gà mẹ chúng ăn thịt rồi thì gà con phải chịu mờ côi.

Bây giờ đặt thành vấn đề như Thầy mất đi, phải không? Thì mấy con là những con gà con mờ côi chứ biết được gì, Điều mai một nó lại nó tha mấy con hết chứ đâu có chừa. May mắn lắm có con gà nào nó chui, nó giỏi nó sống sót được thành con gà lú nó cũng giỏi chứ sao, nó cũng tiêu hết chứ

đâu phải dễ gì. Còn con gà mẹ mấy con thấy, những cái bầy gà con sờn sơ hơn. Mà con gà mẹ chết rồi mấy con thấy bầy con gà con rất là côi cút, và đồng thời lần lượt nó chết đi, còn sống một hai con là may lắm đó, nếu mà người chủ nuôi không chăm sóc. Thầy nói như vậy đủ biết rằng cái con gà mẹ nó lợi ích lớn lắm đối với bầy gà con. Nhưng mà nhân quả mà, biết sao. Nhân quả mấy con xấu thì gà mẹ phải chết chứ sao. Cái ông chủ nhà này ông thèm rượu quá thì ông bắt con gà mẹ ông giết ăn thịt thì bầy gà con thôi đành chịu thôi, mà nó đem nó nhốt ở trong cái giỏ nữa chứ, có phải không? Mấy con thấy. Cái đó là cái phước nó không đủ rồi thì mình phải chịu. Mà nếu mà Thầy có một cái điều kiện mà ra đi thì cái phước của mấy con không đủ, thì mấy con cũng an ủi mình đây là nhân quả thôi. Mình theo con đường hướng dẫn của Thầy, mình nỗ lực mình xả tâm thì may ra thì mình cũng tới nơi, tới chốn cũng gặp Thầy chứ gì, không có gì đâu mà sợ.

Mấy con nhớ kĩ những lời Thầy dặn mà, bởi vì cái tuổi tác của Thầy nó không có, mặc dù Thầy làm chủ nó, Thầy biết, cái nhân quả còn Thầy ở Thầy nói chuyện mấy

con chứ nhân quả hết Thầy đi. Thầy biết được lúc nào Thầy đi, lúc nào Thầy ở. Cái vấn đề Thầy nó tự tại như vậy à. Cho nên mấy con đừng lo điều gì hết, chỉ mấy con tu mấy con siêng năng thì chắc chắn là không có ông trời nào đến bắt Thầy được. Bây giờ ông Thiên Lôì ông ngồi ở trong nóc nhà ổng bảo Thầy bước ra khỏi cái nhà này là ổng chấn Thầy chết, Thầy xô cái nhà này lật té xuống liền, Thầy nói thiệt không có để đâu.

Các con nghe Đức Phật khi Đức Phật nhập diệt rồi, đức Phật nói với Ma Vương như thế này: *“Khi nào đệ tử của ta chứng đạo hết rồi ta mới đi, chưa chứng đạo ta không đi, phải không? Ta không hứa điều đó đi đâu, nhưng bây giờ đệ tử của ông chứng đạo hết rồi ông phải đi chứ sao, ờ, mày chứng đạo tao đi chứ, tao điên gì ta ở”*. Mấy con tu chứng quả A la hán rồi Thầy ở làm chi cho cực Thầy, có phải không? Thì con đọc trong kinh Niết Bàn có phải nghe Đức Phật trả lời với Ma Vương chứ gì? Có phải đúng không? Đức Phật vậy chứ, Thầy cũng vậy chứ, Thầy đâu có bỏ ngang mấy con đâu. Bây giờ mấy con đang như thế này Thầy bỏ à? Nhất định chết là chết chứ không bỏ đàn con của mình đâu.

Mà con có thấy khi một con gà mẹ mà nó xông pha để nó chiến đấu với một con điều, một con chồn để bảo vệ các con nó không? Có thể nó bị chết chứ nó không để con nó bị mất đầu, có phải không? Thì Thầy cũng vậy chớ, con hiểu điều đó không? Cho nên vì vậy là nhất định Thầy luôn luôn bảo vệ mấy con tận cùng, nhưng mà mấy con phải tu, chứ mấy con không tu thì Thầy nhất định là Thầy bỏ. Bảo vệ gì mà đàn con nó lười nó lười biếng quá trời, nó ăn, nó ngủ không, nó không chịu tu thì bảo vệ làm cái thứ gì, có phải không? Sự thật ra mấy con đi mấy con gục tới, gục lui là mấy con lười biếng quá độ rồi chứ gì. Tu phải tỉnh chứ sao tu mà cái kiểu mà đi mà ngủ, cái kiểu đó bộ Thầy không biết sao? Mấy con đừng có cười, Thầy nói thiệt mà Mấy con đi đi chứ mấy con ngủ. Làm bộ đi vậy cho ránh vậy, cho ránh mà ngủ trong bụng đó chứ đâu. Cho nên phải ránh thật sự, tu thật sự mấy con, thì lúc bấy giờ thì Thầy không bao giờ bỏ. Mà mấy con tu không thật sự là Thầy bỏ, nghĩa là tu lấy có, tui buồn ngủ quá tui ngủ tiếp tục, khỏe tui dậy tu. Rồi con viết thơ con nói Thầy: trời, con ngủ như vậy con tu sao nó tỉnh, nó hay quá sự thật ra nó ngủ đã

rồi ở đó mà tỉnh. Tu cái kiểu đó thôi muôn đời, chắc chắn hôn trầm nó mừng.

TRẢ BÀI NHÂN QUẢ THẢO MỘC

Đó, bây giờ cái bài Thầy trả bài các con.

Diệu Hiền cái bài con, con cũng làm rất là đầy đủ con. Diệu Hiền “*con nên làm tiếp bài Nhân quả trùng trùng duyên diệt*”. Duyên sanh con có rồi, nhưng mà duyên diệt con còn thiếu. Duyên diệt nó nhiều lắm, nhiều mặt lắm, con nói hết những cái duyên diệt đó đi. Như Thầy gợi ý một trận bão, một trận động đất, một cơn hỏa hoạn, một thủy tai, lũ lụt.

Mấy cái ông làm công cô Út này. Trời đất ơi, cỏ tui lên như vậy ông lại ông làm cái đường diệt biết bao nhiêu cây. Đó là cái duyên diệt nó tới đó con, mà nó tới do ai mấy con biết không? Do mấy cái người hôn trầm, thùy miên. Bởi vì mấy con buồn ngủ cô Út mới làm đường cho mấy con đi, có phải không? Cái duyên đó mà, do cái duyên do mấy con đi kinh hành mà mấy con buồn ngủ buộc lòng cô út phải làm cái đường cho mấy con đi. Trời, ba cây cỏ không biết nó than chứ nó đâu biết duyên gì mà bất nhân. Mấy cái người này ăn, ngủ không có lo, phải

không? Cái đó là cái duyên đó mấy con, cái duyên.

Nhưng các con nói, thật sự ra loài thảo mộc nó có chết thật sự, cái duyên đó, nhưng mà cái duyên nó được dẹp con đường sạch mà mình tu hành thì sau này nó làm đệ tử của mình chứ có sao đâu, phải không duyên thiện, để cỏ làm chi, có lợi ích gì đâu, ba cây cỏ rồi cũng khô cũng chết nắng, rồi cũng chết queo chứ gì. Bây giờ chết đi mà đủ cái duyên cho người người ta tu hành thiện pháp thì cái phước báo nó vô lượng. Bởi vì khi một người mà người ta hi sinh cho mình, để cho mình tu tập, cũng như bây giờ con đi mà con lỡ đạp con kiến nó mất. Cái ông lo ông tu mà ông lỡ ông đạp tôi chết thì ông phải trả nợ đó, trả nợ tui thì tức là tui sẽ tu có mất cái duyên gì đâu. Chứ phải cái ông đó ở ác thì chắc chắn ông đạp tui chết chắc chắn mai một tui cũng thành một con vật ác luôn như ông chứ đâu phải không. Cho nên từ những cái duyên đó mấy con đừng sợ. Đừng sợ, nhưng mà luôn luôn mấy con đừng nghĩ ở tui tu tui không sợ, tui đạp chết hết chúng sanh thì thôi, thì thật ra mấy con sợ thiệt. Cái tâm niệm như vậy là cái tâm niệm không tốt, con hiểu không? Nhưng ở đây là

cái sự vô tình nhưng mà vô tình đó tạo cho cái duyên của loài vật chết đó, nó trở thành cái phước báo của nó. Còn mình nghĩ rằng tui tu tui không có sợ đâu, tui đập chết hết, để cho nó là chúng sanh, để nó làm người nó tu. Thì cái điều đó mấy con ước nguyện kiểu đó, mấy con còn làm tội ác hơn nữa.

Cho nên từ chỗ tu tâm Từ để cho nó giúp mình định tĩnh, tỉnh thức. Còn mình nói như vậy kêu là mình đi lấy có thôi, bây giờ tui buồn ngủ quá chạy tùm lum tà la đâm chết biết bao nhiêu côn trùng không, cái đó là điều sai. Tu vậy không được, phải định tĩnh chứ, mình tu như vậy mình hại, cho nên mình cũng phải biết. Cho nên vì vậy Thầy khuyên mấy con khi mà mình thấy ở dưới cái nền nhà của mình, mình trèo lên giường mình đứng mình kinh hành có gì đâu. ai bảo mình đi lòng vòng chi cho dài có phải không, chịu khó đứng ở trên một cái giường, đứng lên co chân lên xuống như là người ta quay nước có sao đâu.

Đó thì tất cả những khéo léo, thiện xảo cho nên có người bị buồn ngủ quá họ không biết làm sao, cho nên họ thấy mình đi thì có nhiều người họ đi xa ra ngoài còn có một

mình mình ở một khu rừng sợ ma gần chết, họ đâu có dám đi, họ đóng cửa lại, nhưng mà họ làm sao họ người họ ở khu vắng cũng dễ họ không muốn đi, họ mắc cười thật nhưng làm sao họ không buồn ngủ được, họ ngồi họ đưa chân tới lui vậy họ ngồi, họ kéo chân tới lui vậy nó ngủ cũng không được, cho nên cuối cùng họ cũng chiến thắng được hôn trầm, thù miên có gì đâu. Bây giờ Thầy buồn ngủ, Thầy đưa tay lên vậy: “mày ngủ tao đấm mày, mình hăm dọa chứ mình dám đấm à, đấm nó đau, cuối cùng mình cũng thành công. Bởi vì cái gì đi nữa Thầy nói khéo léo, thiện xảo.

Bởi vì Đức Phật đã đưa ra pháp Thân hành niệm quá tuyệt vời. Cho nên khi mình sử dụng cái thân hành của mình để mình phá được cái hôn trầm của mình. Cho nên các con thấy Đức Phật dạy mình đi kinh hành, dạy mình hơi thở hoặc là dạy những cái thân hành của mình đều mục đích là để được tu tập tĩnh giác mà thôi, định tĩnh mà thôi, làm cho tâm mình tỉnh táo mà thôi. Mà Đức Phật nói định tĩnh, nhu nhuyễn dễ sử dụng, mình chưa định tĩnh cho nên nó mới hiện tượng ra buồn ngủ thôi, cho nên mấy con phải cố gắng, cố gắng mà tu tập

Cái bài của Mỹ Thiện, bài này thì đầy đủ nhưng kết luận chưa mạnh, con kết luận còn yếu lắm. Khi mà về nhân quả các con kết luận rất mạnh, xác định cho nó rõ ràng. Người nào mà chạm tới nhân quả là người đó phải chịu chết. Các con thấy không? ... Bởi vì mình phạm vào cái nhân quả ác là mình chết đó, chứ không đơn giản đâu. Nói sự thật mà. Cho nên mình kết luận cho thật mạnh. Khi họ đọc cái bài mình rồi nghe tới chừng mình kết luận quá mạnh họ hoảng hồn họ chạy luôn, mai một chắc mình không dám ăn thịt chúng sanh nữa, phải không các con? Đó là những điều kiện mình cần thiết.

Vô đầu thì mình đặt câu hỏi làm cho người ta chú ý ngay liền, tức là mình giới thiệu vô làm cho người ta hiểu, mình giới thiệu vô hai chữ nhân quả, rồi bắt đầu: “vậy nhân quả nghĩa là gì?”. Mình đặt câu hỏi để làm cho người ta chú ý vô, thử coi cái ông này ông nói nhân quả làm sao đây. Đó, bắt đầu người ta theo dõi mình, thì người ta theo dõi mình mới diễn tả những cái tình trạng, cái đặc tướng, cái đặc tính của nhân quả, họ mới say mê họ đọc say mê, nó làm người ta chú ý. Còn mình nói (nguyên văn...) nó không có đặt thành câu hỏi, nó yếu ớt làm

cho người ta không chú ý, đến đâu người ta đọc, thường thường nghe chơi thôi thành ra nó không chú ý.

Rồi kết luận mình đặt sát ván, nghĩa là người nào đụng đến nhân quả ác là sát ván chịu đựng những cái quả khổ đó, cho họ ghê gớm cho họ sợ: Trời cái ông này viết cái bài luận cái kiểu này chắc tôi đọc một lần, tôi không dám đọc hai lần, đọc hai lần tôi sợ tôi phạm lỗi. Cho nên Thầy gợi ý cho mấy con viết những cái bài mà chính để cũng nhắc nhở mình đó. Hay nhất là mình kết luận được để nhắc tâm mình đừng có hành động ác, đừng có làm những điều ác, đừng có nói những điều ác để đem đến vạ khổ cho chúng sanh.

Tới đây nói nhân quả thân hành, khẩu hành, ý hành rồi thì mấy con sẽ viết, khi mà mấy con nói yếu yếu thì Thầy cho cái bài của mấy con để qua một bên, để dành mai một đêm mà đốt đi chứ hồng có để làm chi. Ai mà đọc cái bài này thì thiệt ra tu hiểu biết về nhân quả chẳng có lợi ích gì.

Cho nên Thầy gợi ý cho mấy con, khi mà viết bài là: thứ nhất là nhắc mình, thứ hai là nhắc người. Cái bài của mình có giá

trị hay không giá trị, thì những cái bài này, cái bài mà mấy con viết mà có giá trị thì sau này nó sẽ đóng thành tập để giúp cho đàn em chúng ta có những cái đọc hiểu biết, rồi từ đó bắt buộc chúng nó khi mà các con sẽ đứng lớp dạy bắt buộc chúng nó phải triển khai tri kiến, nương vào cái hiểu biết của mấy con triển khai ra có những cái mới lạ. Học trò mà nó cứ, nó nhai lại cái ý của Thầy thì còn dở, buộc nó phải đi tìm. Thầy không nói dây lang mà nó đi tìm được dây lang thì học trò này khá, Thầy không nói rau muống mà nó đi tìm được rau muống là khá. Mấy đứa mà ăn rau muống thì ý rau muống nhiều. Còn mấy đứa mà ăn bắp thì nó để ý bắp đó viết bắp. Ở đây mấy con viết Thầy biết mà, đứa nào nó khoái cái gì thì nó viết cái đó trước. Không, Thầy nói tâm lý tình cảm mà đúng không mấy con? Mấy con ăn cái gì thì mấy con biết cái đó mấy con nói. Còn cái gì sao sao thì mấy con để đợi coi ai nói gì bắt chước theo, chưa bao giờ ăn thứ đó cho nên chưa có nói ra được. Mấy con thấy chưa, Thầy nói thì trúng chứ không có nói trật, nói trúng cái bụng mấy con đó.

Cho nên trong cái sự tu tập mấy con khéo léo, thiện xảo, những cái gì mà Thầy

bảo mấy con làm thêm là để bổ sung thêm cho cái bài nhân quả của mấy con để được đầy đủ thì mấy con cố gắng vắt cái óc mấy con ra mà làm chứ đừng có hỏi Thầy, Thầy cũng không có nói đâu, Thầy dấu Thầy dấu hết. Thầy hé mở chút thôi, chứ hổng mở hết. Thầy hé cửa giải thoát, hé chút để cho nó thấy, rồi đặng nó đi tìm cái sự giải thoát đó, chứ mở hết ra cho nó dễ quá nó coi Phật pháp quá thường, phải không? Cho nên không có mở hết cửa đâu, Thầy nói chút ít thôi

Còn bài này của Liễu Huệ, con tu tập như vậy rất tốt Thầy kiểm tra lại xem con trình bày cho cái sự tu tập của con từng giờ, từng phút. Thì coi như là tiếp tục từ đây về sau thì ngày nào Thầy cũng dành cho mấy con ít giờ đồng hồ hoặc một buổi để kiểm tra cho mấy con. Nghĩa là hôm nay coi như là trả bài, bởi vì bài mấy con vừa trả cái mấy con chút mấy con tiếp tục viết sao mà lẹ quá, gửi tới tấp, thành ra Thầy chấm bài thôi. Người ta chấm một tuần lễ một bài luận, Thầy một ngày bây giờ trả bài nó rồi, lát nữa nó đưa. Thành ra cái bài này mới chấm rồi nó đưa cho Thầy một cọc. Mấy con xem, bài luận văn gì mà nó liên tục như thế này rồi

chết ông Thầy rồi còn gì, con hiểu không? Cho nên chăm bài mât con mệт thiệt. Trời ơi cái bài của mấy con viết thiệt, nhân quả mấy con đọc nghe ngán thiệt. Mà Thầy đọc bài Thầy rất sợ vì nó không có thì giờ mấy con. Trời ơi! Ráng mà đọc hết một cái trang giấy này, một xấp như thế này Thầy làm việc từ 7h tối cho tới 12h khuya mới xong, rồi sáng hôm sau thấy nó để một đống. Trời đất ơi! Rồi bên nam nữa chứ mấy con biết, đâu có phải chỉ bên nữ, bây giờ bên nam một cộc vậ nè mấy con. Mà coi bộ buổi chiều nay còn đem tới. Bởi vì cho nên thực sự ra dạy cái Định Vô Lậu này rất là vất vả, vì vậy mà cái định Chánh Niệm Tĩnh Giác mấy con thấy Thầy không có thời giờ đâu mấy con thấy. Lẽ ra thì Thầy phải kiểm tra định Chánh Niệm Tĩnh Giác của mấy con từng bước đi của mấy con.

Cho nên bây giờ để chuẩn bị cho cái tri kiến giải thoát của mấy con cho nó chững chạc rồi Thầy mới tiếp tục để mà Thầy sẽ dạy mấy con đi kinh hành để tu tỉnh thức.

Cái bài tiếp của Liễu Huệ nữa, “con nên làm cái bài Đường đi nhân quả con người”. Con nói cái đường đi của nó. Tại sao

có người Thầy bảo là nhân quả thân hành nhưng mà có người Thầy bảo phải làm cái nhân quả của đường đi. Nghĩa là các con muốn nói về nhân quả của con người thì các con muốn nói cái đường đi của nhân quả của con người là đường đi nó chỗ nào, cái lộ trình nó đi chỗ nào thì mấy con diễn tả cái lộ trình.

Người ta có đường đi từ đây xuống thành phố, có đường đi số 1, số 2, số 3, số 4 gì, rồi đường đi hàng không, rồi cái đường đi vòng ở bên Hậu Nghĩa, rồi cái đường đi nó vòng bên đường khác, nó nhiều đường đi xuống thành phố Hồ Chí Minh. Thì cái đường đi của nhân quả nó cũng như vậy, mà vậy thì coi thử coi nó đi cái đường nào thì mấy con xác định cho Thầy biết cái đường đi của nhân quả của con người coi nó đi đâu, nó có nhân, có quả đó, đó là mấy con viết cái bài này cho Thầy. Và đồng thời thì mấy con không hiểu cái đường đi của nó thì moi cái óc ra hỏi cái đường đi nó chỗ nào? Chỉ giúp tao để tao làm cho mới được.

Còn Quảng Đạo, con viết cái bài của con. Bài làm của con thì chưa hết ý của nhân quả. Vậy con hãy theo thứ tự mà làm

như sau: Bắt đầu con làm lại cái bài giới thiệu nhân quả, vô con giới thiệu, con đặt thành câu hỏi của nhân quả, rồi con giải nghĩa nhân quả, vào cái thân bài thì con giải nghĩa mà giải nghĩa nó xong rồi thì con nêu lên cái đặc tướng của nó, rồi đặc tính của nó rồi chuyển đổi nhân quả tức là tạo những cái duyên để nó thay đổi được cái nhân quả của nó. Rồi con nói đến duyên hợp, duyên tan và kết luận của cái bài. Nghĩa là những cái bài này có nhiều những đoạn mà con đã viết rồi, nhưng bây giờ muốn kết hợp nó đầy đủ mà theo thứ tự chứ đừng có cái trước, cái sau nó lộn xộn thì cái bài luận của con nó khá đầy đủ, nó tốt đẹp hơn. Rồi nhớ cái lời mà ghi trong này con sẽ đọc và làm lại.

Còn Ngọc Hạnh con viết cái, ở đây có Ngọc Hạnh không con? Không có à? Chắc có lẽ về rồi thì phải, thôi cái bài này nó về rồi thì thôi.

NHÂN QUẢ THÂN HÀNH CON NGƯỜI

Bài này là của Hải Tâm con hãy làm tiếp bài về Nhân quả thân hành của con người. Về Hải Tâm thì con viết bài nhân quả thảo mộc tạm đủ thì con tiếp tục con viết về thân hành. Nhưng Thầy khuyên là khi mà

con viết về thân hành thì con nhớ rằng cái thân hành của con người rất là nhiều, nhưng chính cái thân hành thì con phải nói qua cái nghề nghiệp của con người. Bởi vì cái hành động mà làm nghề như cái người nông phu thì phải cày, phải cuốc đất rồi phải gieo giống, tất cả các hành động của họ làm đó. Còn cái người nhà bếp thì lặt rau, nấu cơm rồi mấy con. Đó là cái thân hành mà. Lặt rau nấu cơm mà để sâu luộc rau chín cho người ta ăn thì tội lỗi đó, phải không? Bữa nào nấu cơm mà ăn sần sật thì mấy con tội lỗi đó. Cái nhân ác đó chứ không phải là nhân thiện đâu. Cho nên do cái thân hành đó thì bữa đó mấy con biết ra cái quả trả sao? Người này xì xèo: nhà bếp gì nấu cơm! Đó thấy không? Nhân thì có quả mà. Làm sao họ không chê mấy con, phải không? Cho nên vì vậy nó có nhiều. Bởi vì nhân quả thực sự mà, nó rõ ràng.

Cho nên trong những cái nghề nghiệp, cái hành động mình làm nó thuộc về nhân quả thân hành của con người, mà viết bao nhiêu các con nói hết cái điều này ra. Cái ông bác sĩ làm cái nghề cầm cây kim mà chích chích đó, thì cũng là cái thân hành của ông chứ gì? Ông cầm cây dao ông mổ

ruột người ta cũng là thân hành chứ gì? Nhưng mà cái bệnh người ta hết thì cái thân hành đó, cái gia đình đó mà được mổ xẻ mà mạnh rồi họ đem bánh trái họ cho ông Bác sĩ đó. Như vậy là cái thân hành ổng tốt đó chứ. Còn lỡ mà có người chết thì họ nói ông bác sĩ này dở, họ chê rề đó là cái quả đó. Cái thân hành của chúng ta phải khéo léo như thế nào để cho cái nhân nó tốt, cái quả nó tốt mấy con. Bây giờ mấy con học thấy nhân quả nó cụ thể lắm mấy con. Lần lượt từ cái nhân quả thảo mộc nó đi qua cái thân hành của chúng ta mấy con học, nó nhiều cái điều chúng ta nói.

Mà một cái ông nông dân đó, mấy con biết không? Ông nhắm mắt cuốc đại, trùng với dế chết mai một ông thành trùng dế chúng cuốc cái đầu ổng đứt biết bao nhiêu khúc. Nhân nào thì phải trả quả nấy chứ, ông trốn sao được khỏi cái vấn đề đó đâu. Cho nên đạo Phật dạy chúng ta làm cái gì cho thật cẩn thận, kĩ lưỡng. Cho nên mấy con tính: bây giờ cái đường này phải làm cho sạch, các con cố gắng để cho sạch đi cho sướng chân. Nhưng mà không ngờ cái sạch của mấy con là cái đau khổ của chúng sanh. Cho nên chúng ta làm cho sạch chúng ta đi

tốt hơn là, chịu khó nhổ từng cái gốc cỏ đi. Cho nên mấy con thấy cái chỗ mà Thầy đi ra, đi vô, cái chỗ đó mà thỉnh thoảng có cỏ lên, Thầy làm ơn Thầy ngồi chứ Thầy không có dám lấy cuốc Thầy dẹp. Thay vì cuốc dầy chút xíu chứ gì, nhưng mà ngồi nhổ thì nó hơi lâu chứ, nhưng mà lâu lại tỉnh táo tu như vậy tốt hơn. Thầy tiếc là tại vì mình tu rồi chứ phải mình hồng tu mình được cái đám cỏ này nhổ còn khỏe lắm là tại vì mình nhổ cỏ mình tu mấy con, phải không?

Còn mấy con thấy cỏ rác nhiều mấy con xách cuốc giấy cho mau, mấy con vội vàng mấy con mất, cái sự tỉnh thức mấy con mất, tìm mọi cách làm chập chạp để chúng ta tìm cái tỉnh thức của chúng ta thì nó rất hay. Thầy tu rồi nhưng Thầy vẫn thích làm chập chạp, đừng có vội vàng lắm.

Đó thì Hải Tâm con nhớ làm cái bài này. Bài này nó bước qua cái giai đoạn có rất nhiều cái điều chúng ta để tu học ở trên cái Định Vô Lậu, làm cho lậu hoặc chúng ta nó xa lìa được cái tâm chúng ta.

Bài này của Tú, con nên làm lại và viết theo thứ tự dưới đây: cũng giới thiệu nhân quả, đặc tướng, đặc tính, chuyển đổi, duyên

hợp, duyên tan, kết luận, theo cái điều kiện mà Thầy nêu trên con làm lại cái bài này. Mỗi đoạn nhân quả con khéo áp dụng vào con người để nhắc tâm mình. Tức là mình khéo để nhắc cái tâm mình trên cái nhân quả đó để mình đừng có làm phạm phải cái hành động ác, cái hành động nó làm cho đau khổ mình và người. Đó thì con khéo ở trong cái sự tu tập, cái sự quán xét để mà nhắc mình

Còn cái bài của Quảng Trí: con hãy làm bài Nhân quả thân hành của con. Tức là con nhắc về cái thân hành của con về nhân quả. Con làm có nhiều cái bài về nhân quả thảo mộc. Hiện giờ thì tới cái bài này là con phải nhắc. Cho nên bữa nay có nhiều người 2, 3 bài ở trong này Thầy trả một lượt 2, 3 bài. Tại vì sáng đưa, rồi trưa đưa, rồi tối đưa, rồi bây giờ Thầy trả thì nó phải ba bốn bài, nó phải nhiều chứ không có sao. Nhưng mà nào thì Thầy đọc Thầy ghi cái bài đó theo cái ý đó thì mấy con cứ làm, mà hễ các con càng làm nhiều thì các con càng giỏi chứ không có gì, bởi vì tri kiến mấy con tự nó triển khai, tự nó bắt buộc nó phải suy tư, nó làm cho cái tri kiến của các con bén nhạy, nó thấu suốt được cái lý của nhân quả tức là cái lý

mà để cho mình không còn bị khổ đau nữa

Cái bài của Sim: con nên viết lại cái bài, con nên làm cái bài Nhân quả thân hành của con người. Con cũng tiếp tục con làm cái bài, nhưng mà nhớ có dịp lặp lại cái bài Nhân quả thảo mộc cho nó đầy đủ hơn con. Thầy thấy con già Thầy cho thêm cái bài đó để mà mau mau chút, để không nó chậm quá rồi con vô thường nó đến rồi con tu không kịp, phải ráng cố gắng con

Cái bài của Nguyên Phương, con hãy tiếp tục viết Nhân quả trùng trùng duyên diệt. Con nói về duyên diệt còn ít con, phải tiếp tục nói về cái duyên diệt cho nó nhiều, để cho nó đầy đủ trong cái bài nhân quả con. Và đồng thời thì cái bức thư của con Thầy có đọc rồi, mấy con yên tâm mà lo nỗ lực tu tập cho nó tốt để đạt được cái sự giải thoát

Còn Liên Thiện tức là Mỹ Châu, con tu như con trình bày trong này đó là con tu Chánh Niệm Tỉnh Giác, con hãy cố gắng tu như vậy. Và cái bài làm về nhân quả đó, thì con làm cái đặc tính của nhân quả thảo mộc trở lại, tức là cái bài của con về cái đặc tính nó ít quá, có nói nhưng mà ít lắm, con phải

cố gắng nói được cái đặc tính của nhân quả. Ví dụ như trái chanh chua, trái cam ngọt hoặc là nó đắng, nó cay, cái loại này loại kia con nói nhiều chừng nào tốt chừng nấy, nói về cái đặc tính của nó, rồi thậm chí như cả cây mía, rồi cả củ khoai lang, rồi cả cái củ mì, cả cái củ sắn rồi tất cả mọi cái đều là đặc tính của nó, thứ thì ngọt thế này, thứ thì ngọt lạt, thứ thì ngọt mặn, thứ thì nó cay ít ít, thứ nó cay ít, rồi thứ nó chua, nó chua ít, chua nhiều. Tất cả những cái này con diễn tả qua cái đặc tính của nó được nhiều hơn, để nó bổ sung vào cái chỗ bài viết của con được đầy đủ hơn con, cố gắng mà viết cho được cái bài nhân quả thảo mộc xong thì tất cả những cái bài khác, qua cái nhân quả con người nó cụ thể, nó rõ ràng và làm cho chúng ta cảnh giác rất lớn cho cái sự tu tập của chúng ta.

Ở trong cái nhật kí mà con ghi lại sự tu tập của con thì Thầy thấy, Thầy có ghi mấy chữ ở trong này. Khi con hỏi một điều gì đó Thầy có ghi. Sự thật ra đầu tiên con nói vấn đề viết văn thì con viết nhật kí, sợ mình văn chương không có viết nó không hay, mà sự thật ra viết nhật kí nó không cần mà nó cần trung thực, cần trung thực khi mình ghi

lại, mình ghi lại sự trung thực cho cái ngày đó mình sống, cái ngày trong khi mình sống của mình sống như thế nào mình nghĩ lại thôi, chứ mình không cần văn chương như Nguyễn Du. Mình không cần viết cho hay, mà mình chỉ viết trung thực với cái sự thật thôi. Mà Thầy thấy con ghi trong này nó rất có sự thật trong sự tu tập của con. Cho nên Thầy nói con viết như vậy được chứ không có gì hết. “*Nhật kí là ghi những gì xảy ra của mình chứ đâu có văn chương gì mà con ngại*”.

Thầy đọc thư của tu sinh: “*Kính thưa Sư Ông! Viết khi trình tập vở này sẽ làm mất thì giờ của Sư Ông nhiều lắm. Nhưng thưa Sư Ông! Vì sự tu tập giải thoát của con, con thành tâm tha thiết kính mong Sư Ông bỏ chút thời gian quý báu để chỉ dạy cho con nhé. Bởi ước nguyện của con là sẽ cố gắng nỗ lực tu tập để chấm dứt tái sanh luân hồi trong một kiếp này nữa thôi. Con Thấy đời là khổ, khổ thật rồi. Giờ đây con chỉ ước mơ làm sao tu tập để thoát ra khỏi cảnh đời khổ đau này, ngõ hầu giải thoát cho bản thân, sau có thể giúp ích gì cho mọi người nhất là phái nữ chúng con. Vậy con kính mong Sư Ông chỉ dạy cho con rõ*

ràng, cụ thể từng câu hỏi vì trí tuệ của con kém lắm. Kính mong Sư Ông đừng bỏ con hãy cứu con với!”

Thầy : Ghi ngày giờ, trong những cái ngày mình tu, trong những cái giờ mình tu thì con đã ghi.

Thầy đọc tiếp thư tu sinh: *Dậy trẻ mười phút vì chưa tỉnh thức được, cộng đồng hồ bị hư, con xin thành tâm xám hỏi Sư Ông. Tu tập tốt chỉ trong buổi tối khuya, còn ban ngày bị phóng dật theo cảnh. Đây là cái đầu tiên trong cái ngày 3 tháng 11 năm 2005*

[Trưởng lão đáp]: Dậy trẻ là cái điều đáng đánh đòn đó con, bây giờ còn đồ thừa cái đồng hồ hư thì thôi. Bây giờ đó thì con biết là vừa rồi không biết là cái đồng hồ đã có ai cúng dường cho con chưa? Quảng Trí đâu rồi? Con nếu mà không có đồng hồ thì chú ấy có cúng dường đó con, con có chưa? Có rồi phải không? Không có sau này không có đồ thừa đồng hồ hư nha, mà có ngủ thì chịu đòn chứ đừng có trách đồng hồ hư nữa.

Ở đây khi mà các con cần gì thiết cái gì đó thì các con nói thì có Phật tử người ta sẽ cúng dường. Cho nên chú Thanh Trí chú

mua 6, 7 cái đồng hồ. Vừa rồi nghe bên nữ mấy con có mấy người không có, cho nên chú sẵn sàng cúng dường cho mấy con. Vậy thì nhờ cái đồng hồ báo thức thì mấy con phải ráng giữ gìn giờ giấc cho nghiêm chỉnh. 2 giờ là thức dậy 2 giờ, không được trễ. Mà lỡ nó thức dậy 1 giờ 30, chưa 2 giờ mà 1 giờ 30, thôi đừng nằm lại, thức luôn đi, vậy nó tốt hơn. Nếu mà thức dậy đó thì mình càng thức suốt luôn cho nó tốt. Mấy con đừng có thấy là bây giờ còn 30 phút, thôi ráng ngủ chút cho nó khỏe, lát 2 giờ thức dậy. Nó làm cho mấy con tới 3 giờ nó mới thức dậy đó mà chết, cho nên phải cố gắng.

LÒNG THƯƠNG YÊU

Thầy đọc tiếp thư tu sinh : *Tu tập tốt trong tất cả thời, 3 giờ 41 phút xả nghỉ dạo chơi trong thất, con thấy có một con bướm rất to bị bầy kiến bao vây đang giãy giụa cầu cứu. Đứng trước cảnh đó thì lúc đầu con nghĩ đó là nhân quả của nó, giờ này không được ra khỏi thất. Nhưng bắt đầu cái tâm nó lý luận sao tu hành mà ác độc vậy, đứng trước cái chết của người khác mà không ra tay cứu giúp. Như thế mà gọi là từ bi ư? Thế là con ra khỏi thất để cứu*

con bướm ấy. Thưa Sư Ông như vậy là con đã làm theo dục phải không ạ? Kính mong Sư Ông chỉ dạy cho con được rõ hơn chứ con còn mơ hồ ở chỗ dục ấy không biết làm sao, thế nào đúng, làm thế nào sai.

Trưởng lão đáp: Ở đây Thầy trả lời cho mấy con là con đã làm đúng, người đệ tử của Đạo Phật thực hiện được tâm Từ chứ không có dục. Bởi vì trước cái cảnh con vật khác nó bị những con kiến hoặc con vật khác mà đang giết con vật thì nhiều khi chúng ta phải hi sinh để cứu mạng con vật nữa mấy con. Nghĩa là chúng ta thà là chịu khổ để con vật thoát khỏi cảnh chết của con vật khác, đó là cái tinh thần từ bi của Đạo Phật. Cho nên trong khi con cứu con bướm đó là hành động không có dục, nhưng mà trước cái lòng đau khổ, trước cái thấy đau khổ của một con vật đang bị những con vật khác đang dày xéo lên để giết chết con vật kia. Trước cái thấy như vậy, như vậy chúng ta phải nghĩ đến nhân quả.

Nếu không có cái duyên nhân quả như các cái thất khác thì người ta làm sao thấy, còn tại sao nó lại nằm ở trước cái thất của mình để mình thấy. Do đó mình có duyên

với con bướm đó, mình hãy cứu nó, nhân quả mà. Trước cái cảnh đau khổ đó mình hãy ra tay mình cứu nó, con đến con cứu.

Cũng như Thầy nói như thế này, ở trong cái chỗ Thầy làm việc, thì ở dưới đó nó có cái hầm và những cái bụi cỏ quá rậm và đồng thời thường có một con rắn hay đi qua, đi lại. Mà đi qua, đi lại thì nó rình bắt mấy con nhái, mấy con chằng hiu. Cho nên mỗi lần Thầy đang làm việc, ngồi trên máy vi tính, tâm tư mình đang tư duy, suy nghĩ viết một cái bài, hoặc ví dụ như Thầy đang xem cái bài của mấy con để mà tư duy, suy nghĩ để chấm cái bài của mấy con thì bỗng nhiên nghe cái con chằng hiu, hoặc con nhái nó kêu, có kêu cứu, nó kêu một cách đau thương. Thầy biết là nó bị con rắn cắn nó rồi. Do đó thì Thầy nói thôi nhân quả của mày, kệ mày tao không biết, thì như vậy là mình vô tình. Nếu mà Thầy ở chỗ nào Thầy không nghe thì thôi, nhưng mà nghe tức là Thầy tương ứng với con vật đó, nó kêu cứu với Thầy, nó kêu "*Thầy ơi, cứu con với*" thì rõ ràng là tại Thầy nghe. Còn con ở đằng xa con không nghe tức là đâu có kêu con. Còn Thầy ở gần tức là Thầy nghe tiếng kêu này, mà Thầy nở lòng nào Thầy ngồi đó mà Thầy

cứ làm mà Thầy để đó cho nó chết.

Cho nên Thầy nói: bây giờ mặc dù là mình biết rằng mình ra mình đuổi thì con rấn đói, nó cũng tội mà không đuổi ngồi viết thì để con rấn nó làm cái tội của nó nữa, mà cái con vật mà bị chết chắc chắn cái loài vật nào nó cũng biết sống, nó ham sống chứ đâu có con vật nào nó muốn chết, nó muốn hi sinh nó để cho con vật khác ăn bao giờ. Vậy thì mình hãy cứu. Nhưng mà mình phải nhớ kĩ, khi mình cứu con vật này, con vật kia đói thì mình hãy tìm cái gì mình để rồi mình kêu nó lại nó ăn.

Cho nên mỗi lần Thầy đi cứu một con nhái hay một con chàng hiu gì mà nó thoát khỏi miệng của con rấn, thì Thầy sẽ đi kiếm một miếng bánh hoặc miếng cơm Thầy bỏ chỗ mà Thầy đuổi con rấn. Thầy nói: rấn tao đuổi mày mày hoảng hồn, mày lại đây mày ăn, chứ còn sự thật ra thì mình có biết nó ăn hay không? Nhưng cái lòng của mình, mình đem miếng cơm hoặc là cái bánh Thầy bỏ đó, Thầy kêu: *“rấn mày lại đây mày ăn. Tại vì mày giết con chàng hiu, con nhái tội nghiệp nó, tao phải thương nó, chớ để nó chết tội nó. Mọi vật đều sống bình đẳng*

như nhau đừng giết nhau, tao vừa giúp đỡ cho mày không làm tội ác và cũng cứu lấy mạng con vật yếu đuối hơn và đồng thời tao cũng thương mày cho nên tao đem cái miếng bánh này, lát nữa mày đến đây mày ăn, cái chỗ mày giết con nhái mày ăn đó, thì mày đến đó thì có cái bánh đó rồi". Thầy kêu nó như vậy rồi Thầy bỏ miếng bánh đó Thầy đi vào Thầy làm việc chứ Thầy không nữa.

Cũng hôm đó con biết có mấy con chó nó xúm lấy nó cắn con mèo, mà trước mặt Thầy Thầy thấy mà Thầy nữ Thầy bỏ sao, nhưng mà Thầy biết rằng khi mình ôm con mèo thì chắc chắn là mình sẽ bị chó cắn, nó không thể nào. Cho nên nhưng mà, nếu mà mình không cứu nó thì không được, thôi thà như thế nào thì như thế nào mình cũng hi sinh mình cứu nó. Cho nên Thầy mới ôm chụp con mèo, Thầy cứu con mèo, mấy con chó nó xé nó giựt thì con mèo nó bị đau quá, Thầy ôm nó thì nó phải cắn Thầy thôi, nó cắn thì cắn nhưng mà nó cắn nhưng mà Thầy vẫn cứ ôm, nhưng mà bày chó quá dữ. Thầy nói thiệt đúng là loài vật, nó không có hiểu biết. Nhưng mà mình cũng thực hiện được cái lòng từ của mình, nhưng mà cái

nghiệp của tụi nó, nó đã bị cắn nó chết, chứ phải chi mà nó chưa chết thì mình cứu nó thì kịp được, nhưng mà trong lúc nó bị gần chết rồi mình cứu thì coi như mình nói được cái lòng thương, cũng là mình đem lại cái sự hạnh phúc cho nó trong những phút nó chết còn có một niềm an ủi nó. Cho nên vì vậy mà Thầy cứ làm, cuối cùng thì Thầy bị vết thương, nhưng mà vết thương của Thầy nó rất mau lành nó cũng không sao. Cho nên cuối cùng Thầy đã nói được cái lòng thương yêu của mình.

Hôm nay con nói cái điều này Thầy nhắc lại cho mấy con chung. Chúng ta là người đệ tử của Phật lúc nào chúng ta cũng thực hiện được tâm từ, bi. Chúng ta ăn chay là vì lòng thương của chúng ta chúng ta ăn chay chứ không phải vì chúng ta muốn làm Phật mà chúng ta ăn chay, chúng ta vì lòng thương yêu của loài vật mà chúng ta không nỡ ăn thịt chúng mà thôi.

Cho nên thậm chí như trong cái bữa ăn của Thầy, mà thấy những cái miếng giống như thịt là Thầy không ăn. Thấy những con vật mà cái bột mà người ta làm như con tôm Thầy cũng không ăn, tức là Thầy không bao

giờ Thầy ăn, khi thấy cái dáng mà giống như loài vật, mặc dù biết là món chay nhưng mà Thầy thấy cái hình ảnh đó Thầy không nỡ Thầy ăn. Đó là cái lòng thương yêu của Thầy. Từ khi mà Thầy biết tu Tứ Vô Lượng Tâm: tâm Từ, tâm Bi của Thầy rồi thì như vậy Thầy không bao giờ Thầy ăn. Cái món gì giống như thịt là Thầy không ăn. Nghĩa là thấy hình dáng ở trong cái đó mấy con xắt ra mấy con làm mà Thầy thấy nó giống thịt là nhất định là không ăn. Nhất là những cái tai nấm mấy con, không bao giờ mà Thầy rớ cái tai nấm, Thầy nói giống con ốc quá trời ăn không có được. Mặc dù là ngon gì thì ngon chứ mà thật sự Thầy không dám rớ cái đĩa vào. Bỏ nó vào trong miệng Thầy nghe nó mềm mềm như con ốc Thầy ớn ớn trên đầu Thầy không có dám nuốt mấy con, ghê lắm.

Thầy nói thật cái tình Thầy nó quá lớn, cho nên đối với Thầy, đối với chúng sanh. Khi một cái gì Thầy bỏ vào miệng mà Thầy nghĩ con vật đó thì cho dù cái đó là món chay đi nữa Thầy cũng không dám ăn, không dám nuốt nữa, mà hể mà Thầy nuốt thì cơ thể Thầy nó sẽ phản ứng ngay, nó ói, tự nó phản ứng nó ói, nó ói cho ra món đồ đó rồi nó mới thôi.

Cũng như bây giờ mấy con, chao bây giờ ở trong chùa họ cũng hay làm cái loại chao thúi, Thầy ăn mấy cái thúi thúi vô không được, nó ói. Mà Thầy đi xe, đi cộ hay đi biển gì thì nó không có dậy sóng đầu nhưng mà ăn đồ thúi là bị liền, cái gì mà làm cái kiểu mà dưa mà nó làm theo kiểu mà tanh tanh như cá mắm gì, ăn vô cũng ói nữa. Cái cơ thể của Thầy nó có cái sự phản ứng tự nhiên lắm. Cho nên Thầy biết rằng một người tu Phật cái thân họ thanh tịnh rồi, cái gì mà bất tịnh, quá bất tịnh thì nó sẽ phản ứng, nó chống lại. Thầy biết được cái thân thanh tịnh. Và cái thân thanh tịnh rồi mà khi bị một dục lạc gì đó thì nó gây cho cái người thân tâm thanh tịnh bị đau khổ mấy con, Thầy biết được cái sự phản ứng nó đau khổ, tại vì nó thanh tịnh nó chống lại cái bất tịnh của nó. Cho nên vì vậy nó chống lại, nó ngăn chặn, cho nên nó gây ra những đau khổ của nó. Cho nên Thầy biết rất rõ cái cơ thể của Thầy nó phản ứng, chứ còn riêng mọi người thì họ không có, nhưng mà riêng Thầy Thầy biết nó có là tại vì nó phản ứng nó chống lại cái không đúng, cái không trong sạch, cái không thanh tịnh nó chống lại, nó làm cho Thầy thấy phải ói, nó làm cho Thầy thấy

phải đau đớn, nó làm cho Thầy thấy nó khổ sở. Đó là cái thân nó phản ứng nó chống lại. Bởi vì nó thanh tịnh nó phải chống lại cái không thanh tịnh, nó làm cho Thầy phải chịu khổ.

Cho nên khi mà tu mà quét sạch được cái tâm, cái thân của mình thanh tịnh rồi thiệt là hạnh phúc lắm mấy con, tự nó bảo vệ à, tự nó bảo vệ nó có những phản ứng bảo vệ tự nhiên của nó. Cho nên bây giờ thí dụ như bây giờ có một người mà bỏ thuốc độc Thầy cũng nuốt đi, nó phản ứng nó cũng ói ra. Cho nên Thầy nghe nói Đức Phật ăn nắm độc mà chết, Thầy nói chắc bộ ông Phật này cái thân chắc bộ như mấy con rồi, ăn vô nó không phản ứng. Chứ Thầy bây giờ mà ai bỏ thuốc rầy vô đây Thầy ăn vô coi nó phản ứng Thầy, khỏi cần vô nhà thương luôn mấy con, Thầy sướng lắm, nó có cái bơm ở trong nó bơm. Còn mấy con không có, mấy con ăn tới chừng mấy con bò cạp, bò liêng rồi nó mới đem nhà thương nó bơm ra. Còn cái thân Thầy tự nhiên ăn cái chất độc vô nó tự nó bơm ra mấy con, nó bơm ra nó bắt buộc mình ói. Chất độc vô, nó ăn vô mà nó biết độc rồi bắt đầu nó bơm ra nó ói, nó làm cho Thầy phải ói thôi. Thậm chí như đồ tanh, đồ

thúi gì đó nó ăn vô nó cũng bươm ói nữa. Cho nên nói về bắt buộc học chắc chắn là Thầy hết nuốt .

Đó là những cái thân mà nó thanh tịnh đó con. Thật sự ra mình tu cái thân mình được thanh tịnh, bởi vì thân tâm nó phải được thanh tịnh hết mấy con, cho nên mình tu thân tâm của mình nó thanh tịnh rồi mình thấy nó khỏe lắm, nó có sự phản ứng tự nhiên.

Cũng như cái tâm của Thầy người ta nói gì nó Thầy nói, mà Thầy nói để mình tập giận thử coi, nó phản ứng lại Thầy luôn, nó chống lại không có chịu giận, bởi vì nó chống. Mình cố gắng để mình tập mình giận đi thử coi thì nó lại chống lại, nó không có chịu. Cũng như bây giờ nó giận rồi, mấy con muốn cho nó đừng giận, mấy con cũng cực khổ với nó lắm, cho nên tự nó phản ứng nó chống lại. Cái tâm nó chống lại. Lúc bây giờ nó thanh thản bảo nó làm gì nó nói: *“tao thanh thản nó không làm”*. Cũng như nó sân rồi: *“mày làm gì làm tao cũng sân chứ tao không chịu”*. Đó bây giờ các con sân rồi, tức là hồi đó mấy con nhắc *“đừng có sân nha”* nhưng mà nó vẫn sân đó con.

Còn Thầy bây giờ nó muốn sân nó nói “*tao không chịu sân đâu*”, tao thanh thân, nó tự nó nhắc mình nó buộc mình thanh thân nó không có sân. Đó cho nên khi mà người tu rồi cái thân nó thanh tịnh rồi nó hay lắm mấy con, nó rất hay. Thầy nói bởi vì nó nhiều cái lạ lắm mấy con, chứ không phải mình tu thiền định đâu, đó là cái dạng Bất Động Tâm tức là Đức Phật nói đó là Bất Động Tâm Định, Thầy sống như mọi người nhưng mà cái gì ác pháp vô tác động vô thân nó nó phản ứng ngay, nó chống ngay.

Còn quý Thầy cái thân không thanh tịnh, ô nhiễm thì nó huân cái độ ô nhiễm vô, đến khi mà cái thân nó bị phản ứng một cách rất là đau khổ. Như thuốc độc thì họ phải chịu chết, hoặc đi vô nhà thương thôi. Chứ còn đối với Thầy không sợ. Cho nên đối với Thầy theo Đại thừa mà bỏ thuốc độc thì khỏi nói, có phải không mấy con? Thầy không sợ đâu. Thầy không có bao giờ Thầy sợ, đến cái chùa họ đái cơm Thầy cứ ăn tự nhiên. Mà nếu mà Thầy biết nó ói Thầy biết mấy ông này bỏ thuốc độc hay không, còn không có thì thôi.

Cho nên cái người tu tự nó đã có cái phản ứng tự nhiên. Cho nên mấy con cứ nỗ

lực mấy con tu tới cái thân tâm mấy con thanh tịnh thì mấy con sẽ thấy nó hay lắm mấy con, nó thật sự nó vậy.

Cho nên trong cái bài của con mà hỏi Thầy đó, nó có những câu hỏi để mà học. Như cái con bươm bươm mà con cứu thì nãy giờ Thầy nói là một cái sự lợi ích cho con tu tập cái tâm từ mấy con. Đây là một cái hình ảnh, một cái hình ảnh mà nhiều khi chúng ta lại làm ngơ, chúng ta nghĩ rằng mình ráng mình tu, mình độc cư, đừng có phá độc cư. Mình phá độc cư, Thầy nói độc cư mà giờ mình chạy ra như vậy mình cứu con rắn hoặc mình cứu con bươm bươm vậy là trật, không đứng đờng có chạy, thì như vậy mình đã làm chấp. Điều đó không đúng .

Độc cư có nghĩa là mình đừng có tự tạo mình đi ra mình nói chuyện hoặc là mình tự tạo mình phá cái sự im lặng của mình. Còn cái này trước mắt của mình nó hiện ra một cái khổ mà mình thấy trước cảnh khổ của một loài vật khác, người khác thì mình cố gắng mình làm sao cho nó đừng có đau khổ nữa. Thì cái đó là cái tu ở trong cái phương pháp Tứ Vô Lượng Tâm thì chúng ta là những con người của Đạo Phật, chúng ta biết phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân ý.

Nhưng chúng ta biết tu Tứ Vô Lượng Tâm, lúc nào tu Tứ Vô Lượng Tâm, mà lúc nào không tu Tứ Vô Lượng Tâm. Tại sao? Mấy con thấy Thầy dạy mấy con đi kinh hành ngó thẳng tới không ngó dưới chân. Mấy con nói con đi kinh hành, con tu Tứ Vô Lượng Tâm mà Thầy bảo con ngó đằng trước làm sao mà con thấy dưới đất được mà con tránh con kiến?!

Và như vậy mấy con quên Thầy nói mấy con tu Chánh Niệm Tỉnh Giác để cho nó tự nhiên, và ở trên từ đây mấy con đi đến đó mấy con thấy con kiến, mấy con không tu như vậy. Còn bây giờ mấy con thấy có kiến thì mấy con nhìn xuống, mấy con cúi đầu xuống mấy con tránh mấy con kiến tức là mấy con câu hữu với Tứ Vô Lượng Tâm, tâm Từ trong cái tỉnh thức. Thì tùy theo mọi hoàn cảnh, mọi sự việc, mọi thời gian nó có một cái gì đó thì mấy con áp dụng Phật pháp vào trong đó để mấy con thực hiện được tỉnh giác. Một người tu Chánh Niệm Tỉnh Giác mà cộng với Tứ Vô Lượng Tâm rất tỉnh chứ đâu phải không tỉnh, bởi vì nói nếu không tỉnh thì các con đạp côn trùng, kiến dưới chân mấy con sao? Mấy con phải tỉnh.

Còn bây giờ không có kiến mà mấy con

cứ cúi cái đầu như ngựa đi thì thôi ... nó tạo cho mấy con còn mỗi cổ hơn, còn khổ hơn, còn bây giờ các con tránh con kiến mà các con không chịu nhìn xuống thì như vậy các con tu không đúng cách.

Đó, những cái điều Thầy nói ra đây để mấy con biết rằng khi tu phải nhiều sự sáng suốt, linh động, khéo léo, thiện xảo như Đức Phật đã nói thì như vậy mới được.

Đây là một câu hỏi nữa:

Hỏi: *7 giờ đến 10 giờ con đi kinh hành tốt, trong khi đi biết rõ từng bước đi một, không phóng dật theo âm thanh của các loài vật bên ngoài, nhưng con đi đến những nơi xuất phát ra âm thanh ấy, tiếng con đi thì con nghe con thấy 2 tai nó ù giống như là gió vậy, mặc dù con vẫn biết được từng bước chân con.*

Kính thưa Sư Ông, như vậy có phải con chưa an trú được trong bước đi hay không? Con kính mong Sư Ông chỉ dạy cho con được rõ hơn và dạy cho con cách thức nào để tai con không bị như vậy nữa chứ con tác ý mà nó vẫn không hết.

024-(LCK-011A)

- * Đường đi nhân quả con người
- * Oai nghi tế hạnh khát thực
- * Tổ chức đời sống tu hành

Hôm nay, chúng ta tiếp tục cái buổi học, thay vì bữa nay thì Thầy sẽ kiểm tra cái vấn đề tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác, còn đây là tu tập Định Vô Lậu, làm bài đây là tu về Định Vô Lậu. Nhưng hôm nay thì Thầy thấy có một số người làm bài rất (nghiêm) chỉnh, nhưng nó cũng còn cái sơ sót mà chúng ta có thể bước qua một cái quán nhân quả khác, tức là quán nhân quả về con người. Thảo mộc chúng ta thông qua, còn những người nào mà chưa làm xong thì chúng ta sẽ cố gắng làm xong cái bài nhân quả thảo mộc, còn người nào đã làm xong thì nên nhắm lại để rồi xem xét coi nó còn thiếu sót chỗ nào thì mình bổ xung thêm và đồng thời tiếp tục làm bài mới, tức là đường đi của nhân quả

con người. Bắt đầu mọi người đều nên làm cái bài đường đi của nhân quả con người.

Bài của Tịnh Đức - tức là chú Hai.

Đường đi của nhân quả con người của Minh Thiên, Minh Thiên nên làm cái bài này,

Bác Phước chắc nay chưa có vào, bây giờ thì chưa vào, bác nên cố gắng làm cái bài đường đi nhân quả của con người.

Nguyên Tịnh làm lại cái bài đường đi nhân quả của con người, về nhân quả thảo mộc thì cố gắng làm thêm, nhắm lại một lần nữa cho thấm nhuần đường đi nhân quả của con người.

Sư Pháp Ngộ cũng làm bài đường đi nhân quả của con người.

Chân Niệm cũng làm cái bài đường đi nhân quả của con người.

Chân Thành cũng viết cái bài đường đi nhân quả của con người nhưng đã có nộ cho Thầy rồi, nhưng Thầy chưa chấm.

Tiếp tục nếu Thầy đọc cái bài đường đi nhân quả của con người, Thầy thấy diễn tả đúng cái lộ trình đường đi của nó thì sau đó Thầy sẽ cho tiếp tục cái bài. Chân Thành

nhớ là cái bài Nhân quả thân hành.

Minh Trí con cũng nên làm cái bài đường đi của nhân quả của con người nhưng con phải làm lại cái bài nhân quả Thảo Mộc. Phải nói theo thứ tự đặc tướng, đặc tính, rồi chuyển đổi nhân quả duyên sanh, duyên tan hoại đó, rồi kết luận.

Phước Tồn con cũng viết bài mới đường đi nhân quả của con người, đây là cái số bài của mấy con đã làm xong.

Còn Trí Thiện con cũng nên làm cái bài đường đi nhân quả của con người, cái bài nhân quả thảo mộc tạm được.

Thiện Trí hay là Thông châu, Thiện Trí đâu con? Con cố gắng con, bây giờ lớn tuổi rồi, và đồng thời con sanh ra quá là khổ, coi nghiệp con quá khổ. Con ráng tu tập để cứu mình thoát kiếp luân hồi, sanh ra làm người đủ thứ đau khổ, cố gắng, con sẽ làm cái bài đường đi nhân quả của con người con. Tiếp tục làm cái bài này, rồi Thầy sẽ tìm cách Thầy thân cận, Thầy giúp đỡ cho cái bước đường tu cho nó chín chắn hơn.

Còn đây là cái thời khóa của quý Thầy,

Đây là cái thời khóa của Minh Nhân.

Con đặt cái thời khóa khóa thì ráng mà giữ gìn

Đây là cái thời khóa của Chân Niệm, lát nữa phát con.

Đây là thời khóa của Pháp Châu, đăng ký cái giờ giấc nào thì ráng tu tập nó đúng, đừng có phi thời, mình đặt ra cái giờ giấc rồi thì mình ráng mình tu tập

Đây là thời khóa của Phước Tồn

Đây là thời khóa của Minh Nhân lần nữa

Đây là cái thời khóa của Sư Pháp Ngộ, con ráng con, Pháp Ngộ ráng giữ gìn giờ giấc cho nghiêm chỉnh.

Thời khóa của Phụng

Tất cả những cái này hôm nay Thầy trả lại cho mấy con.

Riêng cái bài của Chân Thành, Đường đi của nhân quả Thầy đọc rồi Thầy kiểm điểm lại .

À bây giờ trước khi để hướng dẫn và kiểm tra lại sự tu tập Chánh Niệm Tĩnh Giác thì Thầy xin nhắc lại:

OAI NGHI TẾ HẠNH KHẮT THỰC

Hôm qua, Thầy ra Thầy kiểm tra cái buổi đi khát thực và coi cái sự phân phát những thực phẩm để mấy con đi khát thực cho nó không có bị rắc rối là cái vấn đề khát thực. Bởi vì chúng ta là cái sự tổ chức, khi đi khát thực, chúng ta đi như hôm qua, chúng ta cố gắng, đi chậm hơn một xíu. Mình đi khát thực tức là mình đang tu mấy con, đừng vội vàng. Bắt đầu mười giờ, thì mình có thể mình đi khát thực được rồi và mình đi chậm chạp để mình tu, để mình lập được cái hạnh thì càng tốt, đi nghiêm chỉnh. Khi mà thấy cái người đi trước mình khoảng chừng năm thước, đừng đi gần lắm 5 thước. Cái quãng đường của mình ở trong này mình đi ra nó cũng xa chứ không phải gần đâu. Mà nó lại ở trong cái khuôn viên của Tu Viện nó rất dễ, nếu ở ngoài đường thì xe cộ chạy qua chạy lại nó rất khó khăn, chứ còn trong cái khuôn viên của Tu Viện của mình thì mấy con đi khát thực Thầy thấy rất là tuyệt vời, nó không có xe cộ, nó rất yên tĩnh. Vì vậy mà chúng ta rất là dễ tập trung trong cái Chánh Niệm Tĩnh Giác , từng bước đi, giữ oai nghi tế hạnh của mình, vừa là thân hành cho mình mà cũng vừa thân giáo cho người.

Người khác thấy cái oai nghi mà đi khát thực như vậy khi đến.

Sau này mấy con nhớ rằng, khi mà đi khát thực thì đến đó mình nhận cơm có một lần thôi, chứ mình về đừng có nhận, bất kỳ chỗ nào mình cũng đừng có nhận. Mình nhận hai, ba chỗ thì nó không có đúng hạnh, mình đi ra mình nhận rồi thôi mình về, khi về thì mình không nhận thêm bởi vì hết bát rồi. Có bao giờ mình đi khát thực về rồi thấy ai cúng dường nữa mà mở bát hứng bao giờ nữa đâu, không có. Đến khi mình đây bát mình về thì thôi, không nên nhận nữa, ai cúng gì cũng không nhận. Đó là mình lập những cái hạnh. Cho nên mình biết cái chỗ đi ra mình khát thực thì duy nhất chỗ đó mà thôi. Còn chỗ này, chỗ kia, có đồ ăn, đồ uống thì thôi, đừng nhận. Bởi vì tại sao? Mình nhận như vậy không được, mình nhận như vậy nó không đúng cái hạnh, cái hạnh của người tu. Mấy con nhớ, bao giờ mà ai lại chỗ này nhận số đồ ăn, đây bát để đi về rồi tới chỗ kia nhận nữa, không được, vậy là cái hạnh cho tốt.

Cho nên vì vậy ở đây mà có cái sự tỏ chức, cô Liên Châu và một số Phật tử ở

Thành phố Hồ Chí Minh người ta phát tâm, dù là chúng ta có một trăm, hai trăm người người ta cũng sẵn sàng giúp đỡ cho chúng ta tu hành. Thứ nhất là để giúp cho cô Út, đỡ đần cô Út khỏi mất công nấu cơm, nấu nước, để cho cô còn lo những công việc khác.

Ở Thành phố khi mà người ta thấy được cái công việc của mình và thấy được cái lớp học mở mang ở đây, người ta cố gắng người ta giúp đỡ cho mình vì thế mà mình đến mình khát thực. Nhưng vì mới đầu thì cái người mang cơm đến họ cũng chưa có rành và đồng thời thì mình cũng chưa có biết cách, vì phải sốt thực phẩm ở trong những cái hộp. Cho nên nó làm cũng thấy bất tiện. Do như vậy chúng ta lần lượt để đi vào cái sự sắp xếp sao cho nó rất tiện lợi, để khi mà chúng ta đi khát thực cho nó gọn, mà nó nhẹ nhàng, nó không có bùm xùm ra thế này thế khác. Bởi vì cái người tu sĩ của Đạo Phật làm sao cho nó gọn chùng nào tốt chùng ấy. Nó không có cái rườm rà bằng cách này, cách kia. Ví dụ như đi khát thực về xách túi này, túi kia đi như vậy coi nó kỳ quá, cho nên chúng ta chỉ làm sao ở trên cái bát của chúng ta thôi.

Vì vậy mà hôm nay thì ở trong Tu Viện Thầy có nhờ Phật tử ở lò gốm họ sẽ làm cái bát lớn, chớ còn hôm trước làm cái bát nó nhỏ. Cho nên Thầy thấy nội cái bát mà đựng cơm không, nó thiếu, cái người mà ăn nhiều chút là nó đã thiếu rồi. Còn cái bát hôm nay thì chúng ta đựng cơm thì chắc chắn là cũng vừa, và đồng thời để một ít đồ ăn trong đó thì nó cũng không đến đổi mà nó tràn ra ngoài cái bát, cho nên cái bát hôm nay nó tạm đủ. Nhưng tại sao Thầy không dùng chất kim loại như Inox mà lại dùng bằng sành? Tại vì Thầy nghĩ rằng cái sành, sứ ăn nó không độc, còn kim loại thì cái bát của chúng ta bằng Inox đi nữa thì cũng vẫn độc, bởi vì nó là kim loại. Cho nên chúng ta biết cách, chúng ta khéo léo một chút xíu thì chúng ta sẽ ăn uống một cách rất vệ sinh. Mà cái bát tráng men, rồi hầm như vậy cái bát đó nó sạch hơn. Còn cái bát đất mà không được tráng men, chỉ hầm thôi thì chúng ta ăn nó cũng có ảnh hưởng của đất ở trong đó nữa, cho nên nó cũng không tốt. Còn nếu mà chúng ta sơn thì cái bát tuy rằng sơn nó vậy chứ cái chất sơn nó cũng không tốt.

Vừa rồi thì Minh Tân có phát tâm cúng dường, thì thấy cái bát bằng sành nó nặng.

Cho nên nó cứng dường cái bát nhựa. Nhưng mà vì cái người mà làm cái khuôn mà làm cái bát đó thì họ chỉ làm cái cách thức của họ cũng làm được, nhưng cái chất nhựa mà làm thành cái bát như vậy nó không phải đúc khuôn, thì chúng ta ăn không được, bởi vì nó có cái chất hóa học gì đó, nó độc. Cho nên có làm thử cho Thầy xem và đồng thời Thầy nói như vậy không được. Quý Thầy mà dùng cái bát này ăn mãi lâu ngày tháng nó sẽ bệnh. Cho nên Thầy không có chấp nhận cái bát bằng nhựa đó. Do như vậy thì chúng ta hiện giờ chúng ta cố gắng một chút là chúng ta ôm cái bát sành, vỡ mà có rớt bể đó Thầy sẽ cung cấp cho mấy con cái bát khác, đừng sợ nó bể, mà nó vỡ nó bể thôi thì chúng ta xem tất cả các pháp đều vô thường, nó có bể thì chúng ta sẽ có những cái bát khác. Cho nên chúng ta yên tâm đừng sợ. Và nếu mà Tu Viện không còn cái bát nào nữa thì Phật tử sẽ cúng dường cho mình.

Mình biết rằng trong cuộc đời mình thì các pháp đều vô thường, có gì thường hằng đâu mà phải cố gắng giữ gìn, nhưng mình cẩn thận là hơn. Nhưng lỡ rủi tay mà rớt bể thì chúng ta sẽ xin cái bát khác chứ không phải chúng ta ăn rồi chúng ta sẽ đập

bỏ thì như vậy chúng ta phí. Còn cái này nó lỡ tay, ngoài cái ý muốn của chúng ta thì Thầy không có rầy mấy con đâu mà Thầy sẵn sàng giúp đỡ các con cái bát khác. Và đồng thời chúng ta cũng nhớ rằng khi buổi trưa đến giờ đi khát thực thì đúng giờ mấy con cứ ôm bát tự nhiên đi.

Các con lớn tuổi rồi, các con cũng ôm bát đi như thường mấy con, trừ ra những người mà tật nguyên đi không được thì sẽ có những người người ta giúp đỡ, còn mình đi được mình cứ đi. Ngày xưa trong cái thời Đức Phật có Trưởng lão Ni kệ. Những cái bà già theo Đức Phật tu hành rất là lớn tuổi như là 70 mấy, 80 tuổi vậy đó, mà còn theo Phật tu hành. Thì bà trèo lên núi, đi lên núi, cái bát nó treo lỏng võng như thế này thì diễn tả những cái hành ảnh của những cái người già yếu đi khát thực. Nghĩa là tự mình đi xin ăn, mà trong khi đó lớn tuổi, 70 mấy tuổi, đều lớn tuổi. Thì do đó mà vẫn đi xin ăn thì chúng ta thấy những cái hình ảnh đó, thì hôm nay chúng ta nghĩ rằng mình là người đi xin thì không nên để cho một người khác mang đến cho mình. Như mình ở trong gia đình thì con cái phải mâm cao cỗ đầy bưng dọn lên cho ông bà cha mẹ, còn ở đây mình

tu hành mình tự lực hết. Cho nên mình còn đi được tức là mình sẽ ôm bình bát mình đến nơi đó mình xin, nó xứng đáng với cái con người tu hành của mình hơn là mình nhờ vả vào một cái người khác.

Nhớ những lời Thầy dạy và cố gắng khi mà đi khát thực thì mình nên giữ trọn. Người nào cũng, dù là cư sĩ các con mà đến đây mà tu tập thì đương nhiên được coi các con là tu sĩ chứ không còn là cư sĩ nữa. Chỉ có cái đầu tóc của mấy con thôi và chiếc áo mà thôi. Cho nên các con cũng tự thấy mình là một tu sĩ chứ không phải là cư sĩ. Vì ở đây chúng ta tập, tập sống như Phật, làm như Phật, cái đời sống chúng ta không khác gì như Phật thì mấy con cũng đâu có thua gì những người tu sĩ ở đây đâu. Cho nên phải lập hạnh, tui còn cư sĩ thôi tui đi như bay không ai nói tui thì mấy con đừng nghĩ vậy mà tự thấy mình là tu sĩ, mình phải giữ lập hạnh của mình. Ngày nào đó có đủ duyên thì mình trở thành tu sĩ đứng đắn của một cái hạnh của người tu nó dễ dàng hơn. Còn nếu mà mình thấy mình không có cái duyên với chúng sanh thì mình trong chiếc áo cư sĩ của mình, mình vẫn nhập diệt vẫn tự tại, mà một cái hạnh của mình đúng thì tức là mình

làm tròn bốn phận là người đệ tử cư sĩ. Cho nên Đức Phật nói chỉ có Bát Chánh Đạo mới có Bốn hạng Sa Môn, thì cái người cư sĩ vẫn được xem là Sa Môn mấy con, chứ đâu phải là không Sa Môn đâu. Cho nên chỉ có cái pháp Bát Chánh Đạo thì mới có Bốn hạng Sa Môn, ngoài Bát Chánh Đạo không có bốn hạng Sa Môn. Cho nên chúng ta đừng có nghĩ rằng mình là cư sĩ thì không bằng tu sĩ, không phải đâu, mình vẫn sống đúng Giới, tu sĩ vẫn được như thường.

Đó là những điều Thầy nhắc nhở cho mấy con, hôm nay chúng ta họp nhau để mà tu tập, đoàn kết nhau. Có Phật tử lo lắng đời sống của chúng ta, nghĩa là cô Liên Châu cô nói rằng không phải chỉ có riêng mình cô mà Phật tử thành phố Hồ Chí Minh khi được đến đây thăm và được nghe Thầy thuyết giảng và được thấy cái lớp học thì mọi người đều muốn cùng để cúng dường, đều muốn xin cúng dường. Mà cô thì không phải cô thiếu nhưng vì mọi người xin cô để cùng cúng dường, mà giờ cô dành một mình cô cúng dường một mình cô thì nó không hay. Cho nên cô sẵn sàng chia sẻ cùng các bạn để mọi người đều cúng dường cho quý Thầy tu hành. Tu hành rất là khó khăn cho nên

người ta sẵn sàng cúng dường cho mình. Cho nên mới nói với Thầy chứ không phải là cái người con, mà Thầy đừng ngại, dù bao nhiêu tụi con cũng cúng dường được hết. Ví dụ như năm chục người, sáu chục người, một trăm người, hai trăm người hoặc hơn nữa cũng con cũng sẵn sàng cúng dường mỗi một ngày cho quý Thầy một bữa ăn để tu tập.

Họ đã phát tâm cúng dường cho mình như vậy, số lượng bao nhiêu. Cô có nói :thí dụ như bữa nay là sáu mươi người, mà ngày hôm nay có đến năm người nữa thì cứ ngay báo cho cô biết thì cô sẽ gọi điện thoại báo cho cái người làm cơm ở đây họ sẽ mang cơm vào cho mình thêm sáu người nữa. Ví dụ như mười người, cứ báo mười người, thêm một người thì báo thêm một người, thì cho cô biết thì cô sẽ báo cho người họ sẽ mang cơm đến ngay liền cho mình chứ không có còn lâu. Bởi vì họ là cái tiệm bán cơm cho nên họ sẵn sàng có đầy đủ để mà đáp ứng cái nhu cầu, cái đời sống của chúng ta. Khi một người đến tu viện thì chúng ta cứ gọi ngay thì chúng ta có một cái bữa cơm từ ở cái tiệm cơm chay đó họ sẽ mang đến chúng ta, cho nên đừng có lo ngại gì hết.

Như vậy Thầy thấy rằng trong Tu viện mình mà đã có một số Phật tử lo lắng, ủng hộ cho đời sống của chúng ta rồi thì cô Út là cái người để làm công việc khác, cô còn bao nhiêu công việc thì nó đỡ dần cho cô biết bao nhiêu. Cho nên vì vậy mà theo Thầy thiết nghĩ, khi có người mà lo công việc đó rồi thì cô Út cũng được rảnh rang một phần, không còn phải thức khuya, dậy sớm để lo cơm, lo nước cho chúng ta nữa. Mà những cái buổi khuya tối mà tất cả mấy cô mà ở trong nhà bếp để làm người ta lại còn cái buổi khuya người ta không có dậy người ta lo cơm nước thì người ta sẽ lo tu tập. Nó cũng đỡ, và chính cô Út cũng phải còn ráng tu tập để mà làm chủ. Bây giờ là còn sức khỏe một chút chứ ngày mai, ngày một nằm xuống rồi ai để mà giúp đỡ cô, ai mà ôm ấm cô, bông lên, đỡ xuống, coi vậy chứ chưa chắc. Nhân quả nghiệp báo nó đâu có từ ai, nó đâu có tha. Chỉ khi nào mình tu xong, mình làm chủ được sự sống chết rồi thì mình mới an ổn. Chứ còn chưa chắc thì trong lòng của mình nó luôn luôn ái ngại, vì biết rằng ngày nay nó mạnh khỏe, chứ ngày mai nó lại nằm xuống, mà không chừng, nó lại bán thân nằm liệt một chỗ. Đó là một cái tai họa rất lớn.

Vì vậy Thầy mong rằng, có những người người khác người ta lo cho đời sống của tu sĩ mình ở đây thì cô Út giảm bớt. Thay vì một, hai giờ khuya cô dậy để điều khiển mọi người lo cơm nước cho chúng ta thì cô lại nỗ lực tu tập thì lại hạnh phúc biết bao nhiêu, trong chùa chúng ta mọi người đều tu chứ không còn cái sự lo lắng ăn uống gì hết. Đương nhiên giống như là chúng ta là khát sĩ giống như thời Đức Phật, chỉ tới giờ mình ôm bình bát mình đi xin mà thôi, nghĩa là rõ ràng có người bên ngoài lo. Cho nên trong chùa chúng ta không còn có bếp núc nữa.

Cái duyên của Phật pháp đi đến dân nó rất là tuyệt vời. Chúng ta không ngờ được, Thầy cũng không nghĩ, nhưng mà cái duyên của chúng ta. Tại vì Thầy nghĩ rằng, Thầy sẽ tổ chức cái lớp học Bát Quan Trai, dựng lại cái nền đạo đức của Phật giáo, làm sống lại những gì Đức Phật ngày xưa đã giúp cho mọi người tu tập để giúp cho mọi người chúng quả Alahan, chứng minh được Đạo Phật là phải tu được như vậy chứ không phải là nói suông, không phải là trên kinh sách thường suông thôi. Cho nên vì vậy cái chí nguyện của Thầy là muốn như vậy. Nhưng không ngờ sau những ngày Thầy đi lo giấy tờ để thành

lập cái khu an dưỡng từ thiện này được gặp những người Phật tử này họ phát tâm dũng mãnh và thật sự họ làm được những cái điều Thầy đã thấy họ làm được.

Tuy rằng nó có gặp nhiều cái khó khăn nhưng họ vẫn tha thiết và vượt qua. Cuối cùng thì chúng ta thấy như ngày hôm qua mà Thầy đến điều khiển để cho mấy con được đi khát thực bên nữ cũng như bên nam thì chúng ta thấy nó cụ thể rõ ràng chứ không phải là mang cơm tận trong thất của mấy con, thì Thầy thấy cái hạnh đi khát thực không còn nữa, nó làm mất cái hạnh cao quý của một vị tu sĩ trong thời Đức Phật. Cho nên hạnh khát thực rất là cao quý. Vì vậy mà Thầy mong rằng làm sao chúng ta duy trì được cái hạnh này bằng cách tổ chức đúng đắn như hôm nay chúng ta đã thấy. Vì vậy mà tại sao Thầy khuyên cô Út phải cất cái nhà bếp ra ngoài đó, là mục đích Thầy muốn cho mấy con có một cái lộ trình đi khát thực. Do cái góc độ đó nó rất dễ là tại vì mình nhắm cái tu viện của mình nó có hai phần: một phần nam và một phần nữ. Vì vậy mà chúng ta từ ở trong này mà chúng ta đi ra tới đó thì nó có cái quãng đường, chúng ta may mắn hơn là chúng ta đi ở trong Tu

Viện. Còn bên nữ không may mắn hơn là vì phải đi ngoài lộ. Các con biết đi ngoài lộ, xe chạy qua, người đi lại, mình phải luôn luôn tránh xe cộ, làm cho chúng ta không tập trung trong cái sức tĩnh trọn vẹn. Vậy bên nữ Thầy cũng đang nghiên cứu làm sao cho cái đường đi bên nữ nó cũng sẽ đi vào ở trong cái khu vực nhà bếp đó. Mà lại là cái đường ở trong tu viện chứ không được ở ngoài, vì ở ngoài Thầy thấy nó có nhiều cái động. Nhưng bây giờ Thầy chưa làm được, thì tạm thời thì các cô cũng sẽ ôm bình bát đi ở ngoài cái đoạn đường đó. Tuy rằng cái đường đó ít người nhưng vẫn có người đi chứ không phải không. Và cũng có xe cộ qua lại.

Hôm nay trên cái sự tổ chức, chúng ta đi gần đến cái đời sống của Đức Phật thời xưa. Nghĩa là Thầy từ lâu mà Thầy đặt cái nhà bếp ở trong Tu Viện mà nấu nướng Thầy lo lắng lắm. Thầy thấy mình thiếu một cái gì. Nhưng bây giờ biết làm sao bây giờ, Thầy cứ nghĩ rằng phải tổ chức làm sao có một cái người đó mở tiệm cơm chay rồi phát tâm cúng dường và những gì mà Phật tử cúng dường thì mình sẽ đem gửi vào cái nhà cơm chay đó để họ sẽ lo cho đời sống của mình. Nhưng hôm nay thì mình may mắn, rất là

may mắn, Thầy nghĩ, nhưng mà lại thành công trên cái vấn đề nhờ Phật tử hỗ trợ.

Và vì vậy mà mỗi khi Phật tử Thành phố Hồ Chí Minh về đây chắc chắn là Thầy sẽ bỏ cái thời gian để giúp cho họ, triển khai cho họ hiểu biết con đường tu hành của Đạo Phật như vậy nó mới đúng nghĩa, như vậy nó mới xứng đáng thọ nhận của Phật tử cúng dường. Để họ hiểu biết rằng trong thời Đức Phật đi xin mà được Vua Chúa, được tất cả các vị Bà La Môn trong thời đó cúng dường cho Phật và chúng Tỳ Kheo, trong khi đó kinh tế người ta làm rất khó khăn. Thế mà 1250 vị Tỳ Kheo trong thời Đức Phật vẫn sống, chúng ta thấy vẫn sống mà không làm ra một đồng, một cắc mà vẫn sống. 1250 vị Tỳ Kheo trong thời đó thì chúng ta thấy quá là khó khăn. Nếu mà tập trung đến một cái khu vực nào đó thì cái khu đó phải nghèo hơn chứ còn ở đó một tháng thì cái dân đó sẽ nghèo.

Vừa rồi Thầy có nghe, mấy vị sư đi ở bên Thái Lan, ở bên Miến Điện thì có nói rằng, cái dân ở bên đó họ cũng nghèo chứ không có giàu. Nhưng mà các Sư mà đi qua bên đó khát thực thì họ sẵn sàng họ sốt, bao

nhieu họ cũng sốt cho chúng ta. Mà không biết họ làm ăn như thế nào mà họ hể cứ thấy các sư đến là họ sốt cúng dường cho sư, cái lòng của họ. Thì Phật tử chúng ta hôm nay ở Việt Nam, chúng ta thấy tuy rằng nó chưa đồng đều như vậy, nhưng chúng ta thấy có những người Phật tử họ xả tâm họ cúng dường chúng ta như Tu Viện chúng ta hôm nay. Họ làm cái gì đó Thầy thấy họ cũng coi như là, họ cũng đi gần như là những người tín ngưỡng, tôn trọng Phật giáo ở bên nước ngoài.

Thì các con thấy rằng mình khéo léo mình tu tập thì cái phước nó sẽ đến. Và ở bên Miến Điện hoặc Thái Lan thì cái người nghèo, người giàu đó mình chưa biết như thế nào. Nhưng ở đây, những cái người cúng dường cho chúng ta thì những người khá, họ không có nghèo mấy con. Mình ăn bao nhiêu chắc không hết đâu. Họ rất nhiều, cho nên họ giúp chúng ta một bữa cơm không có gì, mấy con cứ lo tu mà thôi.

Trước khi Phật tử cúng dường Thầy rất áy náy. Thầy thấy mỗi bữa cơm chúng ta tính ra nó như vậy thì cái số tiền nó quá nhiều, Thầy rất lo. Bữa đó Thầy có nói với cô Liên

Châu, mấy con cúng dường như vậy Thầy rất ngại quá. Bởi vì từ lâu thì mình thấy ở trong bếp, là mình nấu ra thì mình không có nghĩ cái số tiền như vậy, mà bây giờ mình nghĩ ra thấy nó nhiều quá. Do đó Thầy có nói với cô Liên Châu với mấy cô Phật tử, thì mấy người đó nói không sao, tụi con có gì đâu, Thầy yên tâm đi, không phải chúng con nghèo khổ mà không có tiền. Thay vì chúng con đi làm từ thiện nhiều nơi, nhiều chỗ, chúng con họp lại chúng con làm từ thiện. Mà ở đây quý Thầy tu hành như vậy mà chúng con không giúp đỡ thì chúng con chưa phải là người Phật tử. Cho nên họ nói với Thầy như vậy.

Vậy thì bây giờ chúng ta chỉ còn yên tâm thọ nhận của cúng dường rồi ngon dở chúng ta không có cần, mà chỉ ăn để sống mà tu mà thôi, miễn là người ta mỗi ngày cho mình được bữa cơm là mình rất là hạnh phúc để mà tu tập.

Và đồng thời mấy con còn là cư sĩ mấy con đừng tự ti mặc cảm mình là cư sĩ đâu dám thọ như vậy, chừng nào mình tu sĩ mới dám thọ. Mấy con đừng tự ti, mặc cảm. Khi mình vào đây tu thì đương nhiên được xem

mình là tu sĩ như hồi nãy Thầy đã nói. Cho nên cố gắng tu tập, cố gắng sống đúng giới luật thì cái công đức giữ gìn, tu tập như vậy nó xứng đáng để thọ dụng cái bữa cơm của Phật tử cúng dường. Chứ không phải rằng chúng tôi còn cư sĩ tôi thọ như vậy là tôi mắc nợ đàn na thí chủ, đời sau tôi làm thâm trâu ngựa, tôi tớ tôi trả biết chừng nào cho hết.

Một ngày mấy con tu tập, mấy con thấy rất là gian khổ. Ban đêm các con thức khuya thức hôm, mấy con đi tới, đi lui để cho đừng hôn trầm, thùy miên. Cái công phu như vậy thì cái ngày mấy con thọ dụng cái của đàn na, thí chủ nó xứng đáng một cách vô cùng, nó không còn nợ nần gì hết. Mặc dù mấy con tu cho mấy con được giải thoát, nhưng sự giải thoát của mấy con là thân giáo cho những người khác. Do cái hình ảnh giải thoát được của mấy con là cái hình ảnh tuyệt vời để cho mọi người noi theo. Thì nhờ chúng ta tu tập được vậy mà mọi người người ta mới tu, người ta đem lại cho cả cái hành tinh sống một niềm an vui hạnh phúc. Nếu chúng ta không tu thì chắc chắn hành tinh này sẽ đau khổ. Cho nên mình phải ráng tu mấy con, ráng tu, ráng giữ hạnh. Và vì vậy mà từ đây về sau chúng ta có cái chỗ chúng

ta đi khát thực, cứ đúng giờ thì các con lần lượt từ thất này đến thất kia.

Nếu mà sau này chúng ta biết là cái tổ chức cho khéo léo một chút nữa. Bây giờ cái khu A 10 giờ, đúng 10 giờ cái khu A sẽ đi khát thực, 10:15 thì khu B sẽ đi khát thực, nó đâu nó có giờ khác. Rồi khu C, khu D cứ lần lượt. Cho nên nó không có đi lộn xộn. Sau khi mình ra nơi cái chỗ mà người ta để thực phẩm thì cái khu A, tất cả những thực phẩm ta dồn về khu A thì chúng ta lần lượt chúng ta thọ lãnh những cái thực phẩm ở cái chỗ khu A đó, rồi chúng ta trở về khu vực của mình. Rồi khu C cũng sẽ lần lượt đến nơi mà người ta cúng dường cho mình thì nó rất là thứ tự nó không có lộn xộn, mình không có lấy khẩu phần ở bên đây, ở bên kia, rồi cái người khác người ta đến người ta đi tìm cái khẩu phần của người ta, mà mình khỏi có ghi tên, ghi họ gì hết vì những cái khẩu phần ăn của mình nằm đúng ở cái khu của mình. Người nào muốn lấy khẩu phần nào cũng được vì khẩu phần nào cúng đồng như nhau hết, giống nhau hết, cho nên tiện lợi nhất. Lần lượt rồi chúng ta sẽ quen đi và cái hạnh đi khát thực của chúng ta càng lúc càng tốt.

TỔ CHỨC ĐỜI SỐNG TU HÀNH

Cho nên ở đây bên nam thì chúng ta cố gắng lập những cái hạnh rồi đồng thời có ai cúng dường thêm thì chúng ta từ chối hết mấy con. Tại sao chúng ta từ chối? Bởi vì mình ăn ngày một bữa mình không có để dành lại được. Mà mình nhận thêm tức là mình ăn ráng thêm nữa, rồi sanh ra bệnh. Mặc dù là cái món ăn nó có ngon, nó có bổ đi nữa mà mấy con ráng là mấy con sẽ bệnh đó. Thà là mình xin cái bữa ăn của mình vừa đủ, mình biết nó vừa đủ thì mình xới cơm và thực phẩm nó vừa đủ rồi thì mình về ăn nó vừa, nó không có gì hết. Mà bây giờ bỗng dưng có người đem thêm bánh mì, đem thêm bánh ngọt hoặc đem thêm sữa hoặc trái cây cho bữa nay nó gọi cho tâm dục của mình mấy con. Mình sống rồi mình thấy mấy cái này thôi ráng ăn, để bỏ uống. Mấy con ráng riết có ngày chắc chắn là đi nhà thương hết ráo. Thật sự mà, bởi vì cái đó là cái nguy hiểm đó. Cho nên chúng ta khát thực rồi nhất định sau đó ai cúng dường gì đều từ chối hết, không có thêm. Tôi đã nhận lãnh, cái giờ đó tôi đã nhận rồi, trước cái giờ đó muốn cúng dường thì hãy để vào cái khẩu phần, tôi ra đó tôi lượm. Tôi

ăn bao nhiêu được thì tôi xin bấy nhiêu, tôi ăn không được, tôi để lại, tôi trả lại cho mấy người chứ tôi đem về tôi bỏ thì nó phí đi. Bởi vì đồ làm bằng mồ hôi, nước mắt.

Cho nên nhiều khi Phật tử cúng dường bằng cách rất là vô ý, mà sau này có những cái bài pháp Thầy sẽ giảng dạy cho người cư sĩ về cúng dường. Đi khát thực về rồi, mình đang ngồi ăn họ đem đến cúng dường nữa. Trời hồi đi đường ở ngoài tôi xin không cúng, bây giờ tôi về ngồi trong thất rồi đem cúng nữa như vậy tôi nhét cái bụng tôi ở chỗ nào? Làm quá cái bao tử tới hai, ba cái, thì mấy con nghĩ như thế nào, cái chuyện đó là cái chuyện không được. Mà dường như là Thầy thấy cô Ú9t hay làm ở chỗ này. Khi có người đem mì vô cái, lật đật chạy ra. Trời đất ơi, tôi đã lấy vừa đủ rồi, bây giờ còn thêm ổ bánh mì nữa, tui nhét cái chỗ nào được, mà nếu bỏ thì tôi cũng phải tiếc chứ. Bởi vì tôi thấy cái thực phẩm làm bằng mồ hôi, nước mắt của mọi người. Thiệt ra thì tại mình ăn không hết, mình mới bỏ cho những loài chúng sanh ăn, nhưng mình thấy tiếc lắm mấy con, mình có biết là mình bỏ đó kiến trùng nó ăn hết không hay hoặc là nó bị thiu thối đi. Sự thật ra mình bỏ cho

loài vật mà ăn hết thì mình mừng lắm, sợ mình bỏ nó ăn không hết, nó bỏ, mình mới thấy là đau khổ. Cho nên cái sự tiếc mồi hôi nước mắt của người khác đó là một điều hẳn nhiên, bởi vì chính mình làm ra của mình biết mà, làm ra thực phẩm mình sống mình biết. Cho nên đừng có cúng như vậy.

Muốn cúng thì phải chuẩn bị trước, chứ đừng có bán ế rồi mới đem vô cúng, thì chắc chắn là quý Thầy không phải là cái bao để đựng tất cả những cái thứ đó. Người tu hành mà, đâu phải là cái bao đựng đồ thừa của mấy người, cho nên cái hư cũng đem dồn lại cúng cho mấy Thầy, mà cái gì mà thiu thối cũng cúng cho Quý Thầy thì cái đó là cái điều tội lỗi, chứ không phải là do cái lòng dâm cúng sự thật. Cho nên ở đây dâm cúng sự thật là như cô Liên Châu với Phật tử người ta đã chuẩn bị cho cái khẩu phần của chúng ta bao nhiêu rồi thì lúc bấy giờ thì cái nơi đó cứ đến giờ người ta đem đến thì mình lãnh đúng cái ăn uống của mình trong một bữa ăn, thì đó là đúng, còn cái người nào mà thêm thì không được. Bây giờ cúng thêm không được, tại sao vậy, tại vì tôi đã nhận lãnh người này rồi, muốn cúng thêm thì phải năm, mười ngày nữa tôi thương lượng với cái

người Phật tử cúng dường này, phải dành lại cái phần cúng dường.

Các con đọc trong kinh Phật, các con có thấy những cái đoạn kinh này. Nghĩa là có một người khác đến xin cúng dường, nói không, Phật đã nhận cúng dường rồi, để cho tôi cúng dường chứ mấy ông không có cúng dường được, có phải không? Đó, đâu có giành nhau được đâu, mà đâu có nói rằng thêm đâu, nó không có thêm. Chờ cho sự cúng dường của người này một tuần lễ, xong rồi mấy người mới xin cúng Phật, cúng dường chư Tăng nữa, chứ còn trong khi mà tôi đã phát tâm cúng dường cho Phật rồi thì để cái công đức này cho tôi, chứ tôi không nhường ai hết. Đó là trong thời Đức Phật, có những cái đoạn kinh như vậy chúng ta thấy, còn ở đây mình sao không tổ chức, rồi làm cho chư tăng rất là khổ, rất là khổ tâm. Cứ lát dòn cho chén siêu nước, lát dòn cho cái bánh, lát thì đem mấy trái chuối, trời đất. Nghĩa là mình khát thực là mình tính đủ mình ăn rồi, mà cứ thêm như vậy thì mấy con thấy sao? Cho nên đó là những cái mình phải chấn chỉnh lại, và không những chấn chỉnh cho mình mà chấn chỉnh cho người phát tâm cúng dường, họ biết cách cúng

đường đúng.

Bây giờ có một số Phật tử xin cúng dường cho chư tăng, thì mình sẽ điều động cái người Phật tử đã cúng dường đó, coi họ có đồng ý nhường lại không? Nếu mà không nhường thì phải chờ cho cái người này cúng dường trong một tháng, hai tháng rồi mình mới xen vô mình cúng dường. Còn nếu không thì không được cúng đại như vậy.

Cho nên cái này là hoàn toàn mình phải có sự tổ chức chứ không khéo nó lộn xộn lắm. Thầy thấy từ khi mà Thầy thấy cái vấn đề ở trong nhà bếp mà mình nấu, rồi Phật tử ở ngoài xen vô chút ít mình thấy bỏ qua. Nhưng mà khi mà Phật tử cúng dường cái kiểu như cô Liên Châu với Phật tử ở Thành phố Hồ Chí Minh mà họ họp nhau cúng dường, thì mình thấy đây là một cái vấn đề phải tổ chức rồi, chứ để rồi Phật tử Trảng Bàng cũng nhảy vô cúng, rồi Phật tử Tây Ninh cũng xuống cúng, rồi Hà Nội vô cũng đem bánh trái đóng đóng đó, như vậy kể như Chư Tăng này thành cái bao đựng chứ không còn cách nào khác hơn hết. Mà làm sao mà chúng ta là con người mà làm sao chúng ta đựng đồ ăn để bữa này, để bữa kia

được. Có phải không mấy con, đâu có được, đâu có quyền cái điều đó. Cho nên ngày xưa hay, tại sao Đức Phật có cái giới cấm không để thực phẩm lại, ăn rồi một bữa thôi, ăn hết thì hết, mà không hết thì đem đổ bỏ, bỏ thì chúng sanh chứ không được để. Nếu mà cứ để chắc chắn Phật tử cúng dường riết, để thất của mấy con chất đồ ăn ngập. Chất đồ ăn ngập thì làm sao mình giữ được cái hạnh mấy con. Chứ bây giờ bánh trái nó lung tung mà để, trời đất ơi, bây giờ cái bụng hơi đói, thò đầu mới lấy ăn, rồi từ đó chúng ta lại sai giới, phạm giới, nó đủ loại hết, cho nên cái mà để đồ ăn trong thất là cái điều không hay chút nào hết, cho nên chúng ta ăn rồi thôi không để gì hết. Mà không để thì nó lại không thềm, nó không đói, mà nó cũng không thềm. Cho nên cái hay nhất là chúng ta không giữ lại thực phẩm.

Do sự nói hôm nay để chúng ta thấy rằng cá bước đường chúng ta hôm nay cái phần chúng ta trở thành những Khất Sĩ rồi mấy con. Mặc dù chúng ta không có đi ra đường xin như các vị Khất Sĩ, nhưng chúng ta vẫn là người đi xin thật sự mà xin như thế nào đúng

Lần lượt những cái bài học về giới luật, những oai nghi, tế hạnh thì trong đó có dạy về sự đi xin ăn, và có dạy người cư sĩ cúng dường để cho chư tăng đi khát thực, hoặc là những người đi khát thực để mà sống tu tập thì phải cúng dường như thế nào đúng. Phải thương lượng với nhau như thế nào. Chứ không phải người nào muốn cúng cũng nhào vô cúng được đâu. Chư tăng không có nhận cái điều đó. Khi mình nhận cái người nào rồi, thì nhất định không nhận người khác.

Ví dụ Đức Phật ngày xưa, các con biết, khi mà có người cư sĩ đến, xin Phật cúng dường, thì Đức Phật hứa rồi thì cái người khác Đức Phật không chấp nhận, không nhận. Thì các con mới biết là chúng ta cũng nên lấy cái kinh nghiệm của Đức Phật mà chúng ta thực hiện trong cái đời sống của chúng ta hôm nay, để chúng ta hoàn chỉnh lại con đường tu theo đúng Đạo Phật.

Như vậy thì bây giờ mấy con đã rõ rồi, cái sự đi xin thì mấy con cũng biết là từ ở trong thất của mình đi thẳng ra ngoài chỗ, người ta sẵn sàng để cơm nước chỗ đó, mà chỗ đó thì người ta cũng không nấu nữa rồi, cái chỗ đó là cái chỗ để phát cơm, để chúng

ta đến đó mà khát thực cơm thôi. Chứ còn chỗ đó không phải thành cái chỗ nấu nướng nữa.

Do cô Út dự bị sẵn sàng khi nào mà người ta không cúng dường thì cô và một số người khác sẽ đến đó nấu, hoặc Thầy nói như thế này: chúng ta là những người bình đẳng, không thể ngồi tu mà để cho người khác nấu ăn như vậy, mình đi xin được thì coi như là tốt, mà nếu đi xin không được thì chúng ta chia nhau trì nhật. Nghĩa là hôm nay Thầy và Sư Pháp Ngộ trì nhật ngày hôm nay cho hai mươi người ăn. Thầy dở, Thầy không biết nấu cơm thì Sư Pháp Ngộ phải nấu cơm, mà nữ khét thì chúng ta ăn khét với nhau. Phải không, bởi vì mình nấu mình ăn mà, mà nữ sống thì cũng ráng ăn sống với nhau. Còn Thầy mà vụng Thầy lật rau, mà lỗ mà Thầy rửa có dơ thì mấy con làm ơn rửa lại bởi vì nhiều quá. Mà Thầy già, con mắt nó lại yếu nó không thấy những cái rau úng hoặc là những cái góc ở trong lật nó không sạch, do đó chúng ta đồng phiên nhau, Thầy trong khi đó Thầy cũng đi trì nhật với mấy con chứ không phải là Thầy là cái người dạy rồi Thầy cũng ngồi ở trong thất để chờ mấy con làm đem vô cho Thầy không

có đâu, Thầy cũng sẽ đi trì nhật. Nếu mà tất cả mọi người trì nhật thì Thầy sẽ cùng một vị Thầy nào đó hai người đi ra trì nhật.

Thầy nhớ ngày xưa ở trên Chân Không, Hòa Thượng Thanh Từ tổ chức, Thầy cũng đi trì nhật, huynh đệ cũng trì nhật trong cái cuộc sống. Trừ nay khi nào có Phật tử cúng dường, thì ngày hôm đó khỏi phải đi trì nhật. Như vậy nó mới công bằng hơn, để một người khác ở trong Tu Viện nấu thì nó không có công bằng. Nhưng mình đi xin như thế này tiện lắm mấy con, khỏe lắm và tu tập tốt lắm. Còn cái mà đi trì nhật rất cực, Thầy có biết mà. Kia thì người ta ngồi thiền, còn mình ngồi một chút cái xuống nhà bếp, lo lật rau rồi nấu nướng này kia làm đủ thứ hết, cực, quá cực.

Nhưng vì ở các chùa, các con biết rằng ăn ba bữa, cho nên buổi khuya thức dậy đó thì sáng thì phải nấu cho họ một nồi nước, để rồi cho họ ăn mì gói, hoặc là nấu mì, hoặc là nấu cái loại gì đó, cũng là cháo gì đó để cho họ sáng có điểm tâm. Đó là cực cái buổi sáng rồi đó. Rồi bắt đầu từ buổi sáng đó mà làm việc cho tới trưa để có bữa cơm. Còn buổi chiều thì cũng hai giờ đi ngồi thiền

chút, rồi đi xuống nấu nồi nước để đi khuấy sữa, pha bột cho người tôn tô để các ông đói tội nghiệp. Cho nên Thầy ở trên Chân Không cái chuyện đó Thầy rành quá, bây giờ mình về đây mà tổ chức mà nấu cơm chắc Thầy cũng làm được. Không sao, vì cái gì mình cũng làm rồi mình quen, cho nên nó không khó khăn, cho nên Thầy thấy tất cả mọi cái mình sẽ đi vào cái nề nếp nếu quả chẳng mà không có cái người lo cơm nước cho chúng ta thì chúng ta chia nhau trì nhật, lúc bấy giờ cơm dẻo, cơm ngon, cơm khét gì chúng ta ăn mà chúng ta thấy thấm thía lắm mấy con. Chứ không phải là chúng ta nấu dở rồi chúng ta ăn rồi chúng ta nói Thầy này, Thầy kia rồi không có mà chúng ta thấm thía. Mình là những người thanh niên, mình nấu ăn mà mình chia nhau sự sống cho nhau, mà mình vụng thì mình phải nấu nó cháy rồi nó sống, nhưng rồi ăn nó cũng không chết, Thầy thấy bữa đó sống nó không có sinh ruột ai hết, nó cũng tốt chứ không có sao hết, thành ra nhiều khi mà nở sống đó, thì Thầy Thanh Từ, Thầy nói mấy chú nấu sống thì mấy chú ăn, có ai ăn đâu mà ngại nhau. Cho nên vì vậy mà trong cái cuộc đời tu hành của mình nhớ lại những kỷ niệm đó

nó thấm thía lắm mấy con.

Mình ở đây, từ khi về đây mấy con không có trì nhật là tại vì có cô Út ở đây đảm đương, nếu mà không có thì chắc chắn là mấy con cũng phải trì nhật mà thôi. Còn khi mà hỏi ra Phước Hải thì có thầy Chân Giác, thầy Chân Giác bây giờ ở bên Mỹ rồi. Thầy làm đầu bếp, cho nên Thầy đi chợ rồi Thầy lo, Thầy nấu nướng. Còn bây giờ thì đương nhiên là mình may mắn hơn, vì vậy mà mình giữ được oai nghi, tế hạnh đi khát thực đúng cách, Thầy rất mừng.

Hôm nay thì ánh sáng, cái gương hạnh của Đức Phật nó soi tại tu viện của chúng ta. Như vậy nhưng mà Thầy cũng phải vượt qua bao nhiêu phong ba, bão táp mới ổn định chứ không phải dễ đâu mấy con, không phải dễ đâu. Từ cái chuyện nhỏ cho đến cái chuyện lớn, nếu không khéo thì sóng gió nó sẽ dập và nó không biết là nó có thể là nó sẽ trở thành sóng thần nữa là khác. Cho nên may mắn là hôm nay chúng ta những cái đợt sóng gió nó cũng chỉ là sóng con, chứ nếu mà sóng lớn chắc nó dập tan tành, muốn chết chứ cũng không thua gì dân Ấn Độ. Nhưng may mắn là vì chúng sanh còn hữu

phước, cho nên cái lớp học chúng ta ra đời, và vì vậy mà Quý Thầy hãy cố gắng, các con hãy cố gắng mà tu. Thầy sẵn sàng, cực khổ bao nhiêu Thầy cũng không màng, biết bao nhiêu sóng gió, biết bao nhiêu cay đắng của cuộc đời mà Thầy lần bước mà Thầy dựng lên. Hôm nay cái lớp học ra đời đó là bước đầu, bước đầu cũng nhiều sóng gió lắm mấy con, chứ không thường, nhưng vẫn vượt trên sóng mà đi, bình an như thường, không có gì hết, và đồng thời chúng ta lại được cái hạnh đi khát thực tốt lành hơn. Và như vậy Thầy rất mừng là càng sóng gió thì chúng ta lại càng được bình an mà lướt sóng mà đi.

Bây giờ thì cũng chưa hẳn đã bình an đâu. Mấy con phải chuẩn bị tinh thần vững vàng. Nghĩa là Đức Phật đã dạy mình Tâm Bất Động: dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu tác động bao nhiêu thì mặc nó, chúng ta chỉ là con người Bất Động Tâm mà thôi. Cho nên sự bất động đó thì nó không còn có ai làm gì chúng ta được, không có sóng gió gì làm chúng ta được, chúng ta phải bất động. Vì vậy mà suốt thời gian sóng gió ở Chân Như, Thầy chỉ còn có cái “*im lặng như Thánh*” mà Thầy vượt qua. Các con thấy Thầy “*im lặng như Thánh*” mà Thầy vượt qua. Vì vậy

mà sự thật ra sóng gió bao nhiêu, bão bùng bao nhiêu mà Thầy vượt lên, Thầy tiến bước, và hôm nay mấy con thấy bình an. Bình an mà phát triển chứ không phải bình an trong cái sự chịu đựng không phải. Bình an để phát triển. Thầy thấy cái cơn sóng gió nó hướng dẫn cho mình đến một cái điều kiện tốt hơn.

Hiện giờ như Hà Nội thì có một số Phật tử người ta đã đọc được bức tâm tư của Thầy thì họ tập trung, họ có một cái tài khoản họ sẽ gửi vào đó để mà lo cái khu trung tâm an dưỡng. Thì lại có những cái công ty người ta đọc được người ta cũng muốn đứng ra để người ta làm giấy tờ, người ta xin phép. Thì không biết Hà Nội nó sẽ thành lập cái Trung Tâm An Dưỡng trước chúng ta.

Còn ở đây thì như các con biết là cô Liên Châu, nếu mà Thầy đồng ý mà ở Thành Phố Hồ Chí Minh thì cô đứng ở trong cái công ty làm ăn của cô, thì cô vẫn xin phép được cái Trung Tâm An Dưỡng (TTAD). Bởi vì cô là những nhà làm từ thiện mấy con, thành ra cô tập hợp cái số chị em, những cái người mà làm từ thiện thì cô cũng sẽ có đầu tư cái vốn, cô sẽ xin cái Trung Tâm An

Dưỡng Từ Thiện (TTADTT) cũng không khó khăn đâu. Thầy bằng lòng là cô sẽ làm và cô có cái khả năng cô làm, cô có nhiều cái khu đất và cô tự cô bỏ cất nhà làm cái TTAD của chúng ta rất dễ. Cô có ý cô muốn xin nhưng mà Thầy để nhường lại, nơi đâu nó thuận tiện hơn thì Thầy sẽ làm. Và đồng thời thì chú Chân Tâm chú cũng đang lo thành lập một cái công ty An Lạc qua cái sự đề nghị, trong cái Công ty đó thì có tên Thầy đứng ở trong đó để Thành lập cái khu an dưỡng ở Phước Hải thì ở đây nó ba, bốn nơi. Để mà thành lập mà ở đâu mà có phước thì cái trung tâm nó sẽ về đó và chỗ khác không có đủ phước cái trung tâm thì chỗ khác nó sẽ là cái chi nhánh của Trung tâm. Đó là cái bước mà qua cái đợt sóng gió đó thì chúng ta lại thấy nó lại phát triển đi lên.

Và hôm nay tưởng là cái Tu Viện Chân Như nó vắng bóng âm thầm lặng lẽ trong những cái ngày mà Thầy rời khỏi đây, Thầy nghĩ rằng nơi đây nó chỉ còn là cái di tích mà thôi. Nhưng không ngờ hôm nay nó trở thành cái lớp học, nam có, nữ có. Cộng chung lại thì trong cái lớp học của chúng ta hiện giờ có mặt 62 người. Cho nên cái sự tu tập của chúng ta đúng chánh pháp mà cái tâm niệm

ước nguyện của Thầy là đem lại cái nền đạo được cho mọi người mà nó được như thế này thì chúng ta thấy sau những đợt sóng gió mà nó lại Phát triển lên, nó lại làm tốt lên. Rồi cái lớp học chúng ta lại được thực hành tuy rằng có cực khổ với Thầy, nhưng mà Thầy rất mừng vì mình đã vượt lên được những cái khó khăn để rồi tạo những cái điều kiện tốt và đem lại những cái hạnh phúc cho con người. Thì cái hướng và cái phước của chúng ta thì chúng ta thấy có cái duyên. Nếu mà cái duyên nó không có thì chắc không được. Và mọi người, người ta đang ước ao để mà làm những cái ước nguyện của Thầy, thành lập như cái ước nguyện của Thầy. Và nếu mà cái phước của chúng sanh có nữa thì chắc chẳng bao lâu và Thầy nghĩ rằng cái TTADTT, hoặc các chi nhánh Từ thiện ra đời thì ở đây phải có nhân sự. Mà có nhân sự thì cái lớp mà Thầy đào tạo ở đây thì chắc chắn phải là mấy con. Cho nên mấy con phải ráng tu để giúp đỡ Thầy. Một mình Thầy làm sao mà tổ chức cái lớn lao như vậy làm sao có một người làm được, thì trong đó có mấy con, mấy con trong đó sẽ là những gương hạnh, là những người thân giáo, để giúp đỡ cho những người khác đứng ra lớp dạy và điều

khiến những gì mà cần thiết. Bởi vì mình tu rồi, mình còn có tu gì nữa đâu, chỉ đem cái khả năng, cái sức lực của mình còn lại mình phục vụ, mình làm lợi ích cho đời, cho mọi người. Thì Thầy mong rằng, trong những cái lớp học này mấy con ráng nỗ lực mà tu.

Và Thầy cũng báo tin cho mấy con biết rằng cái bộ Văn Hóa Truyền Thống Tập 1, tập 2 và Mười Giới Đức Thánh Sa Di và cái tập Giới Đức Thánh Tăng và Ni được xin phép và có lẽ là một ngày gần thì cũng có thể xin được cái bộ sách này. Sau đó thì Những Lời Phật Dạy thì tiếp tục chúng ta cũng được xin phép nhưng mà chưa biết như thế nào. Nhưng mà chắc chắn cái bộ giới luật chúng ta sẽ ra đời, chắc chắn là làm sống lại bằng cái con đường Giới. Cho nên cái bộ Giới xin phép thì nó được phổ biến và đồng thời chúng ta có cái hướng tu tập nó rõ ràng cụ thể mà không ai còn cản trở mình được. Tại vì tất cả những cái sách vở chúng ta viết nó được phép mấy con, đó là cái lợi.

Cho nên bây giờ chúng ta yên tâm mà tu tập, những sóng gió gì thì mấy con cứ theo cái sự điều khiển của Thầy mà vượt qua. Cũng như Thầy là cái người mà lái thuyền

tàu. Cho nên Thầy lái như thế nào thì mấy con cứ theo cái điều đó mà mấy con vượt lên sóng. Nếu mấy con sợ quá, mấy con nhào xuống biển mấy con chịu chết, phải không? Các con đừng sợ, khi có Thầy đã lèo lái với một cái tay chèo, tay lái rất là vững thì mấy con cứ ở trên chiếc thuyền mà vượt sóng. Đừng có vội, sợ quá mấy con nhào xuống dưới biển là Thầy vừa chèo mà vừa cứu mấy con thì chắc cứu không được, rồi mấy con sẽ tiêu đó. Cho nên vì vậy mà nhớ kỹ dù như thế nào đi nữa thì tin tưởng nơi cái tay chèo, tay lái của Thầy thì mấy con sẽ vượt qua, chứ còn mấy con không có đủ niềm tin thì chắc có lẽ Thầy bị tiêu rồi. Thôi nhào xuống biển để cứu mình thì các con bị cá mập nuốt hết, không có còn đâu. Cho nên mấy con yên tâm trong những cái bước đường mà tu tập mà nếu không có Thầy thật ra thì nó rất khó.

THẦY KIỂM TRA GIỜ GIÁC TU TẬP - CHÁNH NIỆM TỈNH GIÁC

Trong cái buổi học hôm nay thì mấy con được nghe được những cái điều cần thiết chúng ta vượt sóng mà đi lên trên con đường tu tập của mình, để đạt thành cái kết quả.

Cho nên bây giờ thay vì một tuần lễ Thầy kiểm tra cái bài của mấy con một lần thôi, để cái thời gian để hướng dẫn và huấn luyện mấy con tập tu Chánh Niệm Tĩnh Giác, nó cũng rất cần thiết cũng như Định Vô Lậu vậy. Nếu mà mấy con tập sai thì mấy con không thắng được hôn trầm. Mấy con gan dạ mấy con tu tập, cố gắng thức để mấy con đẩy lui hôn trầm, thù miên thì coi chừng nó sẽ bị ảnh hưởng, không tưởng thì nó cũng bị những cái điều kiện khác. Cho nên mấy con nhớ là lúc đêm khuya lúc 10 giờ, 10 giờ 30, 11 giờ thì bóng dáng Thầy đi từng thất, Thầy xem coi mấy con ngủ, thức như thế nào. Người nào tu như thế nào trong cái thời đó, chờ thời gian mà tất cả mọi người đều nghỉ ngơi thì lúc bảy giờ Thầy đi từng thất, Thầy đến Thầy xem coi mấy con tu tập ra sao. Người đang chiến đấu với hôn trầm, thù miên bằng cách nào đúng, bằng cách nào sai. Cho nên Thầy phải đi xem xét rất kỹ, để rồi Thầy sẽ hướng dẫn mấy con. Bởi vì khi mà đến trực tiếp như vậy đó mới thấy được cái điều kiện của mấy con đang tu sai. Còn ở tại thất của Thầy quan sát thì mấy con không có thấy bóng dáng của Thầy đi, mấy con không có chịu đi kinh hành đâu.

Còn mấy con biết rằng lúc nào Thầy cũng có mặt ở sát bên thất của mấy con thì mấy con nhớ rằng chỉ duy nhất mà thắng được hôn trầm, thùỵ miên là mấy con chỉ có đi kinh hành. Còn nếu mà mấy con mà ngồi trong thất, ngồi đó mà gọi là tu mà tỉnh, thì Thầy nghĩ rằng nếu mà mấy con thật tỉnh thì nó đúng. Nhưng mà chắc chắn là mấy con bị tưởng mà ngồi đó, hoặc nằm đó chứ không phải là cái người mà phá được hôn trầm, thùỵ miên thật sự đâu. Cho nên Thầy đi như vậy để Thầy quan sát, xem coi.

Như bây giờ Chân Thành tu, hoặc Thiện Thảo tu như vậy Thầy đều quan sát những người đang chiến đấu với hôn trầm có đúng pháp không, hay là không đúng pháp. Nếu mà đúng pháp thì Thầy chấp nhận cho tu, mà không đúng pháp thì sửa lại. Cho nên mấy hôm rày, bữa nào thì mấy con trong 10 giờ, 10 giờ 30' thì mấy con ngủ thì Thầy thỉnh thoảng Thầy đi ra thất mấy con Thầy thăm viếng những cái người đang chiến đấu với hôn trầm, thùỵ miên. Chứ không phải là Thầy làm việc rồi Thầy đi nằm nghỉ đâu, mà Thầy còn chăm sóc mấy con nhiều. Cho nên trong cái bước đường đi nhẹ nhàng, thì có người cũng nhận ra Thầy, có người tu

tập không thấy Thầy. Nhưng mà có người mà ngủ thì không thấy, nhưng mà có người mà tu sai thì cũng không thấy Thầy, chỉ có người tu đúng thì mới thấy Thầy đi đến thất họ. Đó là một cái Thầy nói trước cho mấy con biết rằng luôn luôn lúc nào Thầy cũng chăm sóc mấy con, nhất là cái vấn đề Chánh Niệm Tỉnh Giác để đẩy lui cái Vô Minh Lậu của mình mà nếu không chăm sóc mấy con cái phần này thì mấy con lỡ tay chút là nó lệch cái tư tưởng của mấy con bị ức chế hoặc lọt trong tưởng thì đó là cái việc tai hại mấy con. Cho nên khi mà hướng dẫn cho các con thì Thầy chịu cực khổ như vậy.

Thầy nhớ Đức Phật khi mà chấp nhận cho đệ tử của mình tu theo mình. Thì đọc lại một câu chuyện nhỏ mà thôi. Khi mà đang ngồi tu vậy đó, ông Mục Kiền Liên, ông tu thiền định thì ông nghĩ ra, ông nghĩ trong đầu: à mình tu như thế này đúng, thì bên tai ông nghe tiếng nói văng vẳng “im lặng như thánh”, Thầy biết Đức Phật nhắc ông im lặng như Thánh, không được nói, không được khởi nghĩ rằng bây giờ tôi ngồi đây tôi trời khinh an, hỉ lạc quá trời, tu vậy sướng quá. Mình khởi nghĩ cái đó thôi chứ không phải vọng tưởng đâu mấy con, cứ nghĩ rằng

tu đúng thôi, thì đó cũng là sai rồi. Cho nên Đức Phật nói “Im lặng như Thánh”. Nghĩa là mình im lặng nó mới là đúng, mình khởi nghĩ ra là sai.

Cho nên những cái hành động như vậy Thầy nghĩ rằng nếu mà Đức Phật không chăm sóc đệ tử mình làm sao biết được. Mà nếu mà Thầy không chăm sóc mấy con mà Thầy cứ ở trong Thất của Thầy mà sử dụng như vậy thì cái đó nó trở thành tướng mấy con mất rồi, các con hiểu. Các con hiểu thầy không đến mà nghe âm thanh Thầy nói thì nó sẽ thành tướng mấy con mất rồi. Cho nên nó rất khó trong cái vấn đề hướng dẫn cho mấy con. Bởi vì cái tướng của mấy con nó bén nhạy lắm, nó rất bén nhạy. Khi nó tiếp nhận được một cái lời gì rồi, thì ngay đó nó sẽ làm theo kiểu đó. Và nó làm theo kiểu đó nó sẽ trở thành lặp đi, lặp lại, lúc bấy giờ cứ nghĩ “Im lặng như Thánh”. Trong nó cũng nói “Im lặng như Thánh, Im lặng như Thánh”, mà nó nói hoài thì mấy con bị động mất rồi. Các con hiểu điều đó. Nó khó lắm, cái tâm của mấy con nó tiếp nhận. Cho nên Thầy biết Đức Phật nói, thì Thầy biết rằng nếu mà Đức Phật ở đâu, Đức Phật thể hiện qua âm thanh đó thì cái tướng nó bắt gặp thì

chết cái người này rồi, không thể được.

Bây giờ người đó tu sai, Thầy đến Thất Thầy gõ họ ngay liền thì ngay đó buộc ý thức của họ làm việc. Còn như cái kiêu mà người ta đọc trong kinh người ta nghĩ đó là Đức Phật thể hiện thân thông để kêu gọi ông Mục Kiền Liên là phải im lặng như Thánh. Qua cái sự hướng dẫn và cái sự tu tập của tướng, Thầy biết điều này không phải vậy, Đức Phật đã khổ công đi đến bảo ông Mục Kiền Liên, ngay khi ông Mục Kiền Liên đang ngồi im lặng như thế này, trong cái trạng thái định mà im lặng đó, cho nên nó khởi ra thấy mình thấy mình tu tốt thì Đức Phật nói ngay liền “Im lặng như Thánh”, rồi Đức Phật bỏ đi, chứ không thể dùng cái thân thông để cái tướng nó bắt gặp thì cái tướng nó sẽ lập đi “im lặng như Thánh”, nó ngồi đó nó cứ “Im lặng như Thánh”. Sáng ra nó đi nó cũng nói “Im lặng như Thánh” nó đi riết là nó cũng nói bấy nhiêu đó là nó điên rồi đó, nó không có để. Bởi vì lúc cái cái tâm thanh tịnh của chúng ta im lặng, ý thức nó không hoạt động, thì cái tướng thức nó dễ hoạt động lắm, có một cái gì xảy ra, nó bắt chiếc đó, nó lập đi, lập lại hoài. Đó là cái điều rất là tai hại chứ không phải tốt.

Cho nên vì vậy mà không nên dùng Thần thông mà hướng dẫn đệ tử, chỉ dùng tín lực của mình để người đệ tử của mình Bất Động Tâm, để họ vượt ra cái khó của họ mà thôi. Dùng tín lực thí dụ như Thầy dạy mấy con khi gặp khó khăn, mấy con hãy niệm Phật, gọi Đức Phật, Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Nam Mô Thầy Thông Lạc, hoặc là: Thầy ơi con gặp khó khăn, mong Thầy cứu con rồi giữ tâm bất động. Mình kêu gọi vậy rồi mình giữ Tâm Bất Động. Giữ Tâm Bất Động tức là kêu gọi Thầy hoặc Phật đó là Tín lực của mình, lòng tin của mình là mình gọi, rồi mình giữ tâm bất động, để tâm bất động đó nó tiếp nhận được cái từ trường thanh thân, an lạc, vô sự của Phật, của Thầy. Thì lúc bấy giờ chúng ta rất bình tĩnh và nó trợ giúp chúng ta vượt qua cái khó khăn của cái trạng thái mình đang bị. Chứ không phải Phật hoặc Thầy đến đó, nếu mà không ai nghe tiếng nói gì đó coi chừng đó là tướng của chúng ta chớ không phải là Thầy, là Phật đâu, đó là cái điều kiện. Nếu mà Thầy thì chắc chắn Thầy đến Thầy gõ cửa rồi, hoặc là Thầy chụp ở trên đầu rồi, chứ Thầy không để mà ngồi nó như vậy đâu. Nghĩa là như thầy Thiện Thuận, khi mà vào

đây, thầy lạc vào thì Thầy đến thất thầy liền, Thầy ấn tay trên đỉnh đầu của thầy liền làm cho thầy tỉnh lại, đó là thực tế chứ không có thể dùng thần thông được.

Đó, Thầy nói như vậy, mấy con biết rằng rất là khó. Cho nên cái người mà làm Thầy họ phải chịu cực khổ, và Thầy nghĩ Đức Phật ngày xưa cũng rất chịu cực khổ với đệ tử của mình. Sống trong rừng, chứ không phải tu viện như chúng ta, có đường xá như thế này đâu. Mà Đức Phật, khi mà tu như ông Mục Kiền Liên, Đức Phật phải sống độc cư riêng xa vắng, có thể ở một khu rừng khác. Thế mà người đệ tử xin mình đã sống độc cư để tu tập thiền định. Thì ngay đó Đức Phật đã chuẩn bị cho mình để giúp đỡ người đệ tử của mình, không bỏ.

Thì hôm nay mấy con về đây tu tập như vậy thì những người có đặc cách nhiếp tâm để phá hôn trầm, thùỳ miên thì những người đó là những người có cái sự quyết tâm cao, mà phải xem xét kĩ lưỡng để giúp họ chứ không khéo họ sẽ bị lạc và bị điên.

Như vừa rồi Mộng Quang có hai có hai khẩu phần dư, là tại sao? Là tại vì sư Pháp Ngộ đi, rồi thầy Chân Thành lại không ăn,

tức là Thầy ngồi thiền Thầy thấy nó an lạc quá, đi ăn cơm mất công cho nên Thầy ngồi luôn, Thầy không ăn. Cho đến bây giờ đó thì coi như Thầy cũng bụng đói chứ không có ăn cái gì hết. Vậy mà các con thấy rằng làm cái bữa mà người ta cúng dường mình lại thừa hai cái khẩu phần ăn. Hôm qua Thầy cũng không biết, Thầy cũng truy như thế nào, sao nghĩ sao lại kỳ vậy, sao lại dư hai cái khẩu phần này, để kiến coi người nào để có cơm mà ăn, nhưng mà nhớ sư Pháp Ngộ đi rồi thì còn một người nữa? Thầy mới nghĩ nghĩ truy các Thầy ra, thì lúc bấy giờ thầy Chân Thành nói mới biết. Chứ cỡ Thầy Chân Thành không nói thì thầy nói biết làm sao mà ai đâu mà mất cái khẩu phần, mà dư cái khẩu phần này, bộ chui ở đâu đi mất rồi. Nhưng mà bây giờ Thầy mới biết được thầy Chân Thành không có ăn. Tại vì ngồi thiền nó sung mãn, nó làm cho chúng ta không có đói khát, cho nên Thầy không có ăn. Nhưng như vậy cũng không phải là cái chuyện mừng đâu mấy con. Đó là một cái chuyện khó, chứ không phải chuyện mừng. Càng tu cao thì càng khó chứ không phải dễ. Nó say mê, quên ăn, là một điều tai hại của cơ thể. Có bao giờ Đức Phật dạy chúng ta

tuyệt thực hay là tiết thực bao giờ đâu, không bao giờ dạy chúng ta có điều này đâu. Nhưng mà Đức Phật dạy chúng ta ăn ngày một bữa, có chứ, không phải dạy chúng ta tiết thực, hay hoặc là bỏ ăn, tuyệt thực, không bao giờ dạy điều đó, chỉ có những người nhập định thì không ăn thôi. Nghĩa là nhập Diệt Thọ Tưởng Định thì không ăn, nhập Tứ Thiền thì không ăn. Tức là các cái thân hành của chúng ta đều ngưng hoạt động thì nó không ăn. Còn chúng ta ở trong Bất Động Tâm, nghĩa là Bất Động Tâm Định, cái Tâm Bất Động thì chúng ta vẫn bình thường ngày một ngụ mà thôi. Nghĩa là cái giờ ăn chúng ta phải biết, chứ không phải là chúng ta không biết. Nếu mà chúng ta không biết thì chúng ta ở trong định rồi. Còn chúng ta say mê một cái gì đó nó là dục mấy con, chứ chưa hẳn đâu, chưa hẳn cái chỗ đó là cái chỗ hạnh phúc đâu.

Ví dụ như bây giờ Thầy ngồi thiền mà Thầy quên ăn. Nhưng mà quên ăn như vậy là chúng ta biết được cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự gọi là Tứ Niệm Xứ sung mãn. Các con nghe danh từ ở trong kinh Phật nói Tứ Niệm Xứ sung mãn: bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp sung mãn rồi. Thân

sung mãn nó làm cho chúng ta không đói, nhưng chúng ta biết nó sung mãn như thế nào để chúng ta đạt được đạo, sung mãn như thế nào chưa đạt được đạo. Tại vì cái thời gian mà chúng ta sung mãn phải là Nhất Dạ Hiền, một đêm tức là 12 tiếng đồng hồ. Và bây giờ nó sung mãn tức là tâm thanh thản, an lạc, vô sự không niệm, không hôn trầm. Mà không niệm, không hôn trầm suốt 12 tiếng đồng hồ thì nó sẽ không thấy đói khát, không thấy mỏi mệt thì như vậy gọi là sung mãn. Vấn đề sung mãn đó mình phải hiểu cho rất rõ. Do đó thầy Chân Thành chỉ một cái giai đoạn sung mãn của Tứ Niệm Xứ. Nhưng muốn bảo đảm chắc ăn thì phải có Thầy kiểm tra. Kiểm tra lại cái trạng thái đó có đúng không hay lọt vào tưởng. Nếu mà tưởng nó có cái xúc lạc hỉ tưởng, nó cũng làm cho mình quên ăn, nhưng mà lại không đúng cái chân lý, tức là không đúng cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự.

Cho nên vừa rồi Thầy có hỏi thầy Chân Thành thì thầy Chân Thành có trình bày lại cho Thầy, trong khi nó đang an lạc thì thầy có khởi niệm rất an lạc. Thầy nói như vậy thì con phải bảo nó “Im lặng như Thánh” mà còn khởi niệm thì còn chưa đúng, nó còn

cái niệm mà, còn cái niệm mà mình niệm mình thấy an lạc thì nó còn niệm rồi. Còn khi nào mà cái sung mãn Tứ Niệm Xứ nó không niệm mấy con, thì như vậy mới Nhất Dạ Hiền. Cho nên trong một đêm, bây giờ thầy Chân Thành có ráng một đêm nó cũng không có chứng đạo được, tức là không có Tứ Thần Túc được đâu. Bởi vì nó chưa có hết niệm, nó chưa có bất động tâm nó thật. Kêu là Bất Động Tâm là nó không có cái động của tâm, do cái sự tu hành.

Mấy con lắng nghe mấy cái lời Thầy dạy, tuy rằng những cái này nó khó nhưng mà Thầy cũng cố gắng diễn tả để cho mấy con hiểu được cái sức tinh thức, để mà cuối cùng chúng ta đạt được đạo. Nó khó chứ không phải dễ. Do cái chỗ mà tu tập như vậy thì mấy con nhớ khi nào mà thấy nó thanh thản, an lạc, vô sự, nó bất động tâm, rồi nó được 1 giờ, 2 giờ, 3 giờ, rồi kéo dài 5 giờ, 6 giờ coi thử coi nó từng cái tâm niệm nó có hay không? Mà nó có một cái trạng thái gì, nó có âm thanh, nó có một cái sắc tướng gì hiện ra thì phải trình Thầy để Thầy giúp đỡ, gỡ rối cho cái trạng thái nó bất động được. Bởi vì từ một con người đang động, mà bây nó trở về trạng bất động thì nó có

nhieu điều nó xảy ra cho chúng ta lắm, chứ không đơn giản đâu. Chứ không phải nói cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự rồi nó thanh thản, an lạc, vô sự, nó không đơn giản đâu. Nó thanh thản đó chứ nó có những cái trạng thái tưởng nó xen chứ không phải ngồi đâu không. Còn nếu không thì cái niệm nó sẽ khởi ra, khởi vào, còn nếu không thì nó sẽ bị hôn trầm, thù miên. Nó không đơn giản, còn nếu mà nó không có những cái này thì nó sẽ có những cái tưởng, mà nó không có cái tưởng mà nó không có những cái niệm khởi vô và nó cũng không có cái hôn trầm, thù miên thì lúc bấy giờ chúng ta mới thực sự là Bất Động Tâm, mới thật sự Thanh Thản, An Lạc, Vô Sự. Mới thực sự là chúng ta chứng đạt chân lý, tức là sống trong chân lý đó. Đó là mình lưu ý những cái phần Thầy nói để sau này có trường hợp mà tu tập mà thấy thì chúng ta biết để mà chúng ta tránh trước khi nó hiện ra. Chúng ta hiểu biết, còn nếu không hiểu biết, thì xem như chúng ta đi con đường mù mờ, không có thấy, rồi chúng ta không không biết nó đúng sai, rồi chúng ta chơi với ở trong cái sự tu tập. Cho nên những cái điều này là cái điều mà mấy con cần ghi nhớ. Bởi vì lớp của mấy con là

lớp đang học những cái điều đó, phải đi tới những cái điều đó, là phải hoàn toàn. Mọi người ở đây học đều phải đẩy lui hết hôn trầm, thùy miên, không có người nào mà có hôn trầm, thùy miên hết. Nghĩa là Thầy đi đến thất của mấy con, Thầy thấy hoàn toàn là mấy con, thầy thấy hoàn toàn là mấy con đang tu trong từ 7 giờ cho đến 5 giờ sáng, thầy vẫn Thấy mấy con tu. Trong suốt đêm mà mấy con tu như vậy thì lúc bảy giờ mà tu đúng thì mấy con sắp sửa tới nơi, tới chốn. Tu không đúng thì không có tới nơi, tới chốn.

025-(LCK-011B)

- * Chánh niệm tĩnh giác**
- * Trung Tâm An Dưỡng**
- * Thầy đứng trên đầu sóng**
- * Vấn đạo đường đi nhân quả con người**

Cho nên cái Định Vô Lậu nó sẽ hợp với cái định Chánh Niệm Tĩnh Giác để giúp cho mấy con đi tới chỗ tâm thanh thản, an lạc, vô sự hoàn toàn. Hai phương pháp này nó kèm với nhau để cho nó xả được ba cái lậu hoặc. Hai pháp này nó kèm để mà nó xả ba cái lậu hoặc của mấy con. Mà khi xả hết ba cái lậu hoặc của mấy con thì mấy con thành tựu chứ không khó khăn gì hết. Cho nên phải tập, phải kỹ lưỡng hẳn hoi.

Và hôm nay thì lẽ ra Thầy dự định chương trình mỗi buổi vậy Thầy nhận sáu người để hướng dẫn tập luyện về Chánh Niệm Tĩnh Giác nhưng chúng ta bây giờ biết làm sao hơn là mọi người chúng ta hãy thực hành chứ nếu mà không thực hành mà cứ ngồi nghe không thì nó không đi đến đâu.

Mọi người phải thực hành cho Thầy xem. Và đồng thời cách thức đi Chánh Niệm Tỉnh Giác của mấy con đi như thế nào mà tập để được tỉnh thức thì mấy con hãy đi cho Thầy xem cách thức của mấy con tu tập. Bây giờ trong cái số lượng người hiện giờ đông đảo như thế này thì chắc chắn là chúng ta không kiểm tra được, phải không mấy con? Thấy nó đông như thế này đâu được. Bây giờ thì có lẽ đây là cái số lượng người là 24 người thì chia ra làm hai lớp để kiểm tra. Mỗi lớp là 12 người. Mười hai người kiểm tra trong một buổi chứ không phải ít đâu. Còn bây giờ đông như thế này thì chúng ta thấy cái tổ đường của chúng ta chật. Kiểm tra không thể sẽ đi qua đi lại, không thể. Cho nên chúng ta chia làm hai lớp, một lớp để kiểm tra 12 người, mà nếu thêm nữa thì lại rất cực Thầy nữa, vì kiểm tra không hết. Nghĩa là kiểm tra sơ sơ thì không được, kiểm tra kĩ.

Khi mấy con đi qua một vòng thì Thầy kiểm tra vòng thứ nhất, thì mấy con đi lại một vòng thứ hai, Thầy kiểm tra lần thứ hai, kiểm tra lần thứ ba cho đến kiểm tra lần thứ sáu, thứ bảy. Một người mà đi như vậy thì mấy con biết cái thời gian chúng ta mất rất nhiều chứ đâu ít đâu, mà kỹ lưỡng. Chứ mấy con đi qua rồi Thầy kiểm tra rồi sơ sơ

thì coi như là không nắm vững cái sự tu tập của mấy con, cần phải mấy con sẽ đi tới, đi lui 5 - 3 vòng. Thì trong khi 5-3 vòng đó thì cách thức đầu tiên thì mấy con thấy đông như thế này thì cái tâm của mấy con động làm sao nhiếp tâm được... Buộc lòng nó phải ít người, trong khi đó mình đi tới, đi lui để Thầy kiểm tra lại từng người như vậy thì mình mới xét thấy cái người đó tu như vậy được hay là không được để mình xác định cho cái người đó chứng tu về cái pháp đó.

Thí dụ như bây giờ con đi kinh hành với cái Chánh Niệm Tỉnh Giác, cái pháp thứ nhất là mình đi mình biết mình đi, rồi mình đi rồi mình đứng lại mình tác ý rồi mình tiếp tục mình đi. Đó là cái pháp thứ nhất. Nếu mà mình hợp với cái pháp đó thì mình đi Thầy xem xét cái nhiếp tâm coi như thế nào và cái bước đi nó có đúng hay không, nó có đúng như cái người thư giãn hay không? Do đó thì Thầy xác định cho: Bây giờ tụi mày tu cái pháp này chứ đừng tu pháp khác. Còn bây giờ nếu mà mình tu cái pháp mà đi 10 bước rồi đứng lại hít thở năm hơi thở, rồi tiếp tục tác ý để đi 10 bước nữa, và nếu mình thấy hợp cái pháp này thì qua cái sự xem xét thì con thấy con tu cái pháp này con thích và con thấy nó dễ tỉnh táo, bắt đầu

con ôm pháp đó con tập. Con đi Thầy xem, xem coi sự nhiếp tâm của con nó thích là nó thích ở cái chỗ tướng hay nó thích cái gì đây để tìm coi nó đúng hay là sai, nếu đúng thì mấy con ôm cái pháp đó mà tu.

Rồi còn nếu mấy con thích cái pháp thứ ba thì mấy con đi 10 bước rồi ngồi xuống, hít thở 5 hơi thở, rồi đứng dậy rồi đi 10 bước nữa, hoặc là 20 bước, tùy cho mấy con chọn mà nó hợp với cái đặc tướng của mấy con, thì lúc bấy giờ mấy con trình bày cái pháp Chánh Niệm Tĩnh Giác đó cho Thầy xem. Khi xem xong rồi Thầy xác định cho mấy con: à, như vậy là con nên ôm cái pháp này mà tu, còn cái này Thầy thấy như vậy là không được, con sẽ đánh không được, con sẽ không có thắng được hôn trầm, thù miên đâu. Hoặc là con bị lọt trong tướng. Thì Thầy không có cho con tu tập cái pháp đó, mà hướng dẫn cho các con tu cái pháp khác.

Còn đến cái pháp Thân Hành Niệm là cái pháp cuối cùng, nếu các con thích cái pháp này con thấy tu pháp này con rất tỉnh và không có hôn trầm, thù miên thì hãy tập cái pháp Thân Hành Niệm, Thầy sẽ xem xét coi thử coi thử coi nhiếp tâm tác ý như

thế nào đúng, sai Thầy sẽ giúp cho mấy con thực hiện cái pháp mà mình thấy mình có duyên với cái pháp đó. Tức là mình tu mà mình thích thì nó mới có ham tu. Còn tu mình nghe ngán quá, đó là mình tu bị ức chế, nó làm cho mình tu không chứng quả.

Cho nên khi mà chọn lấy những cái pháp đó rồi, thì lúc bấy giờ mấy con phải đi cho Thầy xem coi. Sau một thời gian tu tập trong một tuần hoặc hai tuần lễ mấy con tăng lên, tăng lên thì Thầy cũng xem xét lại nữa, chứ không phải là có một lần thôi. Phải xem xét để giúp cho mấy con tăng lên coi cái chất lượng của mấy con tu như vậy có đúng hay là sai nữa, phải giúp đỡ cho mấy con như vậy. Thì bây giờ cái lớp của chúng ta phải chia làm hai lớp. Bên nữ thì đông hơn, chắc có lẽ là bên nữ phải chia làm 3 lớp. Coi như là 5 lớp mà vừa dạy về Định Vô Lậu, mà vừa dạy về Chánh Niệm Tỉnh Giác thì có lẽ một tuần lễ, ngày nào Thầy cũng có mặt, không có bỏ sót, phải không? Năm lớp mà chia ra dạy 5 ngày về cái Chánh Niệm Tỉnh Giác, còn 2 ngày nữa dạy về Định Vô Lậu, có phải không, hai ngày nữa phải trả bài Định Vô Lậu chứ. Định Vô Lậu làm sao xen vô Chánh Niệm Tỉnh Giác được. Như vậy là Thầy 7 ngày luôn, chỉ còn một ngày

chủ nhật thôi. Như vậy thì Thầy cũng chịu thôi, chứ bây giờ làm sao, giờ có một mình. Thì bắt đầu bây giờ có thể phải chia ra hai lớp.

PHÂN LỚP

Thì hôm nay thì chúng ta được học và nhớ, bây giờ nhớ đi khát thực, rồi ngày mai Thầy sẽ đến Thầy phân lớp cho bên giới nữ, xong rồi thì bữa kia thì mấy con trở lại đây mấy con, cái lớp thứ nhất. Có lẽ là Thầy sẽ chia như thế này cho nó dễ hơn. Buổi sáng cái lớp thứ nhất, buổi chiều cái lớp thứ hai, hai buổi hết mấy con. Chứ còn bây giờ sáng Thầy kiểm tra một lớp, rồi ngày sau Thầy kiểm tra nữa thì nó đụng bên nữ rồi, phải không? Cho nên Thầy phải chia hai lớp thì coi như là buổi sáng cái lớp ở bên đây, mấy con ngồi cái đây bên đây, ngay Thầy là cái lớp thứ nhất. Cái lớp kia thì buổi chiều để Thầy kiểm tra như vậy thì mới bảo đảm chứ. Thì bắt đầu bây giờ chúng ta chuẩn bị để mà phân lớp đi, thì ai mà ở bên đây thì phải ngồi cái đây bên đây, không có được. Ở chỗ con còn thiếu một người nữa, có ai đó? Ở muốn ở bên kia qua luôn bên kia đi. Còn Thanh Trí lại đây cũng được, không sao đâu. Thanh Trí qua bên đây ngồi bên đây, bên chỗ phần

bên đây. Còn con ngồi bên đó thì cứ ngồi luôn đi, rồi đó, như vậy đó. Xích lên con, dồn lên để mà cái lớp của mình. Sau đó cái vị trí của ai thì nẩy ngồi, đừng có khiêm tốn bằng cách này, bằng cách kia. Mấy con đừng nghĩ rằng tui cư sĩ mới xuất gia thì không được, do đó thì nó không được.

Thầy trả lại cái bài của con, con phải viết lại con, nhớ mình xoáy vào cái đề tài của nó là đặc tướng của nhân quả Thảo mộc, nói xoáy ngay cái chỗ đó thôi, đừng có nói mênh mông cách khác, con xoáy ngay chỗ đó thôi con. Rồi, Thầy trả về.

Coi như Thầy phân lớp cho mấy con như vậy. Cái lớp này 12 người, bên kia cũng 12 người là 24 người. Mỗi bên là 12 người.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, bên đây còn thiếu Thiện Thảo nữa?

[Trưởng lão]: Thiện Thảo không có đến nữa con. Như vậy là bên đây là 23 người. Thiện Thảo chắc là say mê rồi, vậy là 24 người, bên đó là 14 người, hai người nữa. Ông sư hồi sáng này đi phải không, rồi với Thiện Thảo phải không? Để lát nữa ra coi Thiện Thảo coi nó đang du lịch biển hay sao đây, nó lên nó thăm cung trăng rồi, cái

gì như Đường Minh Hoàng, cho nên nó quên vô đây rồi thì chắc là nó đang đi thăm Hằng Nga ở trên cung trăng, nó đi thám hiểm ở trên. Để rồi Thầy sẽ đến thăm nó mới được.

Như vậy thì lớp bên đây là 12 người, lớp bên đây là 14 người. Như vậy là Thầy chia lại cho nó đồng, mỗi lớp bên đây là bớt bên kia qua bên đây. Bên đây là 12, cho nó là 13 người đi, rồi bên kia 13 người, phải không. Chứ còn dồn lại chia cho nó chia đôi một buổi, thì Thầy thấy như vậy nó dễ cho cái sự hướng dẫn của Thầy, chứ không có gì.

Bây giờ thì thôi, cái số người vắng mặt thì thôi, coi như là chúng ta bên đây 12, bên kia 12 người, phải không? vậy 12 người. Vậy thì bây giờ mấy giờ rồi mấy con? Còn có giờ thì mình sẽ kiểm tra được không? chắc là mình không kịp. Bây giờ có kiểm tra chắc không kịp. Tại vì tân 12 người mình kiểm tra sao được, không lẽ kiểm tra nửa rồi chiều rồi nó dồn lại rồi kiểm tra sao được. Thôi, kiểm tra là nguyên một buổi là làm sao cho nó dứt điểm để cho cái buổi khác. Bởi vì mình gói đầu mà. Dù bây giờ nó có lỡ cái thời gian, mình phải kiểm tra cho nó hết. Còn bây giờ nếu mà không Thầy kiểm tra rồi tới giờ đi khát thực rồi sao đây. Không

lẽ rồi khát thực ăn rồi vô đây kiểm tra luôn. Sao được, phải không mấy con. Cho nên vì vậy bây giờ mình có thể mình nghỉ được để chuẩn bị cho cái phân lớp này cho xong. Rồi ngày mai Thầy phân lớp cho bên nữ, rồi một bắt đầu buổi sáng. Mấy con nhớ cái vị trí của mấy con chứ gì, mấy con sẽ đến đây, còn cái buổi chiều thì mấy con bên kia, để cho tiện cái sự sắp xếp lớp, để Thầy kiểm tra mấy con.

Về vấn đề tu tập Chánh Niệm Tĩnh Giác nó không đơn giản đâu mấy con. Đó, bây giờ mấy con thấy như Thiện Thảo bây giờ, nó tỉnh quá rồi bây giờ nó không đi nữa, nó ở trong Thất. Thì bây giờ mấy con biết nó đã có sự chiến đấu của nó, mà cái sự chiến đấu đó để thắng được cái hôn trầm, thùy miên. Bây giờ nó tỉnh, nó ở trên cái phương pháp nào, nó đặt nó trình cho Thầy rồi, nó đã nói cho Thầy. Vì vậy mà hôm này Thầy ra Thầy thấy mọi người thì ngủ hết rồi, nhưng mà Thầy thấy nó đi kinh hành, đi qua, đi lại ở trước thất của nó, Thầy thấy nó đi. Nó thấy Thầy đi ngang thì nó có chào Thầy. Còn Thầy đến cái thất của thầy Chân Thành thì thầy đang giữ tu Tứ Niệm Xứ, mà Thầy đang giữ cái tâm của mình mà đang tu cái oai nghi nằm.

Người ta cứ ngỡ tưởng là thầy Chân Thành ngủ nhưng mà sự thật không phải đâu mấy con, Thầy đang giữ tâm mình tỉnh giác ở trên cái oai nghi nằm. Để xem coi nằm coi nó có ngủ không, nằm rất khó. Cho nên Thầy thấy, mấy con đừng tưởng, Thầy nói thật sự mấy con kiểu cách nào mấy con làm sao Thầy cũng biết hết. Cho nên khi mà Thầy đến cái thất của Thiện Thảo thì Thầy thấy nó đi tới, đi lui, Thầy biết rằng đó là cách thức để nhiếp tâm. Khi nó đang cố gắng để mà khắc phục cho hết hôn trầm, thù miên. Mặc dù bây giờ thầy Chân Thành tỉnh như vậy, nhưng mà hờ cũng bị hôn trầm đánh vô liền, chứ không phải là sạch đâu. Chừng nó sạch rồi mấy con không có lo gì hết, mình nằm nó cũng tỉnh bơ, đi nó cũng được, nằm cũng được, ngồi cũng được, không có khó, không có cảnh giác. Bây giờ là cảnh giác lắm đó mới chiến thắng, như vậy là mới chiến thắng nó được. Chứ không có thả lỏng nó được đâu, nó còn núp ở đâu đó. Tức là cái hôn trầm, thù miên nó núp ở trong cái bụi cây, mà hờ cái nó nhào vô nó chụp mấy con liền tức khắc. Cho nên là thầy Chân Thành hoặc Thiện Thảo cũng vậy. Cho nên có Thầy đi tới đi lui thì nó đỡ, vì cái từ trường của Thầy nó giúp đỡ cho quý vị đó

tĩnh một chút, chứ nếu không có thì nó ở bụi nó nhảy ra nó chụp cổ liền. Nó chụp cổ nó nhai sống chứ không phải đầu, nó chỉ trong vòng sơ suất một chút là 1 giờ nó đi qua nhanh như chóng, nó ôm cổ một giờ nó đi tuốt luốt 1 giờ, chứ không phải dễ với nó đâu, khó thắng nó lắm đó. Nghe nói hôn trầm, thùy miên là ai cũng sợ hết chứ không phải thường đâu. Cho nên Thầy rất là tội, nếu mà không có Thầy, không có sự hỗ trợ thì cái hôn trầm, thùy miên quý Thầy cũng khó thắng nó lắm chứ không phải dễ. Cho nên Thầy đi ra Thầy thấy người thì nằm, còn người thì đi. Cho nên Thầy biết hai người này hết, Thầy biết tất cả.

Còn mấy con thì bây giờ giờ giấc của mấy con giữ đúng thôi, chứ còn mấy con chưa. Khi nào mà Thầy thấy mấy con tu tập, Thầy kiểm tra hết mà Thầy nói: “Ồ, bây giờ đây là lúc chiến thắng hôn trầm, thùy miên” mấy con phải chuẩn bị, mở chiến dịch rồi đó, chứ không phải là chuyện chơi nữa nghe. Bắt đầu từ đây cho tới một tuần lễ, một tháng phải đánh cho róc, đánh cho giải phóng luôn, thì mấy con phải nỗ lực. Dù là mấy con chết thôi chứ nhất định là không đầu hàng, đánh cho róc, đánh cho thẳng tay, đánh cho mạnh, đánh cho không có còn

giặc hôn trầm, thù miên không có còn nữa, nghĩa là không còn nữa. Còn quý vị này thì coi như là đang chiến đấu chứ chưa phải thắng giặc đâu. Chiến đấu mà nếu mà không có ngoại viện kể như là không có đồng minh mà tiếp thì chắc chắn là tiêu, nó không có dễ. Coi vậy chứ giặc hôn trầm nghe lắm. Thầy nói nếu mà không có sự ngoại viện của Thầy thì kể như mấy người đó đầu hàng rồi, đầu hàng là sao mấy con biết không? Lên giường nằm ngủ, không phải dễ đâu. Cho nên Thầy rất thương đệ tử của Thầy, cực khổ lắm, cho nên Thầy phải đi tới, đi lui Thầy giúp đỡ, Thầy trợ giúp, và đồng thời khi mà có Thầy, nó có cái lực mấy con. Họ cố gắng chiến đấu cho thành công.

Hôm nay, như vậy thì tạm đủ rồi, thì bắt đầu bây giờ mấy con nghỉ để mà chuẩn bị thọ trai. Cho nên cái lớp nào mà buổi sáng học là cái lớp đó phải vô đầu là bắt đầu Thầy kiểm tra liền để kịp thời đi khát thực, chứ nếu mà trễ tới. Buổi chiều thì có thể mấy con Thầy có chậm chạp đi nữa tới 5 giờ, 6 giờ cũng không sao. Nhưng mà mấy con đi khát thực mà qua 11 giờ thì nguy hiểm cho mấy con, tại vì mình đi chậm chậm ra tới đó về quá 1 giờ, ăn nó đâu có được, phải không? Cho nên vì vậy mà chuẩn bị. Bởi vì

mình đi khát thực chứ đâu phải mình chạy như người ta chạy đua, đâu có được. Vì vậy mà mấy con phải lập hạnh.

Cho nên trong cái giờ buổi sáng, mà cái lớp học buổi sáng, cái lớp học đó phải có giờ giấc định. Thí dụ như 10 giờ là mấy con phải nghỉ rồi. Chứ không thể nào mà còn kéo dài. Dù như thế nào nữa thì cũng đành thôi chứ không thể nào mà thêm. Thì các con nhớ 10 giờ là phải xả nghỉ, mà bây giờ đây là mới 8 giờ mấy, còn bao nhiêu nữa. Hôm nay mình nghỉ trước cũng không có sao, để Thầy còn lo chuẩn bị cho một cái tập mà Thầy in ra để giao cho Mật Hạnh photo. Sau đó Thầy sẽ gửi cho mấy con. Tập Đặc San Mừng Sinh Nhật Thầy mà chắc chắn là mấy con chưa có đọc. Có người có đọc, nhưng mà có người chưa đọc. Cái tập đặc san đó do Thanh Trí làm ra. Những cái bài vở của mọi người gửi về đọc cũng thấy có những cái điều kiện cũng rất hay. Vì vậy mà Thầy chỉ, hôm rầy mắc bận công việc cho nên Thầy không có đưa lên máy để chỉnh lại, bây giờ Thầy đưa lên máy chỉnh lại để thành một cuốn sách chứ Thanh Trí nó đưa vô thành cái tập chỉ thành ra nó hình ảnh rồi linh tinh đủ thứ hết. Mình là người lớn rồi, không còn ham thích hình ảnh đâu, chỉ nhìn chữ đọc rồi

hiểu, cho nên Thầy biến nó trở thành cái tập sách đơn giản, một cái hình của Thầy ở trước cái cuốn sách đó thôi. Mừng sinh nhật Thầy có một cái hình lớn ở trước cái tập sách đó đủ rồi. Còn ở trong đó đơn giản, không có để hình ảnh gì hết, không có hoa hèo gì hết, để chữ bài thôi. Rồi mấy con sẽ đọc rồi mấy con suy ngẫm những huynh đệ của mình bốn phương. Những cái duyên Phật pháp nó lập nó cũng kỳ lạ, nó cũng có những cái hay. Cho nên nó cũng có những cái sách tán cho mấy con. Cho nên hôm nay Thầy đưa lên máy. Hôm nay cho đến bây giờ Thầy in gần xong rồi, Thầy vừa chỉnh Thầy in gần xong rồi. Cho nên chỉ còn có mấy tếp nữa là xong, coi như đưa cho Mật Hạnh nó photo rồi nó đóng thành tập thì Thầy sẽ gửi cho mấy con trong cái dịp này mấy con đọc. Người nào chưa đọc mấy con sẽ đọc. Cũng là một cái hay để cho mình có cái nối cái vòng tay của mình với những huynh đệ của mình. Mặc dù hiện giờ họ chưa có mặt ở đây, nhưng mình đọc mình cũng thấy được tâm tư của họ, nguyện vọng của họ thì coi như là nó có một cái tình tha thiết gắn bó nhau trên con đường tu học Phật Giáo Nguyên Thủy. Chúng ta sẽ là những huynh đệ, những anh em ruột thịt trong một nhà. Cho nên vì vậy

tuy không gặp nhưng mà đã hiểu được qua những cái sự liên hệ bằng những bài vở mình đã viết lên thì đó là một cái hay mấy con. Cho nên vì vậy mà càng trao đổi cho nhau những kinh nghiệm. Nhưng khi mà đến Tu Viện rồi thì nhất định là mình không trao đổi bằng miệng nữa, mà trao đổi bằng thân hành của chúng ta. Các con thấy, cái đẹp đẽ nhất là ở đây chúng ta trao đổi bằng cái hành động của chúng ta. Cái người này tu như vậy nó làm cho cái người kia sách tấn. Mình không nói chuyện mấy con, để cho nó không bị phóng tâm, phóng dật. Nhưng mà mình lấy cái hành động của mình, mình nói ra.

Còn cái gì muốn hỏi thì xin mấy con hỏi Thầy mà thôi, còn chuyện mình đọc những cái bài viết của các bạn bốn phương để mình nói chấp được cái tâm tình của mình, cái vòng tay của mình, mình đang trên con đường tu tập, họ cũng đang từng phút, từng giây đang tu tập. Nhưng mà mình may mắn hơn được ở gần bên Thầy, còn họ không may mắn hơn chỉ nương vào sách vở, nương vào những lời dạy của Thầy tu tập, có khi đúng, mà cũng có khi sai. Cho nên mình cũng ước ao một ngày nào đó huynh đệ mình được cùng sống với nhau trong một mái nhà, để

cùng chia sẻ nhau những cái thân hành của mình, những cái thân giáo của mình hơn. Đó là một cái điều rất là đẹp đẽ, mà Thầy mong rằng chúng ta có những giờ phút để mà nói chặt vòng tay tu tập cho nhau, để an ủi, để giúp cho đời, làm cho cuộc đời của mọi người bớt đau khổ. Đó là cái ước nguyện, mà Thầy nghĩ cái ước nguyện đó không riêng gì Thầy đâu mà trong mấy con. Cho nên mấy con cố gắng mấy con.

Con đường tu tập là như vậy, cho nên bắt đầu Thầy nghĩ, chắc Thầy cũng không nghĩ, mà Thầy làm cái vấn đề này, bây giờ Thầy ra Thầy tiếp tục in cho xong cái tập này cái đã, rồi Thầy sẽ đưa cho Mật Hạnh làm xong Thầy sẽ gửi cho mấy con. Thỉnh thoảng trong cái giờ tu Định Vô Lậu mấy con làm sao mấy con đọc. Cái giờ tu Định Vô Lậu, còn cái giờ kia thì mấy con đừng thấy hay quá rồi cứ đọc say mê bỏ hết thì cũng không hay đâu. Cho nên cái giờ mà tu Chánh Niệm Tỉnh Giác thì mấy con giữ nghiêm chỉnh, cái giờ tu Định Vô Lậu thì mấy con đọc được. Cái Định Vô Lậu nó triển khai cái tri kiến, mà chúng ta đọc nó cũng làm thêm cái sự hiểu biết của chúng ta, nó làm chúng ta sách tấn chúng ta trên con đường tu. Cho nên nó là cái Định Vô Lậu, do đó mấy con đọc sách,

kinh hoặc là đọc những cái điều lợi ích cho đường tu tập của mình trong giờ tu Định Vô Lậu, chứ đừng phi thời mấy con, đừng phi thời. Trừ ra khi nào bị hôn trầm, thùy miên trong cái giờ Định Vô Lậu mà thấy mình ngồi mà luôn buồn ngủ thì mình nên đi, đứng dậy mình đi thôi. Đó là cái điều Thầy dặn mấy con. Thì đến đây thì chúng ta sẽ nghỉ thôi. Bây giờ nghỉ. Có gì không con?

Bây giờ mấy con có hỏi gì Thầy (21:09)

[Tu sinh]: *Thưa Trưởng lão! Con có câu hỏi này. Lúc nãy Thầy có nói về cái vấn đề đi khất thực mà bây giờ phải chia ra mấy khu như vậy để đi, cứ mỗi khu đi như vậy thì cách 15 phút. Bây giờ cũng chưa xác định khu nào khu A, khu B, khu C. Còn có một cái khu ở phía ngoài kia nữa, bây giờ Trưởng lão lại chia ra khu nào khu A, khu B, khu C, phải chia ra.*

[Trưởng lão]: À, cái khu mà ở từ cái rào bên kia mấy bác đi qua tới cái đường mà ở chỗ nhà cô Trang có cái cửa cổng đi thẳng ra đây thì khu đó là khu A, bắt đầu bên đó A. Còn cái khu mà chỗ thầy Chân Thành với Thanh Quang mà ở đó, cái nhà của Thanh Quang ở, rồi con ở đó là Khu C. Còn cái khu mà qua bên kia có mấy người

cư sĩ ở bên đó đó, ở bên đó có nước ngoài về ở đó, thì cái khu bên đó là A, B. Khu của con là khu B, còn khu đó là khu C con. Khu C thì cổng chung với chú Linh thì đó là khu C hết. Rồi bắt đầu cái khu ở đằng trước mà nam ở đằng trước này thì nó nằm khu D, cái khu mà của Pháp Châu đó là khu D, bốn bên cái phòng đó khu D.

Còn bên nữ thì họ chia mấy cái khu của họ rồi, họ đi riêng rồi. Vậy thì cái khu A đi trước rồi khu B, rồi tới khu C, rồi tới khu D. Tức là ở trước, họ đi gần họ đi sau hết.

Cách 15 phút, cái khu đó đi rồi thì cái khu khác đi. Cỡ 15 phút

Không biết ở ngoài đó họ đem cơm vào lúc nào, Thầy chưa hiểu. 10 giờ 30' hay là 10 giờ. 10 giờ hả con? 10 giờ có rồi có rồi hả con? 10 giờ như vậy là bắt đầu 10 giờ đi được rồi. Còn nếu mà họ đem vào 10 giờ rưỡi thì mình cứ 10 giờ 30' mình đi.

Coi như là cứ cái khu này đi xong rồi, thay vì bây giờ con coi giờ đồng hồ 10 giờ thì khu A đi, qua 15 phút thì khu B đi, coi như là 30 phút thì cái khu C đi, 45 phút sau thì khu D. Cái khu kia người ta đi phải chờ cho người ta xong 15 phút. Mà đây ra đó cái thời

gian thì mình cũng đi chậm chứ mình đâu có đi nhanh đâu, rồi cái khu C thì 10 giờ 30', rồi 10 giờ 45 phút thì khu D. Khu cuối cùng là 10h 45.

Như vậy là mấy con lượng theo đúng cái giờ đó thì mình sẽ đi thì nó không có sao hết. Bên cái khu của mình bên nam thì mình chia như vậy để mình đi. Thì như vậy là cuối cùng thì cái giờ đó thì mấy con ở cái khu ngoài đó, khu chót cuối cùng đó thì mấy con đi sau hết. Thí dụ như cái khu ở trong này người ta đi vô rồi thì mấy con ở đó mấy con ở đó, mấy con đi ra đó mấy con khát thực thì để, ở ngoài đó dường như năm người nam.

[Tu sinh]: Bạch Thầy cho con xin hỏi: Thầy giải thích cái ..con không có giữ chẳng hạn 2 cái áo với thêm một cái y trung nữa mà... nó cũng còn dư. Bạch Thầy, Thầy giải thích cho con hiểu.

[Trưởng lão]: Dư thì khi mà nó dư 2 cái y thì bây giờ con còn cất mà con chưa có bố thí cho ai được hết thì hỏi ai cũng có đủ hết rồi.

[Tu sinh]: Coi như tụi con gửi cô Út hết rồi nhưng còn hai cái y hạ, với lại hai cái

áo, với lại cái áo lạnh Thầy thực ra Thầy cho giữ vẫn còn dư là dư bao nhiêu Thầy?

[Trưởng lão]: Nghĩa là mỗi người một cái thôi, mà hai cái là dư. Thí dụ như con có cái y vấn, mà Thất con còn có cái nữa, con thừa đó.

[Tu sinh] : *Y vấn 1 cái.*

[Trưởng lão]: Một cái được rồi, còn cái y trung, y hạ con đó thì con được hai cái, hai cái y trung, hai cái y hạ để thay đổi mấy con. Còn nếu mà con thiếu thì phải xin thêm.

[Tu sinh] : *Áo lạnh có dư không Thầy?*

[Trưởng lão]: Không, không dư, cái đó là thêm cái áo lạnh để khi mùa lạnh con mặc thì không dư, mà con hai cái áo lạnh là dư. Có một cái là đủ, một cái là được rồi, không sao hết, đó là tứ sự mà, tứ sự của một người tu sĩ, không thừa đâu. Con nhớ ngày xưa Đức Phật ba y, một bát, đi rất là vất vả mấy con. Nghĩa là bây giờ cái y trung, y hạ mà bỏ ra thì vấn y thượng lên, còn cái này mình có được cái y trung, y hạ hai bộ. Thành ra sau cái thời gian mà sống ba y, một bát theo thời Đức Phật, Thầy thấy khó quá, cực quá, lỡ mà ướt hết thì chắc chết. Vì vậy thành ra Thầy thấy hai bộ nó vừa đủ. Còn bên nữ

Thầy cho ba bộ con. Bởi vì người nữ khi mà ấy họ quá khổ, cho họ mặc ba bộ. Tức là họ có ba bộ y ngăn họ. Còn cái y thượng thì 1, nhất định là 1 chứ không được 2.

[Tu sinh]: *Kính thưa Trưởng lão! Con có câu hỏi, bây giờ con có một cái Y thượng này, con có một cái áo tràng có được hay không ?*

[Trưởng lão]: Bây giờ trong cái vấn đề mà nếu con có y thượng như vậy thì coi đương nhiên là cái áo tràng là cái y thượng của con rồi, nhưng hiện giờ con là một tu sĩ Bắc Tông mà con được chuyển qua bên đây, tức là con chuyển qua cái hệ Nguyên Thủy con, thì đương nhiên là con còn giữ được cái áo Bắc Tông của con để con hòa đồng với Bắc Tông, với Đại Thừa để con có điều kiện mà con chuyển hóa họ. Cho nên con cần phải mặc cái y áo như Thầy, chứ không khéo con mặc cái đó, nó nói con hệ phái Nguyên Thủy họ không có chơi với con đâu. Con không có lọt vô cửa họ được. Nhưng mà con mặc cái áo này con lọt vô cửa họ con nói chuyện được, rồi con khéo léo con tìm cách để mà gỡ cho họ ra khỏi cái không đúng của Phật giáo, họ rất đáng thương chứ không phải. Cho nên vì vậy mà con có được cái áo

tràng như thế này mà con từ hệ phái Bắc Tông mà con qua, bây giờ con được trao y, bát của con mà Nguyên Thủy thì con nên giữ cái áo tràng để chờ cơ hội để cứu giúp bạn mình, cứu những người Đại Thừa đó con, cái đó là cái tốt, chứ mình không cần thiết. Bây giờ mấy con vô đây mấy con vân y đó rồi mấy con cứ vân y đó, điều đó tốt hết. Nhưng mà sau khi có cái cuộc họp chúng với Đại Thừa là mấy con có cái áo tràng, chứ chừng đó chạy đi mượn ai, có phải không mấy con, mà nó cũng gọn nữa. Khi mấy con đi ra với mọi người, hòa hợp với bên Đại Thừa, con mặc cái áo tràng vô con đi. Nó nói đây là ông thầy Đại Thừa rồi, coi dễ, phải không? nó dễ giống nhau. Cho nên mấy con hòa hợp với họ, trong khi đó thì sinh hoạt thì mình gần gũi với người ta mình mới nói được cho họ thấy, nếu mình sống qua cái đời sống giới của mình, cái thân giáo của mình. Họ ủa, sao Thầy lại mặc cái áo tràng này mà Thầy lại ăn ngày có bữa vậy. Không, tôi tập dần, tập dần mà tôi thấy cái này hay lắm, ăn vậy mà sao nó không có bệnh, mà tôi thấy quý thầy ăn ba bữa sao nó bệnh, còn tôi bây giờ tôi thấy không có bệnh. Mình nói vậy chứ bắt đầu họ thấy cũng hay đó, bắt đầu họ cũng bắt chước mình ăn, để mình dẫn họ đi

vào Nguyên Thủy. Giữ giới phải không? Đó là cách khéo léo của mình, chứ mình đừng có nói tôi ăn Ngộ cũng được, đừng có nói như vậy. Mà tôi thấy, tôi ăn ngày một bữa mà sao tôi thấy tôi giữ giới, tôi thấy thân tôi ít có bệnh lắm, mà nó không có hôn trầm nữa, ngồi thiền nó không có hôn trầm.

Mấy ông Đại Thừa nghe nói vậy, mấy ông ấy ham lắm, bắt đầu mấy ông giữ, nhưng mà không ngờ mình dẫn ông đi vô giới. Nhưng mà mấy con vắn y đó mấy con nói là họ không nghe đâu, nhưng mà mấy con mặc cái áo như Thầy mấy con nói mấy ông Đại Thừa nghe đó. Mấy ông tưởng là mình Đại Thừa. Nhưng mà vì mình bệnh rồi đó, bây giờ ăn ngày một bữa hết bệnh, mình khéo léo lôi người ta trở về giới. Sau khi giới rồi đó mình lần lượt, Thầy nói không bệnh mà sao tôi ăn chay mà tôi cũng bệnh dữ vậy, tôi ăn ngày một bữa tôi cũng bệnh dữ vậy? Tại vì Thầy quên tác ý, phải không? Mình lần mình dẫn nó vô. Dẫn mấy Thầy đó vô. Họ tác ý cái có hiệu nghiệm. Cái hiệu nghiệm: à, như vậy hay quá, thì bắt đầu mình mới nói: đó Thầy thấy chưa? Tu Đại Thừa nó không có pháp chứ Nguyên Thủy nó có pháp hết bệnh đó. Từ cái ăn, rồi mình dẫn họ tới cái pháp con, mà mình khéo léo. Mà mình không có chiếc

áo này con dẫn họ không được đâu. Họ nói con Nguyên Thủy, họ không có theo đâu. Cho nên con có được chiếc áo con giữ, đừng có vất, cái đó không có tội. Chỉ còn có cái là mấy con bên Nguyên Thủy mấy con lại thêm cái áo tràng nữa thì không được.

Cái Ông này hôm đó ông ở bên Khất Sĩ, ở bên Nguyên Thủy mà. Bữa nay ông mặc cái áo này ông mạo nhận, ông vô đây ông làm cái gì đây, nó nguy hiểm. Các con hiểu chưa? Bởi vì nói chứ mấy ông thầy Đại Thừa họ biết. Con đi sinh hoạt này kia rồi họ cũng để ý lắm. Còn bây giờ hồi nào tới giờ mình, cũng như Thầy bây giờ Thầy sinh hoạt, họ nói thầy Nguyên Thủy sao được! Tôi hồi nào tới giờ tôi Đại Thừa tôi ra mà, phải không? Nhưng mà sự thật ra trong bụng mình Nguyên Thủy họ biết đâu. Mình phải khéo léo chứ, để giúp đỡ họ, họ cũng đều là những người đáng thương chứ đâu phải là người đáng ghét sao, mình đâu có ghét. Nhưng mà vì cái pháp sai thôi chứ đâu phải họ sai đâu. Nhưng mà vì cái kiến kiết sử, cái kiến chấp của họ thôi, cho nên khéo léo để mình cứu họ, thương hết mọi người.

TRUNG TÂM AN DƯỠNG

Cho nên khi mà Thầy viết cái Bức Tâm

Thư, đầu tiên Thầy không để nói các hệ phái. Những tu sĩ mà các hệ phái khác mà bệnh đau được vào cái bệnh viện của Thầy để trị bệnh từ thiện đó, thì có người nói với Thầy mấy ông Đại Thừa mà vô bệnh viện của Thầy chắc có nước Thầy cất hết, tiền đâu mà Thầy nuôi họ cho hết, đông lắm. Bởi vì mình làm cái việc từ thiện mặc dù họ vào họ thấy được cái sự hướng dẫn, và cái sự huấn luyện của mình và đồng thời họ an ủi mình trên cái từ thiện của mình. Từ cái chỗ họ đến bệnh viện của mình họ nằm tu rồi, họ thấy được con đường đi của mình, từ đó họ trở thành những người tu sĩ Nguyên Thủy thôi. Đó là cái điều kiện mình mở cổng cho họ vào tu tập của mình mà chứ đâu có phải gì đâu mà mình lại sợ. Cầu cho họ vô hết đặng mình trị bệnh chứ sao. Nhưng mà cuối cùng họ trở thành Nguyên Thủy đó sao. Các con thấy, từ cái ơn đó, họ thấy cái ơn của cái TTAD, nhưng mà không ngờ là họ vô đây họ Thấy hoàn toàn mình đi vào Bát Chánh Đạo hết. Người nào mà được trị bệnh mình cũng trị bệnh bằng tinh thần chứ đâu phải vô đó nằm có nước để trị bệnh cho hết rồi về đâu. Ông trị bệnh chứ được, ông vô đây ông nằm chứ ông được học hỏi đủ thứ hết chứ đâu phải trị có nhiều đó đâu. Đâu phải vào đây

uống thuốc hay mổ xẻ ông rồi để nằm đó mà cho về, đâu phải. Trong những cái buổi mà ông vô đây, tôi có thể tôi mổ băng, hoặc là tôi phóng loa trong đó cho mấy ông nghe mấy cái bài thuyết pháp chứ tôi đâu có để cho ông nằm yên đó sao? Phải không? Rồi mấy ông khỏe khỏe đi dạo chơi, có những cái bia đá người ta để trong cái khuôn viên đó, tự nhiên mấy ông đọc mấy cái bài này thì thấy hay quá rồi. Thì do đó từ Đại Thừa, nó đi qua tiểu thừa cũng dễ dàng chứ đâu có gì khó. Đó là cách thức tổ chức của Thầy để đưa cái người mà người ta bị kiến chấp để người ta đi vào, người ta vào bằng cái tình thương chân thật của mình mà. Mình sẵn sàng giúp đỡ cho tất cả các hệ phái của Phật giáo. Tu sĩ mà đau bệnh cứ đến Thầy trị. Thầy trị đâu phải như Thầy trị mình, con thấy Thầy trị cũng đâu phải là trị như Thầy Chân Huệ ở ngoài đó. Trị mà rồi còn phải cúng dường cho Phật Quan Âm phù hộ, thì cái kiểu này không được, Thầy không trị điều đó. Mà Thầy đưa cho họ nghe những cái bài pháp, Thầy giúp cho họ có đủ cái điều kiện thuận tiện khi họ trị bệnh họ ở đó. Mặc dù họ niệm Phật cúng bái gì kệ họ. Nhưng mà họ được sự hướng dẫn về Chánh Pháp. Bắt buộc họ phải nghe thôi, nghĩa là đây là bắt

buộc, chứ không có gì hết, nhưng bắt buộc mà không bắt buộc nhưng mà nó cứ lọt lỗ tai họ. Đó là cách khéo léo của mình. Cho nên vì vậy mà vừa trị bệnh mà không có đưa họ những cái tà pháp mà về tinh thần mình xen vào cái chỗ, làm cho họ tự họ họ giác ngộ ra. Mình không bắt buộc họ mà tự họ giác ngộ. Giúp cho họ đi đến cái chỗ tu hành tốt. Đó là tất cả mục đích của Thầy mà. Chuyển tất cả tu sĩ của Đại Thừa trở thành Nguyên Thủy, theo đúng con đường của Đạo Phật. Nhưng mà mình chưa có đủ duyên, chứ có đủ duyên rồi mình làm.

Thầy nói cái cơ sở, cái bệnh viện nó trang bị không phải vô đó trị bệnh để rồi hết bệnh đi về, mà vô đó để học đạo đức, để vô đó học được Chánh Pháp, rồi từ đó về đó họ có những cái sự an ủi rất lớn cho họ, đó là cái mục đích của Thầy. Mấy con không có ngờ mà Thầy làm cái công việc mà Thầy đã tính toát rất kỹ rồi, tính toán rất kỹ. Thầy sẽ không bỏ một cái người nào ở trên cái thế gian này đâu, không bỏ người nào, bất kỳ một cái tôn giáo nào, thậm chí như sách vở của Thầy đều luôn vào trong Cao Đài hết, cho mấy ông Cao Đài. Mấy ông Cao Đài thích lắm, nhưng mấy ông không dám tu, chứ mấy ông thích lắm, mấy ông để cái

địa chỉ cái giáo hội của Cao Đài ở trên đó. Họ đưa cái địa chỉ cho Thầy, họ xin Thầy có những cuốn sách gì cho họ, thì mấy con biết rồi.

Cao Đài nó vẫn phải thấy được cái pháp của Phật quá tuyệt mà. Mặc dù nó rất tin, nó rất tin tưởng nhưng mà cái tin tưởng của nó là nó tin, nhưng mà điều kiện là nó đọc sách Thầy nó thấy quá hay, nó thực tế. Mà lại Thầy nói tôn giáo nào cũng kệ, bởi vì nó là đạo đức của con người rồi, thì dù cái người nào, dù tôn giáo nào cũng vậy. Nhưng mà khi người ta đọc, người ta tập luyện rồi người ta thấy ích lợi người ta thấm, lần lượt người ta thấm nhuần người ta thâm nhập, lần lượt rồi người ta sẽ có những cái chánh tri kiến, người ta sẽ nhìn thấy được cái sai, cái đúng, rồi lần lượt người ta không có ngại gì mà người ta không có rời khỏi để người ta xây dựng mình trên một cái đạo đức cho bản thân họ. Mà Thầy sẽ biến dần, Thầy biến dần cái đạo đức Phật giáo nó không phải là của Phật giáo nữa, mà là của con người. Bởi vì nó chân lý của con người mà.

Cho nên tôn giáo nào cũng được, và từng đó họ đi về cái đạo đức của con người, đạo đức nhân bản của con người rồi thì họ

không còn tôn giáo nữa mấy con, họ mất hết tôn giáo rồi. Bởi vì cái đó là cái sự thật cho nên vì vậy mà không có cái giả ở trong đầu của họ được. Vì tự họ cứu họ, họ làm cho họ thoát khổ rồi, thì họ còn cầu Phật, cầu Quan Âm làm gì nữa. Các con thấy họ không cầu ai nữa hết. Bởi vì chính họ đã biết chính mình cứu mình rồi, họ đang sống trong thiện rồi. Do đó thì họ hết cầu khẩn ai nữa, họ bỏ hết.

Bây giờ thì họ còn tiếc, nhưng một ngày nào đó nó được phổ biến cái đạo đức này rộng rãi, họ thấy mình tôn giáo mà mình cầu ung thư không hết, buộc lòng mình cũng phải đi vào cái ngõ này mình mới thấy giải thoát. Thì từ đó thế gian này không còn tôn giáo nữa, mà Thầy nói rằng xây dựng được cái nền đạo đức này rồi những cái triết học, triết lý mà đưa vào cũng bị dập xuống, không ai mà gạt nó được. Những cái triết lý mà của những cái nhà triết học, họ đưa ra những cái triết lý, nó nhận xét qua cái đó có đạo đức hay không. Đưa ra cái điều đó có đạo đức hay không, nó biết liền. Cái người mà học Chánh Kiến của Đạo Phật nó Thấy mọi pháp như thật rồi thì không có một pháp nào mà đưa vô cái đầu của nó được hết. Không có xen vô cái đầu nó được, Cho

nên cái mục đích mà Thầy phổ biến qua cái TTADTT đó là Thầy đưa rộng ra đó. Mà cái duyên nó đủ hay không, nó không đủ mà Thầy ra đi rồi, thì biết có người nào mà làm được. Chứ còn Thầy còn sống, cái ước vọng của Thầy nhắm vào.

Từ khi mà Thầy tu chứng rồi, Thầy đã vẽ cái phương án đó ra. Những ngày đầu tiên mà Thầy ra Phước Hải, thầy Chân Tịnh rất vất vả với Thầy, hai Thầy trò mà đi trên chiếc xe Hon Đa mà từ Trảng Bàng đi Thành Phố nghỉ, rồi sáng mới đi ra ngoài đó. Rồi ở ngoài đó đi qua bên nữ, ở bên nữ, rồi bên nam, lăn lộn ở trên cuộc đời để mà xây dựng cái cơ sở, ghê lắm chứ không phải, Thầy tính. Nhưng mà cái duyên nó không đủ, Thầy xếp lại mà Thầy về đây Thầy mới hoạt động ở đây. Thầy mới mở mang, thì mấy con biết là Thầy thương chúng sanh lắm, Thầy cố gắng Thầy làm nhưng mà hỏi đó Thầy không hờ môi, không nói chút nào hết.

THẦY ĐỨNG TRÊN ĐẦU SÓNG

Bây giờ cái kinh sách Thầy viết rồi mấy con mới biết cái đường lối của Thầy đi chứ hỏi đó người ta không biết. Người ta thấy Thầy với Đại Thừa, với Thiên Tông nó kêu là bán quân sự đó, lúc thì hở ra thì nói thế

này, thế khác. Máy ông Đại Thừa ông giựt mình, nhưng mà lúc thì coi như là Thầy Đại Thừa thành ra họ không biết gì hết. Thầy âm thầm để mà lo công chuyện. Bây giờ thì nó có khá khá là tại vì Phật tử biết Thầy nhiều rồi. Cho nên cái thành hình nó lộ ra, nó lộ ra cho đến khi mà sóng gió Chân Như thì bắt đầu nó bước thêm một bước nữa nó vượt lên, nó không đầu hàng. Thầy không đầu hàng trước những hoàn cảnh khó khăn. Khi người ta cố ý dập mình thì mình vươn lên. Bởi vì Đức Phật nói: *“Đứng lại thì chìm xuống, tiến tới thì trôi dạt, chỉ có vượt qua”*. Vượt lên, vượt lên trên đó. Sóng gió nó chụp mình trên ngọn sóng chứ mình không có để nó đè mình xuống mà mình vươn lên trên ngọn sóng. Thì với cái người mà tu hành Đạo Phật trí tuệ bao giờ họ cũng vượt lên, họ không chịu đầu hàng đâu. Chết bỏ, nhất định là thà là cái duyên không đủ là chết chứ nhất định là họ vượt lên, họ tạo đủ điều kiện tổ chức mà vượt lên không bao giờ họ bị như vậy rồi cái họ co lại, rồi họ khép lại họ nằm im họ chịu chết.

Ví dụ như trong những ngày sóng gió Chân Như mà Thầy đầu hàng trước cái vấn đề đó thì Thầy co lại, Thầy tìm mấy cái hang, cái hốc nào hãy chui vào thì ngày hôm nay

không bao giờ có cái hình dáng này. Cho nên đó là cái mình đứng lại, mình chìm xuống. Biết rằng nghiệp chúng sanh nặng thì mình phải chịu khổ hơn một chút. Thì chịu cực khổ nhiều hơn một chút nhưng mình đứng trên đầu sóng, chứ không chịu nằm ở dưới sóng. Cho nên sóng Thần mà Thầy đứng trên ngọn sóng mà Thầy đi. Có thấy không ? Những ngày Sóng gió Chân Như là Thầy đứng trên ngọn sóng Thầy đi. Hễ bước ra khỏi Tu Viện Chân Như thì Thầy sẽ làm cái gì, cái gì, Thầy tổ chức cái gì, cái gì. Thậm chí như Nguyên Thanh Thầy đưa ra Hà Nội, làm cái tiêu chuẩn ở ngoài đó, bắt đầu ở ngoài đó nó rộn rộn lên liền, xáo lộn lên liền. Nhưng mà xáo trộn vậy mà lại bảo đảm tiến bước. Cho nên Thầy thấy cái vấn đề mà Thầy tính toán, Thầy tính toán kĩ hết mọi thứ, chứ Thầy không để mà Thầy thất bại đâu, Thầy vượt lên.

Và trong những ngày Thầy tổ chức cái lớp này, Thầy đang vượt lên những cái địch. Không có dễ đâu. Mấy con đừng có tưởng mà Thầy ngồi yên mà được yên như thế này đâu. Thầy không có yên đâu. Nghĩa là lúc nào Thầy cũng đứng trên ngọn sóng chứ còn Thầy không có chịu mà Thầy bị sóng chụp, đứng trên ngọn sóng. Thầy giải quyết một

cách rất là tài ba. Thầy không phải khoe mình đâu.

Khi mà Thanh Trí báo cho Thầy biết thì nó cũng không ngờ, nó không ngờ là ngày hôm qua mà mấy con đi ra khát thực, nó cũng không ngờ rằng mấy con sẽ đi khát thực như vậy, nếu không thì ngày hôm qua, nếu không Thầy giải quyết được thì mấy con không có đi khát thực như vậy đâu mà trong Tu Viện chúng ta chia làm hai nhóm, một nhóm thì đi khát thực ngoài kia, một nhóm thì đi khát thực trong này. Nhưng mà Thầy chuyển biến, thành ra chúng ta đi ra một cái chỗ, vừa bên nữ vừa bên nam ra đó khát thực hết. Thầy đứng trên đầu cái ngọn sóng chứ không để sóng chụp. Cho nên không được ai chia rẽ tu sĩ của Thầy. Thầy nói thẳng, nói thật mấy con. Thầy nói thà là chết nhưng mà chết ở trong đạo chứ không phải chết mà mình bị chụp, không có để sóng gió. Cho nên mấy con không có ngờ đâu. Thầy sẽ giải quyết từng phút, từng giây, và bảo đảm cho cái sự tu tập. Thầy đã nói mà, trừ ra Thầy chết Thầy mới bỏ lớp, chứ còn Thầy còn thì Thầy dẫn dắt mấy con tới nơi chứ Thầy không để mấy con chơ vơ. Trừ ra cái duyên nó không đủ mà Thầy phải ra đi thôi, thì lúc bấy giờ thì đành chịu. Nghĩa

là Thầy nhập diệt thì đó là cái duyên cuối cùng. Mà Thầy chưa nhập diệt thì không sao hết, còn tiến bước.

Cuộc đời của Thầy là cuộc đời chiến thắng mà, chứ không phải là chiến bại. Thầy không bao giờ là người chiến bại. Hôm đó mấy con đến đây mấy con mới, mấy con ở đây mới tu mấy con thấy sóng gió. Kể như là phải vắng bóng, và đồng thời mà cỡ sức mà Thầy không có duy trì mà Thầy bỏ Thầy đi luôn thì bây giờ không một bóng người ở đây. Nghĩa là Thầy không tới tới, lui lui ở đây thì không còn ai, mấy con không còn người nào ở đây hết, Thầy biết mấy con sẽ đi hết. Nhưng mà Thầy không phải, Thầy lo cái mặt bên ngoài và đồng thời củng cố bên trong. Và Thầy nghĩ phải mở ngay cái lớp ở tại đây chứ không được để vắng bóng. Vì vậy mà hôm nay mấy con Thấy 60 mấy người về tu tập, các con thấy không ? Mà mấy con là những người được duyên may đứng theo Thầy trên đầu ngọn sóng mà đi, chứ không phải bị sóng chụp đầu, không phải bị đầu. Và từng đợt mấy con vượt qua.

Mấy con yên tâm, có Thầy là người tay lái rất vững, để hộ trì cho cái tu viện Chân Như lèo lắt vượt lên trên sóng gió, để bảo

đảm nơi mà Thầy đã từng tu, từng học ở đây, từng sống để đến khi làm chủ sanh, già, bệnh, chết của mình. Cái nơi quê hương này, nơi cha sanh, mẹ đẻ của mình. Do đó mà Thầy không bao giờ bỏ, và đồng thời cũng là nơi mà Thầy tu hành tới nơi, tới chốn. Cho nên Thầy không bao giờ bỏ nó đâu. Vì vậy mà Thầy quyết định, làm bên ngoài tất cả mọi cái, để hộ trì cái nơi này. Hộ trì nơi này phải đào tạo nơi này cho có người thành tài. Bởi vì nơi này là người đã thành công được là Thầy. Thì Thầy nghĩ rằng cái nơi đây là cũng là cái nơi đất tốt để đào tạo những con người thành đạt chứng quả đó. Cho nên ở chỗ nào thì chúng ta chưa thấy người tu làm chủ, mà nơi mảnh đất này đã có người tu làm chủ thì mấy con về đây tu thì mấy con phải làm chủ chứ sao, đâu có sai đâu. Cho nên vì vậy mấy con ráng tu sẽ đạt được.

Đời không có gì, mấy con đừng bận bịu, hết rồi mấy con, các pháp đều vô thường, những thân nhân, tình cảm của chúng ta đều là nhân quả. Buông xuống hết, rồi theo Thầy mấy con sẽ thấy cuộc đời mấy con vững vàng, mấy con sẽ bỏ hết và chấm dứt luân hồi tái sanh, trong một kiếp này nữa mà thôi, không còn tái sanh. Thầy dẫn dắt mấy con tu tập bằng những cái phương pháp

đào tạo mấy con, huấn luyện mấy con, chứ không phải nói suông, để mấy con tự tu đâu. Và hôm nay thì nửa tháng nay mấy con đã theo Thầy và mấy con đã thấy cái sự nhiệt tâm và quyết tâm tu.

Tùng cái bài, mà mấy con viết bài này xong thì viết bài khác, như vậy là Định Vô Lộ của các con quán nhiều lắm đó, quán rất nhiều. Nếu mấy con không quán mấy con không làm được cái này đâu, cho nên đó là Định Vô Lộ.

Còn về định Chánh Niệm Tĩnh Giác Thầy thấy mấy con vượt bậc lên, có nhiều người xin Thầy để chiến đấu với hôn trầm, thùy miên, nhưng mà Thầy chưa cho là vì Thầy biết căn bản của mấy con chưa tới, và ở đây có hai người mà Thầy rất lo là tại vì từ xưa đến giờ Thầy để họ tự tu, rồi họ tập luyện như vậy. Nhưng mà họ đẩy lui được, nhưng mà Thầy rất lo là tại vì sợ đẩy lui của họ nó lại kẹt vào cái trạng thái tưởng mà thôi, cho nên Thầy kiểm tra họ rất kỹ, thầy không để cho họ bị rơi đâu. Trước kia thì có sư Huynh với hai sư nữa mà Thầy quên tên, bên Nam Tông. Sư Quán với sư Hiệp, sư Hiệp trẻ tuổi, sư Quán lớn lớn tuổi chút. Nhưng mà về đây cũng nỗ lực lắm, nhưng

mà lúc bấy giờ thì Thầy không có kiểm tra chặt, cho nên họ nỗ lực họ chiến đấu với hôn trầm, chỉ có thời gian, rồi họ bị thua, cuối cùng họ không có tu, họ bỏ.

Rút tĩa qua kinh nghiệm đó cho nên Thầy thấy như Thầy Chân Thành hoặc Thiện Thảo mà đang nỗ lực chiến đấu với mặt trận hôn trầm, thù miên. Nếu mà Thầy không trợ giúp thì hai ông này chắc cướp dù mà chạy, cũng như mấy ông sư kia mà thôi. Thấy cái tình trạng của Sư Vinh mà tu mà bị hôn trầm, cái đầu u một cục này mấy con, thấy tội lắm chứ. Nhưng mà bây giờ Thầy ngán tu quá rồi, Thầy sợ. Bây giờ tu từ từ chứ tôi không dám tu nhiều đâu. Thành ra do như vậy mà thầy Chân Thành hôm đó Thầy bị hôn trầm, thù miên, vô ký nó chụp Thầy một cái, Thầy đổ xuống như một cái cây, tưởng đâu là nó lòi bánh chè thầy, nó gãy giò Thầy chứ đâu phải dễ. May mắn Thầy dặn trước, nhưng bây giờ thì coi như là có Thầy theo dõi, Thầy không bỏ. Coi như hôm đó Thầy lo công việc viết sách mà Thầy nói bây giờ mình chưa có những cái tài liệu thôi cố gắng viết. Rồi mấy sư dặn như vậy rồi ráng tu tập thôi. Không ngờ nhiệt tâm của người ta quá, cái nhiệt tâm mấy con. Do cái sự nhiệt tâm đánh bại cái hôn trầm thù

miên, mà nỗ lực tu. Cho nên Thầy thì bận công việc, do đó thì Thầy không có thể nào mà trợ giúp cho tận tình được.

Còn hôm nay là cái lớp mở rồi, cái trách nhiệm của Thầy rồi, không thể bỏ được. Cho nên buộc lòng Thầy phải theo sát. Nên, hư là do một vị Thầy lãnh đạo, cho nên vì vậy mà Thầy có trách nhiệm rất lớn. Hôm đó sư Vinh, sư Bửu Quán đi về mà bỏ đi, Thầy thấy rất tội, rất thương. Nhưng biết sao hơn là khi mà Thầy chưa soạn thảo những bộ Giới luật, Đường Về Xứ Phật chưa có hoàn thành được. Tức là chưa nhuận lại cho trọn vẹn. Chính hôm nay cái bộ Đường Về Xứ Phật Thầy cũng chưa nhuận lại trọn vẹn được, nó còn, cho nên vì vậy mà còn mấy tập nữa chưa xong. Rồi cái bộ những lời Phật dạy, lúc bấy giờ nó cũng có những tập mỏng, Những Lời Phật Dạy nó không được đủ như bây giờ đâu.

Năm rồi dường như là Từ Quang về phụ giúp với Thầy đó, thì cái bộ Những Lời Phật dạy nó bắt đầu nó tăng trang lên. Nhưng bây giờ nó mới được đầy đủ, chứ còn lúc trước nó chưa đầy đủ. Do đó vì cái công việc viết sách, thành ra Thầy bỏ hồng cái số đệ tử của mình quá tội. Cho nên bây giờ Thầy có

thể nói rằng Thầy đẹp viết sách mà Thầy phải giúp cho đệ tử của mình bằng tác phẩm sống thật chứ không phải bằng chữ nghĩa nữa. Cho nên những gì Thầy làm là dòn lại cho mấy con chứ không phải làm để lại cầu danh hoặc là để lại cho đời sau bằng cách này, bằng cách khác, không phải đâu. Mà làm cho đời hiện tại, cho lợi ích cho mấy con hiện tại bây giờ thôi. Được thì nó là cái duyên của chúng sanh, mà không được Thầy cũng hết trách nhiệm rồi. Chứ không phải là Thầy không hết sức.

Cho nên tất cả những sự tu tập hôm nay mấy con ráng cố gắng. Ráng cố gắng có nghĩa là tu đúng chứ không phải ráng mà cái kiểu ức chế, ráng mà ức chế là sai mấy con.

Như vậy là bây giờ thì mấy con nghỉ thì chuẩn bị có hỏi gì Thầy không? Còn ai hỏi gì nữa không?

Vấn đạo : ĐƯỜNG ĐI CỦA NHÂN QUẢ CON NGƯỜI

[Tu sinh]: *Thưa Thầy, đường đi nhân quả của con người con chưa...*

[Trưởng lão]: Cái đường đi nhân quả của con người phải không con? Đường đi

nhân quả của con người nó có ba nơi để xuất phát cái đường đi của nhân quả.

Nơi thứ nhất là thân hành, nơi thứ hai là khẩu hành, nơi thứ ba là ý hành. Nó đi ba chỗ đó. Nhân quả của con người thì nó đi cái đường đi đó. Cho nên giờ con muốn nói cái đường đi của nhân quả con người thì con phải nói ba cái điều này. Đại khái để mình giúp cho người ta hiểu được cái đường đi của nó mà thôi. Sau đó thì chúng ta đi sâu vào những chi tiết đó thì chúng ta sẽ nói cái nhân quả thân hành, nghĩa là cái đề tựa của nó là nhân quả thân hành.

Rồi cái bài kể nữa thì nhân quả khẩu hành, cái khẩu hành là cái miệng của mình mà, chỉ con người mới có miệng, thân hành là con người có cái hành động. Nhưng mà đầu tiên mình nói đường đi nhân quả con người, phải không? Mình giới thiệu vô cái đầu, mình tổng quát cho nó thấy được cái đường đi, ba nơi xuất phát nó đi, sau đó mình đi vào cái bài từng chi tiết của nó đưa vào. Thì bây giờ thân hành nó đi trước, rồi khẩu hành, rồi mới tới ý hành. Mà sau thân hành, khẩu hành, ý hành thì coi như là cái đường đi toàn bộ của cái nhân quả của con người đều là thông suốt hết rồi. Mà thông

suốt rồi thì mở miệng ra nói là nó biết chỗ nào, đưa cái hành động bước đi mình biết cái chỗ nào rồi, nó là nhân quả gì rồi. Đó để cho mình thấy như thật, mình thông suốt như thật, nó không còn cái chỗ nào mà không hiểu.

Cho nên đầu tiên mình giới thiệu cái đường đi của nhân quả của con người đó là ba nơi, rồi kể đó thì mình đi từng phần vô. Mỗi một phần thì nó rộng rãi mênh mông lắm mấy con. Trong đó nếu mà mấy con triển khai được thì tất cả những cái hành động của mấy con trở thành hành động thiện, không còn ác nữa được. Rồi cái lời nói của mấy con, luôn luôn cái lời nói của mấy con ôn tồn nhã nhặn, thành thật, không nói dối. Học về vấn đề này nó biến mấy con trở thành những con người có những cái ngôn ngữ ái ngữ, nó có những cái ngôn ngữ thành thật chứ không có cái ngôn ngữ xảo trá nữa. Buộc lòng mấy con xảo trá là cái ngôn ngữ ác rồi, cái nhân ác mấy con tạo rồi mai một họ chửi mấy con nghe, thì tất cả những cái ngôn ngữ đó. Và cái ý của mấy con nó thanh tịnh thì tức là mấy con đã ly dục ly ác pháp. Phải hiểu nó như vậy.

Cho nên cái bài học về cái đường đi của

nhân quả mà học tới cái ý hành rồi thì cái tâm của mấy con nó rất là thanh tịnh. Bởi vì cái ý là cái sự suy tư trong đầu óc của mấy con đó. Mà các con đã thông suốt được cái nhân quả của nó rồi thì nó thanh tịnh. Nó thanh tịnh tức là nó ly dục ly ác pháp hết rồi. Mấy con phải làm tới những cái bài này thì nhầm đi, nhầm lại nhiều lắm. Cái bài nhân quả để chứng minh cụ thể cho biết cái nhân quả thôi, hạt với trái thôi, nhưng tới cái bài này là luôn luôn có cái sự áp dụng vào bản thân của mình rất nhiều, thân và tâm của mình rất nhiều trong những cái hành động thân, lời nói, rồi cái sự suy nghĩ của mấy con buộc lòng cái tri kiến của mấy con phải triển khai toàn triệt để mọi vật, mọi ác pháp tác động vào con thì bắt đầu con biết nó ở chỗ nào của đường đi của nhân quả, cứu cánh của mấy con ở chỗ đó.

Rồi còn phá hôn trầm thì Chánh Niệm Tỉnh Giác thôi không có gì hết. Cho nên ở đây mấy con thấy đường đi mà cái chương trình giáo dục đào tạo cho mấy con để trở thành vô lậu thì mấy con thấy rõ ràng là những pháp Thầy đưa ra là rõ ràng. Chỉ có mấy con chịu khó hay là không chịu khó, chịu tu hay là không chịu tu thôi. Cái đó là còn cái trách nhiệm của mấy con, chứ còn

Thầy dạy rất rõ và Thầy dạy biết cách áp dụng nữa. Nghĩa là áp dụng từng chút, khi mà nói về nhân quả của con người rồi thì các con đã thông suốt rồi, thì bắt buộc mấy con áp dụng. Nếu mấy con áp dụng mà lơ mơ thì bị đòn. Nghĩa là phải áp dụng. Bây giờ Thầy dạy toán rồi, bắt buộc mấy con phải áp dụng vào để mà làm bài toán chứ gì. Mà làm không được là bị đòn chứ sao, bị khẻ tay đó chứ, phải áp dụng cho được đó. Còn áp dụng học pháp rồi, thông suốt rồi bây giờ áp dụng vô, áp dụng vô cái đời sống của mình liền. Cho nên học tới đâu áp dụng tới đó, mà áp dụng chưa trọn vẹn thì áp dụng nữa. Áp dụng trong đó chúng ta có pháp Như Lý Tác Ý. Nghĩa là có pháp đằng hoàng mà. Tới đâu Thầy hướng dẫn cho mấy con biết cách thức áp dụng vô. Vậy mấy con yên tâm, Thầy hướng dẫn tới đâu thì mấy con sẽ được giải thoát tới đó, được bình an.

[Trưởng Lão]: Có gì không con?

[Tu sinh]: *Thưa thầy, ngày mai con xin Thầy chấp nhận cho con được phát nguyện thọ Tam quy, Ngũ giới.*

[Trưởng lão]: À, Được rồi, chút xíu các huynh đệ đi về khát thực thì Thầy sẽ làm lễ thọ Tam Quy, Ngũ giới cho con một chút.

Rồi bắt đầu bây giờ mấy con còn ai hỏi gì Thầy nữa không? Rồi con hỏi Thầy con

[Tu sinh]: *Thưa Thầy cho con biết học buổi chiều mấy giờ.*

[Trưởng lão]: Lớp buổi chiều của con bắt đầu 2 con, 2 giờ vô đây mình học.

Con hỏi gì con?

[Tu sinh]: *Dạ thưa thầy Con được nghe là... đi 2 đếm 1, ngồi 3 năm 4. Con hiểu được ngồi 3 năm 4. Còn đi 2 đếm 1 hay là đếm 1 đi 2 con chưa có hiểu ?*

[Trưởng lão]: Cái đó là qua cái thiện xảo của mấy con thôi. Con thiện xảo như thế nào để nhiếp tâm và an trú tâm được, cái đó là cái cách thức thiện xảo, chứ không có gì đâu. Cho nên mặc dù là Đức Phật dạy mình “hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra” cái thiện xảo của mình đưa tay ra, đưa tay vô. Đức Phật dạy mình như vậy nhưng mà mình phải thiện xảo dùng cái pháp tác ý đó. Cho nên mình có thể năm hơi thở, ba hơi thở, hai hơi thở, cái đó tùy cái đặc tướng của mình mình tập thôi. Con hiểu không? Cái thiện xảo khéo léo để mình nhiếp phục được cái tâm của mình thôi, chứ không có gì hết. Cho nên nó không phải là

cái cố định, bắt buộc phải tu như vậy, như vậy, không phải đâu, cái thiện xảo khéo léo của mình thôi.

Thí dụ như Đức Phật dạy Định Niệm Hơi Thở nhưng mà mình thiện xảo khéo léo thì mình đưa cánh tay ra, “*Đưa tay ra tôi biết tôi đưa tay ra. Đưa tay vô tôi biết tôi đưa tay vô*”. Đức Phật dạy “*an tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay ra, an tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay vô*”. Đó là Thầy thiện xảo, Thầy khéo léo qua cái thân hành cái cánh tay của mình. Còn Đức Phật dạy trong kinh Xuất Tức Nhập Tức đó, thì Đức Phật nói “*an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra*”. Đức Phật dạy như vậy, rồi mình cứ cố chấp là phải thở là phải như vậy. Còn bây giờ đưa tay ra, vô thì không được, thì như vậy là mình không thiện xảo, chứ không phải cố chấp, không phải tu cái Định Niệm Hơi Thở là phải như vậy. Cho nên vì vậy mà có thể áp dụng vào bước đi Thầy cũng nhắc như vậy “*an tịnh thân hành tôi biết tôi đi kinh hành*”, rồi mình bước đi thì cũng được. Đó là cái thiện xảo mấy con. Thiện xảo thì mấy con sẽ đạt được kết quả như ý.

[Tu sinh]: Con hỏi thêm cái đi hai đếm

một hay là đếm một đi hai.

[Trưởng lão]: Đi hai bước hả con, đứng lại một bước.

[Tu sinh]: *Ngồi 3 năm 4 đó Thầy?*

[Trưởng lão]: mình đếm đó con, theo cái số đếm của mình đó.

[Tu sinh]: *Con đi, nằm, đi với đứng.*

[Trưởng lão]: Thì đó là mình thiện xảo, mình khéo léo để cho mình nhiếp phục được tâm

[Tu sinh]: *Thưa Thầy chừng nào huynh đệ trở lại đây để gặp Thầy.*

[Trưởng lão]: Cái bữa nay thì coi như... Ngày mai là bên nữ, ngày mốt là bên nam mấy con. Ngày mốt sáng mấy con ngồi ngay thẳng Thầy là buổi sáng. Buổi chiều thì vô bên kia để Thầy kiểm tra. Còn buổi chiều nay Thầy nghỉ để Thầy lo cái tập sách cho xong. Chiều nay mấy con đến nữa Thầy làm không kịp

[Tu sinh]: *Thưa Thầy đồng hồ con hết pin. Trưa nay Thầy cho con xin chút xíu ra Trảng Bàng.*

[Trưởng lão]: Được rồi.

[Khách]: Thưa Thầy cho con đem cơm vô nhờ ra phụ, ông kêu con ra phụ nhưng mà có thầy nói đỡ

[Tu sinh]: *Thưa Thầy, nầy Thầy dạy là không có lấy đồ ăn chỗ khác, thì cô Út hỏi nầy cô đem chuối với lại nhãn vô để trong có được lấy không?*

[Trưởng lão]: Bây giờ phải đem ra ngoài kia chứ không lẽ mình đi khát thực hai, ba chỗ sao. Để rồi Thầy sẽ ra ngoài đó Thầy sắp xếp lại. Bây giờ những cái gì để trong này, trong khu vực của chúng ta không được để đồ ăn như vậy. Thầy nói cô Út bây giờ muốn cho chuối, cho gì đem ra ngoài đó. Bây giờ thì có Thầy để điều khiển chứ không có Thầy điều khiển lát mấy con khát thực thì chuối ở trong này, bánh trái trong này mà ngoài kia lấy cơm không, để Thầy điều khiển. Bởi vì nó chưa thành cái nề nếp, nó chưa quen, cho nên để trong đó thì như vậy là. Chúng ta chỉ đi ra ngoài đó khát thực, bây giờ ghé đây lấy mớ nữa thì như vậy đi xin hai chỗ sao, đâu được, đâu có quyền kỳ lạ vậy, đi xin một chỗ

[Tu sinh]: *Con thấy cô Út thương Tu Sĩ, sợ thiếu*

[Trưởng lão]: Thầy biết rồi, nhưng mà cứ đem ra ngoài kia.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy thưa cho con đi nạp pin đồng hồ, không có đồng hồ chạy*

Rồi rồi được rồi con.

Thôi bây giờ để Thầy ra Thầy điều khiển vấn đề cơm nước chứ không khéo rồi lát nữa không có Thầy rồi nó lộn xộn nữa. Thầy đủ thứ chuyện hết mà, nghĩa là từ trong ra ngoài rồi.

026-(LCK-012A)

* Kinh nghiệm phá hôn trầm (Thiện Thảo)

* Chánh niệm tỉnh giác

Cái lượng người của mình cũng còn đủ 32 người.

Cái lớp hôm nay thì Thầy sẽ hướng dẫn mấy con tập Chánh Niệm Tỉnh Thức, cái này cũng là một cái bài học mà cái bài tu tập rất quan trọng, phải tu tập như thế nào để mà tỉnh thức cho được, để mình đẩy lui được hôn trầm, thùy miên. Nghĩa là mình phải chiến thắng cho được cái buồn ngủ của mình. Như mấy con cũng biết rằng ở trong Tu Viện của chúng ta hiện giờ bên nam có hai người tu người ta đẩy lui được cái hôn trầm, thùy miên, cái buồn ngủ. Người ta có thể thức suốt đêm ngày, người ta có thể thức được, người ta không có buồn ngủ nữa. Bằng cách nào mà người ta làm được như vậy? Thì qua một cái trình bày của thầy Thiện Thảo, thì sau hơn 10 ngày chiến thắng với hôn trầm, thùy miên, thì thầy đã thành công.

Thì hôm nay Thầy đang tu Tứ Niệm Xứ một cách rất là tốt, nghĩa bây giờ cái tâm Thầy nó quay vào và Thầy ngồi bất động, rất là bất động. Tức là nó không còn phóng niệm, phóng dật, không còn hôn trầm, thù miên. Sau khi chiến thắng được buồn ngủ rồi thì đương nhiên là Thầy hoàn toàn là thầy tâm nó không còn phóng ra nữa. Coi như trong cái đầu của Thầy nó rỗng rang, nói theo kiểu Thiền Tông rỗng rang, tức là nó không niệm mà nó không thích nói chuyện.

Có một số quý Thầy, quý sư họ viết thư họ ném vào trong thất, họ xin hỏi cái kinh nghiệm tu như thế nào mà thắng được cái hôn trầm, thù miên. Vừa rồi Thầy hỏi Thầy có nên trả lời hay không. Thầy nói lúc này coi như là những cái điều các Thầy thưa hỏi để mà tu tập thì đó là cái điều thiện chứ không phải điều ác, nhưng mà đối với hành giả đang tu thì đương nhiên đó là cái điều ác chứ không phải điều thiện. Vì mình giúp đỡ người khác thì trong khi đó tâm mình phải phóng dật. Tâm phóng dật thì đương nhiên mình không bao giờ mình có Tứ Thần Túc bởi vì nó bị động thì nó không có. Cho nên lúc này là lúc độ cư 100% hoàn toàn, không có tiếp duyên với một cái người nào hết, và cái tâm của mình hiện giờ nó cũng

không thích tiếp nữa, nó không thích, nó không có phóng ra ngoài. Thậm chí đến giờ ăn nó cũng không phóng đi kiếm ăn nữa, nó không đói. Bởi vì lúc bấy giờ Tứ Niệm Xứ nó sung mãn cho nên cái thân nó không đói, nó không ngủ, nó không mỏi mệt, cho nên thức suốt đêm ngày mà nó vẫn bình thường.

Cho nên trong khi đó Thầy tu như thế nào thì Thầy có viết cái kinh nghiệm đó để nhờ Thầy đọc lại cho Chúng nghe để rút tĩa cái kinh nghiệm đó mà tu tập. Do cái sự thưa hỏi của các sư, các Thầy, cho nên Thầy viết một cái bức thư gửi cho Thầy, mong Thầy đọc để giúp cho chúng chứ còn hiện con mà tiếp xúc mà con viết thư con trả lời cho mọi người thì con bị động mất, cho nên vì vậy con gửi bức thư này cho Thầy.

Khi Thầy đọc lại để qua huynh đệ để nhận thấy cái chỗ hướng dẫn của Thầy mà đi đến kết quả như ngày hôm nay. Hiện giờ thì con chưa có hiểu cách thức nhập định như thế nào cho nên con biểu tịnh chỉ hơi thở, hay con bảo nhập Sơ Thiền, Nhị Thiền thì con thấy dường như là nó im lặng chứ nó không có nhập. Con thấy nó rỗng rang thì con cứ nghĩ chắc có lẽ đó là thiền định, nhưng mà hỏi Thầy thì Thầy bảo không phải

đó là biểu hiện của tâm không phóng dật và nó ở trong Tứ Niệm Xứ tức là trong bốn cái chỗ Tứ Niệm Xứ nó bất động mà thôi, chứ không có gì hết. Chứ còn khi mà muốn nhập định thì nó phải có Tứ Thần Túc, nó có bốn cái năng lực như thần thì nó mới có nhập định được. Còn bây giờ mà con chưa có như vậy là cái thời gian, cái thời gian mà Tâm không phóng dật nó phải có một cái thời gian thì cái thời gian Đức Phật đã xác định Nhất Dạ Hiền, một đêm lập Thánh Hiền như cái bài kệ mà Đức Phật dạy ông An Nan, ông Ca Chiên Diên trong cái bài kinh A Nan Nhấp Dạ Hiền, hoặc là Ca Chiên Diên Nhất Dạ Hiền thì cái bài kinh đó như chúng ta biết trong lịch sử thì ông A Nan thì một đêm đi kinh hành mà chúng đạo. Và đồng thời thì có một số người thì cũng trong một đêm người ta đi kinh hành người ta chúng đạo. Nhất là Tứ Niệm Xứ thì nó tu trong bốn oai nghiêm chứ không phải tu có cái tướng ngồi, không phải tu ngồi không, có ngồi, có đứng, có đi, có nằm, như cái bài Đại Không mà đức phật đã dạy, qua tu Tứ Niệm Xứ thì rất rõ ràng.

Cho nên ở đây Thầy hướng dẫn rất là cặn kẽ, kĩ lưỡng để khi mà chúng tu Tứ Niệm Xứ hoặc là chúng ta Chánh Niệm Tỉnh Giác

để đẩy lui. Đầu tiên thì Sư tu cách thức của Thầy dạy cho Sư Thiện Thảo tu thì làm sao mà đẩy lui được hôn trầm, thù miên. Thì Thầy đọc cái bức thư của thầy Thiện Thảo để cho các con nghe mà mình theo đó mà mình theo cái đặc tướng của mình để mình cố gắng mình khắc phục cho được.

Nhưng chữ viết của Thầy Thiện Thảo thì hơi khó đọc một chút.

KINH NGHIỆM PHÁ HÔN TRẦM CỦA THẦY THIỆN THẢO

Kính bạch Thầy! Con trình pháp tu theo kinh nghiệm Thầy hướng dẫn con tu tập, có kết quả, con trình lên Thầy xem sao.

Bước thứ nhất: con muốn phá hôn trầm, thù miên không khó khăn cho mấy. Con có viết một tập giấy theo sự tu tập của con trình Thầy như vậy, đưa cho các sư tu tập chiến đấu, khắc phục chỉ có mười đêm mà con đã thắng được hôn trầm, thù miên không có khó khăn.

Chỉ có một người có thiện chí thì làm được nên con tin rằng trong Tu Việc của chúng ta ai cũng quyết tâm chắc chắn sẽ làm được hết.

Bước tu tập thứ nhất: là ban ngày con

*ngồi tu Tứ Niệm Xứ tức là giữ tâm thanh
thản mấy con, ban ngày ngồi tu Tứ Niệm
Xứ. Thường tác ý câu, nghĩa là tu Tứ Niệm
Xứ Thầy thường tác ý cái câu “tâm tôi như
cục đất, ly tham sân si, ly dục ly ác pháp,
diệt ngã, xả tâm”*

Đó là cái câu tác ý mấy con.

“Tâm phải thanh thản, an lạc, vô sự”.
Câu tác ý này Thầy nói rằng đây là câu pháp
tác ý được chân lý, hộ trì được chân lý. Nghĩa
là mình muốn cho cái tâm mình ly dục, ly ác
pháp để cho nó. Mình tu Tứ Niệm Xứ tức là
cái chân lý rồi, mình nhận thấy thanh thản,
an lạc, vô sự là cái chân lý, mà bây giờ mình
hộ trì hay mình bảo vệ cái chân lý của mình
thì mình phải thường tác ý nó để nó giữ được
cái tâm bất động của nó tức là thanh thản,
an lạc, vô sự. Thì Thầy cũng theo cái câu dạy
của Thầy mà Thầy giữ được, thì ban ngày
Thầy biết rằng ban ngày nó ít có buồn ngủ
lắm cho nên Thầy cố gắng Thầy giữ cái tâm
của mình để chờ lúc ban đêm thì mình phải
đi kinh hành, khi nào buồn ngủ thì mình đi
kinh hành. Đây là cái cách thức của Thầy
nói ra. Nghĩa là ban ngày nó thấy tỉnh táo,
nó không có buồn ngủ thì Thầy luôn luôn
Thầy không có đi kinh hành, để cái sức đi

kinh hành thì Thầy để dành cho ban đêm, để dành cho lúc buồn ngủ. Cho nên tu suốt 10 ngày như vậy. Nghĩa là ban ngày thầy không buồn ngủ thầy ôm pháp Tứ Niệm Xứ và Thầy giữ tâm bất động của mình, Thầy tác ý cái câu tác ý vừa rồi “*tâm như cục đất, ly tham sân si*” đó là cái câu tác ý để thường nhắc, thỉnh thoảng nhắc, thỉnh thoảng nhắc, lúc Thầy lại nhắc, để cho cái tâm nó thanh thản, an lạc, vô sự.

Nhưng mục đích không phải hiện giờ thầy giữ cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự đâu. Nhưng mà tu tập như vậy để dưỡng sức mình cho ban đêm mà chiến đấu với giấc hôn trầm, cái mục đích như vậy. Bởi vì nếu mà mình không dưỡng sức mình bằng cái pháp Tứ Niệm Xứ thì ban đêm mình không đủ sức mà thắng hôn trầm, cái ý của Thầy muốn nói vậy. Cho nên các con lưu ý, do đó Thầy thấy mình không có buồn ngủ hôn trầm thì lúc nào mình cũng giữ cái tâm mình tác ý để mình giữ cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự của mình thôi. Nhưng mà chờ khi có hôn trầm, thùy miên là sống chết với nó chứ không đầu hàng. Nghĩa là bắt đầu mình phải dùng cái pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác đi kinh hành. Nó có bốn cái giai đoạn đi kinh hành, nhất định là phải ôm pháp đi

kinh hành, mà nếu mình không đủ sức thì mình đi kinh hành không nổi, cho nên vì vậy Thầy dưỡng cái sức của mình để mà tu Tứ Niệm Xứ, ngồi chơi để giữ gìn, để nhắc cho nó thanh thân thôi. Chứ không khéo ban ngày mình dụng công mà ban đêm mình dụng công không nổi, cho nên Thầy muốn lấy cái Tứ Niệm Xứ đó làm cái chỗ mà nghỉ ngơi đó, gọi là cái Định Sáng Suốt, Định Thư Giãn.

Câu tác ý này tuyệt vời. Nghĩa là cái câu tác ý đó nó giúp cho Thầy tu tập rất là tuyệt vời, nghĩa là giữ được cái tâm thanh thân của mình, nó không có bị nghĩ ngợi cái này, hoặc là nghĩ ngợi cái khác. Cho nên nó rất là thanh thân.

Thầy nói nếu chúng ta thường mài giũa nó sẽ có kết quả lớn, khoảng 3- 4 phút tác ý một lần. Nghĩa là cứ 3-4 phút thì Thầy tác ý một lần cái câu tác ý hồi này Thầy đọc trước.

Như vậy suốt cả ngày ngồi chơi, coi như mình ngồi chơi mình tác ý chứ không có tập trung, không có nhiếp tâm gì hết, cứ ngồi chơi, tác ý vậy thôi. Nghĩa là không có vận dụng mà phải giữ cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự. Ý của Thầy muốn nói, mặc dù

tôi tác ý chứ tôi cũng không cố gắng mà tôi giữ, tôi để dụng cái sức mà tập trung đó để ban đêm tôi phá hôn trầm, ý Thầy muốn nói vậy.

Tác ý một lần như vậy suốt cả ngày ngồi chơi tác ý, nếu có hôn trầm, thù miên thì đi kinh hành. Nếu mà trong ban ngày mà mình ngồi như vậy, mà có hôn trầm, thù miên thì tác ý, và khi mà hết rồi thì để tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Đừng chế ngự tâm thanh thản, tức là đừng có bắt buộc cái tâm mình phải thanh thản.

Ban ngày thì đi kinh hành ít thôi. Nghĩa là bị hôn trầm thì mình đi, mà không bị thì mình chỉ ngồi mình tu tập thanh thản, an lạc, vô sự. Nếu có ác pháp tới, có pháp làm cho thân tâm mình thì mình dùng tác ý mình đuổi để giữ tâm thanh thản. Lúc mình giữ như vậy mà có cái pháp ác đến hoặc là mình mỏi hoặc là tê chân thì mình đứng dậy mình đi kinh hành cũng là làm cho nó không tê, hoặc là mình mỏi thì mình nằm xuống mình nghỉ để cho nó đừng mỏi, chứ không phải là bắt buộc mình cứ ngồi hoài, không phải. Có lúc oai nghi này, có lúc oai nghi khác, ở trong Tứ Niệm Xứ để giữ tâm thanh thản. Cho nên Thầy cố gắng Thầy

giữ như vậy một cái cách thức bình thường mà không dụng công. Ý Thầy không có dụng công trong cái sự tu tập của Tứ Niệm Xứ.

Thầy nói như thế này, *ban ngày thì đi kinh hành ít thôi khi có hôn trầm, không thì thôi không có đi, đừng đi, phí sức. Nếu có ác pháp tới thân tâm thì chúng ta dùng đuổi nó, để nó đi cho thân tâm được thanh thản. Đến tối cũng vậy, mình để giữ quân bình của mình cho khéo, đến khuya thường gặp hôn trầm thì ta lấy hết sức bình sanh của mình để mà chiến thắng hôn trầm, thù miên. Nghĩa là lúc bấy giờ nó mới dụng công, lấy pháp Thân Hành Niệm để mà chiến thắng không có để cho nó ngủ. Và cứ như vậy mà tu tập thì chúng ta sẽ phải thắng giấc. Đây là pháp đánh với giấc tuyệt vời, Thảo bây giờ chỉ có tu tập Tứ Niệm Xứ mà rất ít đi kinh hành. Thảo bây giờ chỉ ngồi chơi mà thấy tuyệt vời, không còn tu tập nhiều nhưng tâm rất là an ổn, thân tâm rất là an ổn. Thật là pháp của Phật “không có thời gian, đến để mà thấy”. Nghĩa là không tu thôi, ý của Thầy Thiện Thảo Thầy nói rằng pháp Phật rất là tuyệt vời, khi mình tu tập mình sẽ thấy được giải thoát hoàn toàn mà không có cái gì mà gọi là chướng ngại.*

Thật là tuyệt vời không thể nào tả được. Chỉ có ai tu tập đến đây mới cảm nhận được sự vui, vui quá vui Thầy ơi, vui rất là vui. Con thấy tâm thật là rỗng rang. Nhưng con biết rất rõ sự rỗng rang đó là tâm con không phóng dật. Đây là một pháp môn kết hợp Tứ Niệm Xứ, Thân Hành Niệm để phá hôn trầm tuyệt vời, không phí sức. Thầy thường nói trong thời Đức Phật tu tập không có đầy đủ như chúng ta hiện giờ mà còn chứng quả A La Hán, còn bây giờ chúng ta đầy đủ sao lại không chứng, tại vì chúng ta phá hạnh độc cư nên không chứng quả A La Hán. Nhưng con thiết nghĩ, nếu quý sư, Quý Thầy mà giữ hạnh độc cư trọn vẹn thì con tin rằng sẽ thời gian ở trong Tu Viện của mình sẽ chứng quả A La Hán rất nhiều vị. Nếu Quý sư, Quý Thầy, Quý Phật tử theo thời khóa này tu tập thử, nếu ai đủ nhân duyên với thời khóa thì sẽ thắng được giấc hôn trầm, thù miên dễ dàng. Mười vị sẽ thành công mười vị, chịu khó nỗ lực tu tập kỹ không có khó khăn, không có mệt nhọc, chỉ cần cố gắng một chút mà thôi.

Con thường thấy nhiều sư tu tập đóng cửa thất lại, không đi kinh hành, thì con cũng biết rằng dù tu bao lâu cũng không

có kết quả. Nghĩa là cái người mà tu tập cần phải đi kinh hành nhiều, theo Thiện Thảo thì Thầy cũng khuyên mấy con nên đi kinh hành nhiều. Nếu mà không đi kinh hành nhiều mà đóng cửa ở trong thất thì mấy con không tu tập tới đâu hết, không tu tới chỗ nào được cả. Mà nếu không tu tập được thì rất uổng cái công, rất uổng công. Cho nên đây là một cái bức thư của Thiện Thảo gửi cho các sư, các Thầy và các con mà khi rút tĩa qua kinh nghiệm tu tập. Hiện giờ thì Thiện Thảo đang tu Tứ Niệm Xứ, hôn trầm, thù miên đã vắng bóng nhưng mà vẫn còn dè dặt lắm chứ không phải như vậy mà chủ quan, nó vẫn còn núp đầu đó, nếu mà không khéo thì nó sẽ đánh ụp lại thì rất là khó. Cho nên trong cái sự tu tập, mấy con chuẩn bị để mình thấy rằng mình phải chiến đấu với giấc hôn trầm, thù miên mà Thầy thường nói đó là Vô minh lậu.

Trong mỗi con người chúng ta nó có ba cái lậu hoặc: dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu, mà ba cái giấc này dẹp xong thì chúng ta thành công. Cho nên trong những cái bài mấy con tư duy mấy con viết ra mục đích là để triển khai cái tri kiến của mấy con để mấy con dẹp cái dục lậu, hữu lậu. Và đồng thời thì chúng ta cảnh giác cái vô minh lậu, nó

thường xuất hiện qua cái hình ảnh hôn trầm, thùy miên, qua cái trạng thái hôn trầm, thùy miên lười biếng. Do cái chỗ muốn tu tập để đạt được thì các con nên cố gắng mà thực hiện phá cho được cái Vô minh lậu. Vì bắt đầu mình thứ sức mình xem coi nó như thế nào, mình đi kinh hành ban đêm thấy buồn ngủ, mình tập đi kinh hành đúng giờ giấc, giữ đúng giờ giấc. Nhưng mình thấy rằng cái phương pháp tập đi kinh hành, trong bốn phương pháp đó áp dụng phương pháp nào hợp nhất, hợp với đặc tướng của mình thì mình áp dụng cái pháp đó để mình tập cho nhuần nhuyễn, sau khi nhuần nhuyễn mình tập đi một tiếng hoặc hai tiếng đồng hồ, mà mình thấy chân không có mỏi mệt mình biết rằng mình có cái lực để mình chiến đấu với hôn trầm được rồi. Do đó thì bắt đầu mình thức suốt, mình không có ngủ nữa.

Nghĩa là bắt đầu từ 7 giờ tối mình tu, mình tu suốt cho đến 5 giờ sáng, rồi mình thử một đêm thử xem coi ra sao. Nếu mà được thì mình tiếp tục nữa, và cứ như vậy mình tiếp tục. Chỉ có buổi trưa thì mình ăn cơm xong thì mình nghỉ lại 30 phút. Rồi còn khi mà thức dậy thì mình tiếp tục tu, chiều mình xả nghỉ một chút rồi tối bắt đầu đánh róc hết suốt đêm không bao giờ mình nghỉ.

Coi như là ban đêm là mình không có ngủ nữa, mà mình nỗ lực mình tu. Và cái sự tu tập như vậy thì mình chiến đấu được hôn trầm, thù miên thì mình giữ được cái tâm của mình, tức là tu Tứ Niệm Xứ thanh thân, an lạc, vô sự rất dễ dàng. Còn có hôn trầm, thù miên thì các con cứ ôm pháp Tứ Niệm Xứ mấy các con tu. Trong khi mà cái tâm mấy con không phóng thì thường thường mấy con hay bị hôn trầm, thù miên. Bởi vì cái pháp Tứ Niệm Xứ nó không có pháp, nó không có cái nương tựa, cho nên vì vậy mà hôn trầm, thù miên nó dễ tới. Muốn chiến thắng được nó thì phải chuẩn bị cho những cái đêm thức trắng để mình đánh. Như vậy là theo Thiện Thảo thì nói suốt cái thời gian 10 ngày. Nhưng mà trước kia nó ở đây thì có thầy Chân Thành Thầy cũng chiến thắng được cái hôn trầm, thù miên, nhưng không phải là 10 ngày mà Thầy phải dài cả 4, 5 năm, hôm may Thầy mới thắng được. Còn Thiện Thảo thì mới đây, mới theo Thầy 6, 7 tháng không lâu mà mới thắng được hôn trầm thù miên thì mới đây thì trình khoảng mười mấy ngày, hơn mười mấy ngày mới thắng được. Do đó thì theo cái kinh nghiệm của nó thì nó thu ngắn được cái thời gian, nhưng không phải ai cũng làm được

hết, mấy con đừng nghĩ người nào cũng làm được.

Có nhiều người trước kia ở đây có sư Vinh, sư Hữu Thắng, sư Hiệp những người này cũng rất là gan dạ, họ chỉ cố gắng chiến đấu không ngủ suốt bảy ngày, một tuần lễ thì họ bị hôn trầm, thùy miên dập, coi như là ngồi đầu ngủ gục đó, không có làm sao mà chiến thắng được.

Nhưng mà qua kinh nghiệm của Thiện Thảo thì ban ngày mình tỉnh táo thì mình chỉ lo mình tu tập cái Tứ Niệm Xứ mà không tu tập cái pháp gì hết. Nghĩa là không nương vào hơi thở, không có tập trung trong một cái pháp nào hết, mà chỉ ôm duy nhất có một cái pháp giữ tâm thanh thân của mình để mà dưỡng sức, để chờ ban đêm là mình sử dụng cái pháp đi kinh hành của mình, mình tập trung rất cao để mình phá cho được cái hôn trầm. Còn nếu mà ban ngày mình cũng tu pháp này, pháp kia mình bị phí sức mình đi thì ban đêm mình không thắng được nó, do đó Thiện Thảo muốn nói cái kinh nghiệm của mình bằng cách như vậy, để coi như ban ngày mình dùng Tứ Niệm Xứ mà mình dưỡng sức, còn ban đêm thì mình phá, có vậy thôi. Còn nếu mà

ban đêm thấy nó không có hôn trầm, thù miên thì mình tu Tứ Niệm Xứ, mình cũng để mình dưỡng sức, chờ mà khi cái mặt của hôn trầm, thù miên nó ló ra là bắt đầu ôm pháp Thân Hành Niệm mà đánh tới tấp, không có nhường bước, cuối cùng thì thành công trong 10 hôm.

Còn thầy Chân Thành thì Thầy tu lâu là Thầy không có rút tĩa kinh nghiệm của pháp Tứ Niệm Xứ, cho nên ban ngày Thầy phải dụng công tu Định niệm hơi thở hoặc là tu các pháp khác. Cho nên cái sức của Thầy nó bị dồn qua nhiều các pháp cho tới chừng Thầy tu để mà phá nó thì trải qua một thời gian. Sau này gần đây thì Thầy cũng có khả năng là Thầy thấy sao mà mình cứ bị hôn trầm, thù miên và Thầy đi Thân Hành Niệm, nhiều khi nó hiện ra rồi Thầy quên mất đi, đang đi vậy mà nó đổ, nó té. Cho nên Thầy mới nói rằng mình phải làm sao? nếu mà cứ như vậy thì nó không hết, cho nên Thầy quyết định là Thầy phải thức suốt đêm. Nhưng mà trong khi đó thì đến hỏi Thầy thì Thầy bảo phải ôm cái pháp Tứ Niệm Xứ để mà xả, nhưng phải tu bốn oai nghi. Thì những ngày gần đây những lời Phật dạy-tập năm, Thầy có giải thích về cái bài kinh mà Đức Phật dạy, cái bài kinh

Đại Không. Trong cái bài kinh đó mục đích Đức Phật dạy chúng ta giữ cái tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự cho nên tu trong bốn oai nghi. Thầy dạy Thầy như vậy cho nên sử dụng bốn oai nghi đi, đứng, nằm, ngồi. Hễ buồn ngủ thì đi không mà không buồn ngủ Thầy ngồi, hoặc Thầy nằm, nhưng mà cảnh giác không để hôn trầm thù miên đánh và cuối cùng là Thầy chiến thắng được là Thầy không bị ngủ nữa. Đó, Thầy cũng nhờ cái Tứ Niệm Xứ mà đi vô, còn trước kia Thầy phải tập nhiều.

Còn Thiện Thảo gần đây là tại vì Thầy triển khai được cái pháp của Phật dạy rồi cho nên lấy cái pháp Tứ Niệm Xứ làm cái chỗ nghỉ ngơi để mà dụng những cái sức lực của mình gồm lại để sau khi hôn trầm, thù miên đến mình dụng cái sức đó mà mình tập trung trong cái pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác tức là đi đi kinh hành, nhờ vậy mà Thầy chiến thắng được cái giấc hôn trầm, thù miên. Đó thì các con nhớ kỹ trong cái vấn đề đó, rút tĩa qua kinh nghiệm của bạn bè thì mình sẽ tu rồi mình sẽ chiến thắng được nó không có khó khăn.

Đó thì trong cái sự tu tập như vậy, hôm nay lẽ ra những cái bài mà mấy con viết cho

Thầy thì tuần sau Thầy mới trả cho mấy con. Nhưng vì Thầy cũng đã trả bớt cho mấy con những cái bài Thầy đã chấm rồi, Thầy đã ghi rồi, những cái bài nào mà Thầy đã ghi sau cái bài của mấy con đó thì mấy con coi lại rồi tiếp tục mấy con sẽ làm những cái bài nhân quả kế tiếp tức là chúng ta tiếp tục chúng ta quán, quán có đề tài đang hoàng, chứ không phải quán mênh mông, được đâu mình nghĩ đó, nói về nhân quả thì nó mênh mông lắm, có khi mình quán cái này, có khi mình quán cái kia nó lộn xộn. Do đó mình muốn quán cái nào đó thì nó có cái đề tài để mình xoáy vào cái đề tài đó. Cũng như một cái niệm mà khởi trong tâm mình, cũng như một ác pháp nó tác động đến mình, nó có cái đề tài mà mình quán mênh mông thì nó không xoáy vào thì mình phá nó không được, nên buộc lòng mình phải xoáy mạnh vào cái đề tài đó để cho mình chủ động được, nó mới tốt được.

Bây giờ Thầy sẽ trả lại tất cả những cái bài này cho mấy con, một lúc nữa thì mấy con sẽ phát ra những cái bài này, trả lại mấy con hết. Rồi lần lượt thì mấy con cứ làm bài, tới cái ngày mà mấy con đến học thì mấy con sẽ nộp bài cho Thầy, mấy con đừng có nộp lẻ tẻ, nộp lẻ tẻ rồi nhiều khi Thầy để sơ sót

thì nó sẽ lạc bài của mấy con. Cho nên mấy con đừng có để lẻ tẻ, để cái bài nào mà cho nó theo cái nộp bài của mấy con thì Thầy sẽ trả lời cho mấy con hết và Thầy sẽ chỉnh sửa lại những cái sai.

CHÁNH NIỆM TỈNH GIÁC

Còn bây giờ về cái phần hôm nay thì chúng ta phải chỉnh đốn về cái phương pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác, tức là bốn cái phương pháp đi kinh hành, mà cái số lượng chúng ta đông như thế này thì cái hàng ngay ở trước mặt Thầy thì mấy con sẽ ở lại đây tu tập chứ đông quá thì Thầy hướng dẫn không hết một lượt. Còn cái hàng bên kia thì mấy con chiều nay.

Nghĩa là bây giờ phân ra hai lớp Thầy chịu khó, buổi sáng, buổi chiều để cho nó hoàn chỉnh được để tập luyện cái pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác. Bởi gì cái pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác nó không phải như Định Vô Lậu, cho cái đề tài về mấy con làm rồi Thầy về Thầy kiểm tra bằng cái bài của mấy con viết. Còn cái này ở trên cái Chánh Niệm Tỉnh Giác thì buộc mấy con phải thực hành đi kinh hành cho Thầy xem: cái đúng, cái sai qua cái sự đi của mấy con, qua sự nhiếp tâm của mấy con để Thầy quan sát coi

mấy con nhiếp tâm đúng hay là sai, để hướng dẫn cho mấy con một cách tu tập nó tốt hơn, và cụ thể hơn. Đó là cách thức như vậy. Chứ bây giờ cả một cái lớp mấy con đông như thế này mà hướng dẫn một lượt thì Thầy hướng dẫn nó không hết, nó đông quá. Rồi bắt mấy con cũng ngồi coi, nghe vậy thôi.

Cho nên vì vậy mà Thầy phải trả lại những cái bài này lại cho mấy con, và đồng thời về mấy con tiếp tục trong những cái giờ mà tu Định Vô Lậu mình làm bài. Còn hoàn toàn ngoài cái giờ không phải Định Vô Lậu mà tu Chánh Niệm Tỉnh Giác thì mấy con cố gắng tập Chánh Niệm Tỉnh Giác đi kinh hành để chuẩn bị cho một ngày nào đó mấy con sẽ phá sạch hôn trầm, thùy miên. Mỗi người cũng đều phải phá thôi, chứ không thể nào mà còn hôn trầm, thùy miên còn lười biếng mà mấy con tu đến nơi đến chốn được. Buộc lòng mấy con phải chiến thắng một lần, một lần phải chết đi để chúng ta sống lại, chứ còn nếu không chết đi thì chúng ta khó sống lại lắm. Nghĩa là mình phải chiến thắng cho được hôn trầm, thùy miên. Mà hôn trầm, thùy miên nó là tâm si của chúng ta. Nếu mà không thắng được tâm si thì không bao giờ thắng được tâm sân.

Cho nên hiện giờ Thiện Thảo trình bày cho Thầy biết, ăn nó cũng không thềm, ngủ đã mất rồi thì ăn nó cũng không thềm ăn nữa, nó không thích ăn nữa. Đứng trước những cái gì gợi lòng ham muốn thì nó thấy như nó bất động, nó không còn có cái tâm ham muốn đó nữa. Nó làm như cái đục nó đã li hết rồi. Đó, mình chiến thắng được cái si thì cái tham sân nó cũng bị diệt đi. Cho nên bây giờ chỉ cần cái thời gian, cho đủ cái thời gian thanh thân, an lạc, vô sự, tức là cái thời gian mình sống trong cái chân lý đó. Chân lý của Tứ Niệm Xứ đó thì Tứ Thần Túc xuất hiện, và coi như mình hoàn tất công việc tu của mình thôi. Bây giờ coi như mình sống chơi vậy chứ không có tu tập gì vất vả.

Cho nên thậm chí như hôm qua cái lớp nam thì Thiện Thảo nó cũng không có đến đây để nghe pháp. Nói, bây giờ con thấy không cần phải nghe gì hết, nghĩa là có nghe nó cũng vậy thôi. Cho nên đâu cần phải nghe gì, cho nên con thấy cứ sống nó thanh thân, an lạc, vô sự. Tự nó thanh thân, an lạc, vô sự thì nó phải quán. Mà nó an lạc một cách kỳ lạ chứ không phải là nó thanh thân với cái sự bình thường của một người không tu. Cho nên vì vậy mà con thấy thích ở trong thất mình hơn, thích mình đi xung

quanh thất mình hơn, chứ không có muốn đến thất ai, đó là cách thức của cái tâm nó không phóng dật rồi. Cho nên cái trạng thái mà nó không thích ra ngoài nữa rồi đó là cái trạng thái giải thoát thực sự. Cho nên Thầy mong rằng mấy con cũng rút tĩa từ cái chỗ đó mà tập Chánh Niệm Tĩnh Giác để cho mình quen đi, để mình dùng cái phương pháp đó mình đương đầu mình diệt cái giấc hôn trầm, thù miên.

Nếu không có Chánh Niệm Tĩnh Giác, nếu không có cái pháp bốn cách đi kinh hành như vậy thì chắc chắn chúng ta không thắng được cái giấc thù miên, hôn trầm đầu. Nó sẽ đánh chúng ta tan nát hết. Nhờ cái pháp đó mà chúng ta thắng được giấc. Thầy Chân Thành cũng nhờ cái pháp đó mà thắng được Thân Hành Niệm. Thân Hành Niệm đi từng hành động đứng lên, dở chân, dở gót lên Thầy cũng nhờ cái pháp đó mà thắng được hôn trầm, thù miên. Thầy nói cái pháp đó nó kỳ lạ, mới đầu mình đi nó mệt mỗi sau đó nó quen rồi thì lần lượt nó làm như nó tỉnh, nó không còn buồn ngủ nữa, nó mất cái buồn ngủ đi, và cuối cùng thậm chí như có ngày mà tu nó nhiều 3-4 tiếng đồng hồ, coi như suốt đêm nó không ngủ, tự cái pháp đó nó đã đẩy lui rồi, cho nên con thấy nhờ

cái pháp Thân Hành Niệm.

Nếu người nào lười biếng mà không đi kinh hành, không có chịu tập cái pháp này, con tin chắc rằng là họ không bao giờ họ hết hôn trầm, thù miên. Cái người nào mà cứ đóng cửa im lìm trong đó là cái người đó chỉ ngủ thôi, chứ không cách nào khác. Cho nên những cái thất xung quanh thất con thì cái người nào tu được, người nào tu không con biết hết. Bởi vì qua kinh nghiệm của con, con thấy người mà tu được là người người ta siêng năng đi kinh hành. Cái người mà không tu được là cái người ở trong thất mà đóng cửa, chắc chắn không có thiền định gì hết, con biết. Bây giờ họ làm sao mà có Thiền định được, chắc chắn là họ phải ngủ thôi không cách nào. Mà cái người đóng cửa im lìm là cái người đi ngủ, chắc chắn như vậy.

Cho nên khi mà phá hôn trầm, thù miên người ta rất sợ trong cái thất người ta lắm, người ta rất sợ, buộc lòng người ta phải đi ra ngoài, nếu mưa gió người ta đi vòng vòng thất người ta. Nếu mà không mưa gió người ta thường đi ra ngoài người ta chịu sương, chịu tuyết để người ta phá đi cái hôn trầm. Chứ còn ở lát khuất thất thì bị hôn

trầm. Cho nên qua cái vấn đề này nó quan trọng là vì cái Chánh Niệm Tỉnh Giác mà để chúng ta tu tập đạt được mình phá được hôn trầm, phá được tâm si thì cái tham sân chúng ta rất nhẹ, về cái sức Định Vô Lậu chúng ta tu nó triển khai để nó trợ giúp cho cái tâm chúng ta định tĩnh dễ dàng hơn. Cho nên Đức Phật nói một câu nói chúng ta nghe nó rất là rõ ràng “*tâm định tĩnh, nhu nhuyễn, dễ sử dụng*”. Nó hết buồn ngủ, hôn trầm, nó mới định tĩnh mấy con, còn nó còn buồn ngủ, hôn trầm, tỉnh có chút xíu rồi nó bắt đầu nó lừ đừ, nó uể oải. Cho nên do cái chỗ cái định tĩnh thì tâm nó mới nhu nhuyễn, nó mới dễ sử dụng. Còn tâm mình chưa định tĩnh thì chưa nhu nhuyễn dễ sử dụng. Muốn định tĩnh thì phải hết hôn trầm, thù miên, chứ không khéo thì không bao giờ hết. Cũng như Thầy ngồi tu Tứ Niệm Xứ, bây giờ Thầy định tĩnh, nhưng mà Thầy ngồi một hơi chưa chắc đã định tĩnh đâu mấy con. Nó không có định tĩnh, mà nó không định tĩnh thì nó sanh ra chuyện, nó muốn đi cái này, nó muốn đi cái kia, nó muốn ngó chỗ này tức là nó bị dục, cho nên nó định tĩnh thì nó không có bị dục nữa, mà định tĩnh thì mục đích chúng ta phải thấy được là chúng ta không còn hôn trầm, thù miên.

Nếu bây giờ chúng ta biết rằng buổi tối giờ đó, buổi sáng giờ đó nó hay bị lơ mờ, nó bị buồn ngủ thì đó là chúng ta biết là mình còn si thì mình làm sao gọi là định tĩnh. Còn nó định tĩnh, ví dụ bây giờ mấy con ngồi đây, bây giờ mấy con có gì mấy con thấy định tĩnh. Nhưng một lúc nữa nó sẽ bị hôn trầm thì chắc là nó không định tĩnh. Cho nên biết rằng mình chưa định tĩnh. Còn định tĩnh thực sự là nó hoàn toàn nó phải hết hôn trầm, thùy miên. Bởi vì nó đối với cái kia, mà cái kia hết thì cái này nó mới định tĩnh. Còn bây giờ chúng ta thấy mình tĩnh, nhưng mà cái tĩnh này còn cái kia chứ chưa phải hết, buộc lòng phải tu cho nó hết, mình tu hết thì nó mới thật sự là định tĩnh. Mà hể nó thật sự định tĩnh thì nó nhu nhuyễn, dễ sử dụng, mình muốn nhập định, muốn làm cái gì thì thân tâm mình nó làm theo. Cho nên mấy con phải ráng cố gắng mà tu tập.

Bắt đầu bây giờ Thầy sẽ trả mấy tập này, còn cái phần này thì để lại. Và bây giờ còn nhiều thì mấy con khi mà tu tập như thế nào thì mấy con ghi lại để rồi Thầy sẽ giúp đỡ cho mấy con biết cái đó nó tu tới đâu và bắt đầu phải tu cái gì tiếp theo. Thí dụ như mấy con giữ được cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự của mình rồi thì mấy con viết ra

trình cho Thầy, bây giờ con tu tập như vậy nó được 1 giờ hay nửa giờ, rồi cái sức mình tu tập.

Như vậy thì bây giờ chúng ta tiếp tục chúng ta sẽ tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác thân hành con.

VÀ mấy con nộp bài hết đi, người nào chưa nộp bài cứ nộp hết, làm xong rồi nộp cho Thầy đi con. Rồi có những cái bài nào mà kinh nghiệm qua sự tu tập của mấy con nó như thế nào mấy con trình lại cho Thầy, Thầy sẽ xem xét qua cái tu tập đó coi nó đúng sai rồi Thầy chỉnh lại trên cái phần đó.

TẬP BỐN GIAI ĐOẠN ĐI KINH HÀNH

Bây giờ người nào đầu tiên đi cái pháp Thân Hành Niệm qua cái kinh nghiệm tu tập bốn cái giai đoạn Thân Hành Niệm mà mấy con thấy cái pháp nào mà hợp nhất mà mình tu tập trong bốn pháp này để mình thắng được cái buồn ngủ của mình. Khi bị buồn ngủ mình đi kinh hành mà mình thấy mình phá được nó buồn ngủ mà mình thấy thích cái pháp đó trong bốn cái giai đoạn đi kinh hành,

Thầy nhắc lại:

Giai đoạn thứ nhất là mình đi mình

tác ý “*tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành*”, mình đi khoảng 10 bước hoặc 20 bước mình lại tác ý một lần, mà nếu mình bị niệm khởi nhiều thì mình cứ 5 bước mình tác ý một lần, hoặc là niệm nhiều nữa thì 2 bước mình tác ý một lần. Mình nương vào cái pháp tác ý để cho cái niệm nó không xen vô nữa. Đó là dùng cái pháp tác ý để cho cái niệm nó không có. Do cái pháp tác ý thưa, nhạt mà mình tác ý để cho cái niệm nó không xen. Bởi vì mình sử dụng, thay vì cái ý nó làm thính, nó không có niệm gì hết thì mình cứ tập trung để mình cảm nhận cái bước đi mình thì cái niệm nó sẽ xen vào, buộc lòng mình muốn cho đừng có niệm, buộc lòng cái ý thức của mình nó sẽ dẫn dắt từng cái bước đi của mình.

Ví dụ như cái pháp Thân Hành Niệm thì các con tác ý “*dở gót lên, dở chân lên, đưa chân tới, hạ chân xuống, hạ gót xuống*” tức là cái pháp tác ý nó dẫn cho chúng ta từng cái hành động để nó không có niệm. Vậy mà chúng ta tu chúng ta không có nhiệt tâm thì chúng ta vẫn tác ý nhưng niệm vẫn xen vô. Hoặc là một thời gian mà chúng ta tu rồi, nó quen đi rồi chúng ta tác ý theo cái kiểu tác ý nó thuộc lâu như người ta tụng Tâm Kinh Bát Nhã thì nó không có nghĩa gì

cái sự tu tập hết. Khi mà tác ý là phải có sự chú ý kỹ trong cái bước đi. Cho nên mình tác ý nhập nhiều thì cái sự tập trung nó ít, còn tác ý thưa thì sự tập trung nó nhiều thì nó căng đầu, còn nó ít nó nhạt lại, cứ 5 bước mình tác ý một lần thì nó nhập lại, do cái chỗ mình tác ý nhập thì cái sức tập trung của mình nó ít đi. Nếu mà mình để cái thời gian dài ra nhiều bước, mình tác ý mà để nó không có niệm thì tác ý nó rất mệt, để nó không tác ý mình đi một cách tự nhiên thì mình phải tập trung cao. Mà nếu không tập trung cao thì sẽ có niệm khác xen vô. Các con lưu ý về cái phần tu tập như vậy. Cho nên rút tĩa qua kinh nghiệm khi mà mình mới tu tập thì mình tác ý nhiều, nhưng mà mình tác ý nhiều mà sự tập trung của mình ít để nhắc nó, nó cảm nhận được cái bước đi của nó, đó là cái giai đoạn thứ nhất, mình đi mình tác ý thôi.

Tới cái giai đoạn thứ hai thì mình đứng lại mình hít thở 5 hơi thở rồi mình lại bước đi

Rồi giai đoạn thứ ba thì mình lại ngồi xuống mình hít thở 5 hơi thở rồi mình đứng gậy mình bước đi.

Giai đoạn thứ tư, mọi hành động đều

tác ý từ khi ngồi xuống, đứng lên, co tay, duỗi chân đều tác ý.

Một cái phương pháp để mà tập tỉnh thức nữa là làm tất cả mọi công việc đều nhắc tâm mình. Ví dụ như mình đang quét sân thì mình đừng để cái tâm mình nó tự nhiên mà nó biết quét sân, mà mình thường nhắc quét sân thì tâm phải biết quét sân, rồi mình quét vài ba chổi, năm mười chổi mình lại nhắc, tức là mình tu trong công việc làm. Rồi mình đang làm một cái gì đang cỡi xe, đang làm một cái gì, mọi việc đều là mình có thể nhắc hết. Cho nên mỗi sự việc của mình làm thì nó chậm, nhưng mà cái chậm ở trong cái tỉnh thức của mình, tỉnh giác của mình thôi. Cho nên mình làm cái gì mình cũng tập thành cái thói quen tỉnh thức, cái điều đó là điều tốt.

Nhưng mà khi mà mình ôm pháp mình tu tập, có cái pháp tu tập rồi thì nó lại cẩn thận kỹ lưỡng hơn chứ không phải tu tập theo cái kiểu trong mọi hành động, trong mọi công việc. Tu tập kia chỉ tập tỉnh thức một ít nhỏ thôi. **Còn tu tập thật sự, ôm pháp tu tập thì phải tu tập rất kỹ, không được tu tập lơ mơ, không tu thôi, mà đã tu là nó mất thì giờ mà mất công sức, thà**

là không tu nó không mất công sức. Mà tu mà để vừa mất công sức mà vừa chơi thì nó không tốt. Thà là mất công sức mà nó có lợi ích thiết thực phải làm chủ thì như vậy nó mới có kết quả tốt, chứ không khéo mình tu mà không có kết quả.

KIỂM TRA TU SINH TẬP ĐI CHÁNH NIỆM TỈNH GIÁC

Cho nên pháp này thì bắt đầu bây giờ cái người nào mà ngồi trước Thầy. Cô Nghiệm, con đi pháp thân hành Chánh Niệm Tỉnh Giác được không con, con đi được không con.

Đi được, con đứng dậy con đi đi con.

Đi ngay giữa,

Rồi! Bắt đầu con tác ý con đi. Con cứ đi tự nhiên con

Con đi ngay giữa

Rồi, trong bốn cái pháp đi kinh hành này đó con, con thích cái pháp nào con.

Trong bốn cái pháp đi kinh hành này thì con thích cái pháp nào con?

[Tu sinh]: ...

[Trưởng lão]: Trong bốn cái pháp, con

thích cái pháp nào thì con sẽ lấy cái pháp đó mà con đi kinh hành tập Chánh Niệm Tỉnh Thức, để mà con phá cái hôn trầm, thùy miên của mình. Thì như vậy là con thấy con đi như vậy là con thích hoặc là con phải tác ý trong mọi hành động.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy, con đi cả bốn bước, nhưng mà thường con hay đi cái bước thứ 3*

[Trưởng lão]: Nghĩa là trong bốn pháp đi kinh hành này con thấy cái pháp nào con đi rồi con hít thở hoặc là con đi hoặc là con ngồi xuống hít thở hoặc là con đi con tác ý từng hành động con thấy con thích pháp nào con nói Thầy nghe. Vì cái đặc tướng của mình nó hợp, nó thấy đi nó thích cái pháp đó thì mình mới nhiệt tâm nó tu tập hơn con.

[Tu sinh]: *Con bạch Thầy! Thường con hay tu tập với câu Pháp thứ 3 nhiều hơn và pháp thứ tư thì con có tập nhưng con chỉ tập khoảng độ 1 tiếng là con ngừng. Xong con nghỉ, xong con lại tiếp tục tập pháp thứ 2, thứ 3.*

[Trưởng lão]: Thôi, như vậy là con sẽ ôm cái pháp đi kinh hành pháp thứ ba: tức

là con đi 10 bước, rồi con ngồi xuống, con hít thở 5 hơi thở, rồi con đứng dậy rồi con đi 10 bước nữa, hoặc là con chọn lấy 20 bước thì con sẽ đi 20 mười bước. Nhưng theo Thầy thiết nghĩ con nên chọn 10 bước để cho nó nhập, nghĩa là nó ít bước đi lại, thì đồng thời mình ngồi xuống, đứng lên ngồi xuống như vậy đó, để cho nó dễ dàng nó phá cái hôn trầm, thù miên của con. Con nên chọn cái pháp thứ ba thì đi mười bước và ngồi xuống hít thở 5 hơi thở. Vậy thì bắt đầu con đi lại về cái pháp tu mười bước rồi con hít thở 5 hơi thở để Thầy xem thử coi con đi như vậy được hay không rồi Thầy chỉnh đốn lại cho con.

[Trưởng lão]: Con bạch Thầy! Con thích đi phương pháp ý là vì thứ nhất là không phải ra lệnh, dơ tay, duỗi chân thì tâm nó không hay tập trung nên con nghĩ như vậy không phải tác ý, không phải ra lệnh coi như cái tâm thanh thân hơn ạ.

Được rồi, con nên tập ngay cái pháp đó.

027-(LCK-012B)

- * Kiểm tra Chánh niệm tĩnh giác
- * Thiện xảo đuổi bệnh
- * Khai thị tâm bất động

Được rồi con, con nghỉ đi con. Con cố gắng ôm cái pháp đó, chuyên cái pháp đó thôi, rồi con sẽ đợi cái lúc nào mà Thầy thấy nó thuần thực, Thầy thấy được Thầy sẽ cho con chiến đấu với hôn trầm, thù miên một vài đêm cho nó sạch, không có còn hôn trầm, thù miên nữa. Cố gắng. Lúc này con nên tập Tứ Niệm Xứ để biết cách cho nó để mà tu thanh thản, an lạc, vô sự. Đồng thời thì luôn lúc nào cũng dùng Định Vô Lậu, cái tri kiến giải thoát để cho mình quét cho sạch những cái tâm niệm của mình, có cái niệm gì lo lắng, buồn phiền thì con dùng cái Định Vô Lậu mà quét nó ra cho hết. Cuối cùng đến một lúc nào đó Thầy thấy được Thầy sẽ cho suốt một cái thời gian 1 ngày cho đến

10 ngày hoặc là 1 tháng phải chiến đấu cho sạch ba cái hôn trầm, thù miên. Mặc dù là con lớn tuổi rồi, ít ngủ nhưng vẫn còn hôn trầm, thù miên chứ chưa hết, cho nên phải quét sạch.

Bắt đầu Trang đi được không con. Cái pháp nào mà con hợp nhất về cái phương pháp đi kinh hành thì con sẽ tu tập cái pháp đó.

[Cô Trang]: *Thưa Thầy con đi pháp thứ hai, tức là đi 20 bước con dừng lại con thở, giữ tâm thanh thản, rồi con nhiếp tâm an trú trên bước đi, rồi con tiếp tục con đi.*

[Trưởng lão]: Ở đây Thầy xin lưu ý mấy con, tu mà đi giữ cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự, tức là tu theo cái kiểu mà đi pháp Tứ Niệm Xứ đó mấy con giữ cái Tâm Bất Động nhưng mà vẫn đi kinh hành, nó vẫn phá được hôn trầm thù miên mấy con, chứ không phải không phá được, vì nó là chân lý của Đạo cho nên cái đó nhẹ nhàng hơn là những cái phương pháp khác. Tại vì mình đi mình phải đếm bước đi, còn này không có đếm mà chỉ có mình tác ý rồi giữ cái tâm thanh thản của mình mà thôi. Ví dụ như mình đứng lại mình tác ý “*tâm thanh*

thần, an lạc vô sự” rồi bắt đầu mình bước đi, đó là cách thức đi kinh hành trên pháp Tứ Niệm Xứ nhưng nó vẫn phá được hôn trầm.

Rồi tới Diệu Vân con, con tu cái pháp nào con cứ trình lên con, trình cái pháp của con.

[Cô Diệu Vân]: *Kính bạch Sư Ông! Con làm cả bốn phương pháp luôn nhưng mà tại vì con chia tùy theo cái điều kiện đặc tướng của cái thất của con. Thì chẳng hạn như hôm qua con tính đi buổi tối nhưng mà bên ngoài trời mưa, thành ra con leo lên giường con đi phương pháp thứ ba. Còn thường buổi tối từ 2 giờ đến 5 giờ thì con làm phương pháp thứ 3. Bảy giờ tới 10 giờ sáng thì con làm phương pháp thứ nhất, từ 2 giờ tới 5 giờ chiều thì con làm phương pháp thứ 2 và cũng tùy, nếu trời nó mưa thì 2 giờ đến 05 giờ có thể ra làm phương pháp thứ nhất. Nhưng mà có nhiều khi con chuẩn bị con làm phương pháp này thì nó có việc xảy ra thành ra con phải đổi liền. Như ngày hôm kia thì con tính đi bên ngoài buổi tối, mà con ra thì con thấy con rần, thành ra thôi, con đi vô giường luôn,*

thành ra con nằm ở trên giường. Có những khi buổi trưa con tính làm nhưng con ra con thấy cái này, cái kia, con thấy động tâm quá con đi vô, con không tính làm theo những cái dự định này, con tập trong nhà. Với lại cái phương pháp thứ nhất thì con đi, con đã có kinh nghiệm đi cả một đêm tỉnh giác phương pháp thứ nhất. Nhưng mà con đi cứ mỗi câu là một tác ý. Chẳng hạn như con đi theo cái ý: “tâm như cục đất” mỗi bước là một chữ, “im lặng như thánh, ly dục ly ác pháp, rời phòng hộ sáu căn”. Con cứ ra ý liên tục rồi con đi như một bài văn vậy, con đi hết cũng phải một tiếng mấy là xong, Thật ra con không biết giờ trình cho Sư Ông bằng bốn phương pháp luôn hay là không?

[Trưởng lão]: Con cứ trình mọi phương pháp bởi vì đó là cái khéo léo thiện xảo khi mình đi kinh hành, nó áp dụng từng cái thời điểm của nó, nó đúng hợp với mình, thấy cái này bây giờ thấy kiến thì bắt đầu mình không đi hoặc là thấy côn trùng, hoặc là mưa gió thì mình phải đi cái phương pháp nào cho nó hợp trong cái thời điểm đó, thì con biết khéo léo thiện xảo con cứ đi cho Thầy. Ở đây thì coi như là mình áp dụng

bốn cái điều kiện mà con đã thiện xảo con tu, con áp dụng con đi. Bắt đầu bây giờ con đi kinh hành cái phương pháp nào thì con nhắc thì con nói “ờ bây giờ con nói ờ con đi” để cho mọi người người ta thấy cái sự thiện xảo của con trên cái bước đường để mà khắc phục cái tâm của mình chứ không có gì, đó thì con cứ trình bày cho hết những cái pháp con tu tập thôi.

[Cô Diệu Vân]: *Bây giờ con trình từ phương pháp thứ nhất cho đến phương pháp thứ tư.*

[Trưởng lão]: Phương pháp thứ nhất tới phương pháp thứ tư. Để Thầy kiểm tra lại coi cái cách thức tu đi như vậy nó hợp với cái đặc tướng con, Thầy giúp đỡ.

THIỆN XẢO TRONG PHÁP TU TẬP

[Cô Diệu Vân]: *Con làm phương pháp thứ tư nhưng mà con dậm tại chỗ*

[Trưởng lão]: Rồi, con dậm tại chỗ đó con. Trong khi mà trường hợp bất đắc dĩ, mình đứng trên giường mình tu cũng được.

Ở đây mấy con thấy tất cả những cái phương pháp của Phật mà mình biết tu tập, mình khéo léo thiện xảo từng phút, từng giây

để đổi lại những cái tham sân si của chúng ta. Chúng ta biết áp dụng cách thức để mà chúng ta thắng được cái tâm của chúng ta, thắng được cái nghiệp của chúng ta. Cho nên trong cái sự tu tập thường thường trong cái kinh sách của Phật, Đức Phật nói “thiện xảo”. Cho nên đó là những cái điều kiện mình thiện xảo để cho mình biết cách chứ còn nếu mình cứ cố chấp chắc là lời Phật dạy như vậy tôi làm vậy thôi .

Cũng như thí dụ như Đức Phật dạy: “*an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra*” để mà đối trị cái thân của mình đang bị bệnh đau. Nhưng mà bây giờ vì cái hơi thở của mình bị thở nó khó thở hoặc là hay bị rối loạn hơi thở thì mình không thể nào mình kéo dài cái tâm nhiếp ở trong hơi thở được, thì mình sử dụng cái thân hành ngoại, như mình đưa cánh tay vô, cánh tay ra đó là cách thức thiện xảo mấy con, chứ không phải đợi Đức Phật dạy đưa tay ra, tay vô rồi chúng ta mới biết, nhưng mà cái thân hành là cái hơi thở của chúng ta là hít vô thở ra, thì cũng giống như cánh tay chúng ta đưa ra, đưa vô chứ có gì. Cho nên chúng ta thiện xảo là chúng ta sẽ đạt được cái kết quả tu tập rất tốt.

Cho nên cách thức tu tập theo đạo Phật nó không phải chết cứng một chỗ, nhưng mà đừng có dạy người khác mà kiến giải qua một cái tướng, nó sai. Còn ở đây, thí dụ như mình biết áp dụng, bây giờ thay vì cái thân mình bị bệnh đau, mà cái hơi thở mình thở rất khó, khi mà thở thì nó bị tức ngực cho nên Thầy không thở được. Bây giờ không thở được thôi Thầy không dám tu pháp nào khác thì như vậy là Thầy không linh động, không thiện xảo. Cho nên Thầy biết thiện xảo do đó Thầy cũng đẩy lui được bệnh Thầy bằng cái cánh tay của Thầy đưa ra, đưa vô hoặc cái chân của Thầy duỗi ra, duỗi vô cũng được hoặc là Thầy bước đi cũng được chứ đâu phải cần có cái hơi thở. Nhưng cái pháp tác ý phải giữ đúng, không được sai, bởi vì cái lệnh, cái ý của mình muốn cái đó, muốn dẫn cái tâm của mình vào chỗ đó. Ý làm chủ, ý tạo tác mà, ý nó dẫn vào những cái chỗ thiện thì bắt đầu bây giờ cái thân của mình bị bệnh đau thì mình dụng cái thân hành thì không hơi thở thì cái bước đi của mình, cái cánh tay của mình thì mình vẫn dụng được những cái thân hành đó để mình đẩy lui được bệnh chứ có gì đâu khó, mình vẫn khắc phục được ưu phiền ở trên

thân tâm của mình chứ đâu phải là không có. Nhưng mà cái đó là cái thiện xảo, chứ không phải đợi trong kinh Phật dạy như vậy chúng ta mới làm được, không phải chúng ta thiện xảo, nhưng thiện xảo không sai.

Còn chúng ta thiện xảo sai: Ví dụ như chúng ta cứ nghĩ tưởng rằng mình sẽ có Phật tánh, tánh thấy, tánh biết, tánh nghe, do đó mình giữ tánh thấy, tánh biết, tánh nghe. Mục đích người ta hiểu cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự nhưng người ta cố gắng để giữ tánh thấy, tánh biết, tánh nghe để cho thanh thản, an lạc, vô sự nhưng mà không ngờ nó bị ức chế, các con hiểu không? Bởi vì mình hiểu sai một chút, mình nghĩ rằng chắc có lẽ cái đó là Phật tánh. Nhưng mà như Thầy đã nói tâm thanh thản, an lạc, vô sự nó là cái chân lý rồi, cái trạng thái rồi, nhưng mà mình giữ nó, mình cố gắng mình giữ nó thì mình bị ức chế, nó trật.

Cho nên vì vậy mà khi mình tác ý ra rồi thì mình để tự nhiên, để tự nhiên cái sự thanh thản, an lạc, vô sự mà mình chỉ có quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mình để thấy nó có chướng ngại thì mình đẩy lui mà không chướng ngại thì để tự nhiên

chứ không phải mình cố gắng để mình giữ nó. Cho nên người ta cố gắng người ta giữ nó thanh thản, an lạc, vô sự và người ta không cho niệm thiện, niệm ác khởi ra. Cho nên nó đi lạc đường, nó trật đường. Vì vậy mình có cái mục đích là mình làm cho cái trí thức của mình đừng khởi niệm thì nó sai.

Cái chỗ này thì cái không niệm nó không quan trọng mà cái chỗ tâm chúng ta bất động, bất động là chỗ quan trọng, mà hễ nó bất động thì nó thanh thản, an lạc, vô sự chứ không phải là trong đầu chúng ta nó vắng bật, nó không có niệm. Nhưng mà nó không có niệm bậy bạ, vì vậy cho nên nó thanh thản, an lạc, vô sự. Bởi vì nó ly dục, ly ác pháp thì nó đâu còn niệm gì nữa. Còn chúng ta còn dục, ác pháp, còn tham muốn, còn thích ăn sang mặc đẹp, do đó chúng ta muốn cho nó đừng có niệm thì chúng ta bị ức chế mất rồi. Cho nên mục đích chúng ta còn niệm thì chúng ta biết tâm tham, sân si chúng ta còn. Còn hôn trầm, thù miên thì chúng ta biết rằng còn hôn trầm thù miên phải tu tập cái pháp nào để đối trị. Còn cái này hôn trầm, thù miên chúng ta còn mà chúng ta cố gắng để cho giữ được cái Tâm Bất Động của chúng ta thanh thản, an

lạc, vô sự thì không có cho niệm nó khởi thì chúng ta cho đó là cái chân lý của chúng ta thì chúng ta ức chế chứ không phải là chúng ta có cái sự thật, cái chân lý hiện ra.

Cho nên chúng ta hiểu biết rằng khi mà tu tập rồi thì cái người mà người ta có kinh nghiệm người ta biết cái đó sai, cái đó là trật, vì tâm chúng ta còn tham sân si, mà chúng ta lại muốn cho chúng ta đạt được cái chân lý thì không thể được. Còn cái tâm của chúng ta nó hết tham sân si thì cái chân lý nó hiện tiền, nó hiện ra cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự. **Cho nên mục đích của chúng ta là ngăn ác, diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện, là làm sao cho tham sân si chúng ta ly cho hết, để rồi cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự nó hiện ra.** Thì coi như là bên kia thì nghĩ nó là Phật tánh nhưng mà sự thật Phật tánh bị ức chế. Còn bên đây chúng ta không cho nó là Phật tánh nhưng nó là cái chân lý của chúng ta, cái trạng thái giải thoát của chúng ta nó không còn tham sân si nữa. Cho nên nó hiện ra thanh thản, an lạc, vô sự.

Vì vậy mà họ nghĩ rằng cái này thường hằng, sự thật ra nó không thường hằng, đó

là cái trạng thái. cho nên chúng ta chết đi, cái này nó vẫn mãi mãi cái trạng thái bất động đó nó vẫn mãi nó không, không có gì hết, mà đó không phải là Phật tánh mà đó là cái trạng thái không có tham sân si mà thôi. Như vậy chúng ta hiểu như vậy nó mới đúng chứ không khéo chúng ta hiểu đó là Phật tánh. Thì cái hiểu mà cái danh từ Phật tánh họ hiểu, họ đặt ra cái tên đó thì chúng ta thấy nó không có sai đâu, nhưng mà có cái điều kiện chúng ta bị ức chế cho nên nó sai pháp. Nó làm cho tâm chúng ta không có ly tham sân si được, vì vậy nó sai cái chỗ tu. Cái tên của họ đặt như thế nào cũng được. Thí dụ bây giờ chúng ta đặt cái tên của nó đó là cái như Đức Phật đặt cái đó là cái chân lý, cái Diệt Đế, cái nơi mà nó không còn tham sân si không còn dục nữa thì cái đó là cái trạng thái Diệt Đế.

Ở bên Thiền Tông có thể nói nó là Phật tánh đi cũng được, nhưng mà cái phương pháp để thực hiện được cái trạng thái đó nó không phải là cái phương pháp của Thiền Tông. Bởi vì Thiền Tông mục đích dùng cái ý của nó, nó không cho niệm khởi, nó ức chế. Vì vậy cho nên cái tâm tham sân si nó không ly, mà nó không ly thì nó làm sao nó

đạt được cái này, cho nên nó bị ức chế. Do đó nó sai cái chỗ pháp hành, vì vậy mà nó không đạt được.

Còn trái lại chúng ta không cho, không nghĩ nó là Phật tánh, không nghĩ nó gì, nhưng chúng ta nghĩ đúng, như Đức Phật nói là, cái trạng thái Diệt Đế, cái chân lý Diệt Đế, tức là chúng ta nhận ra chúng ta biết nó thanh thản, an lạc, vô sự. Cho nên chúng ta nhận ra nó gần na ná nó giống như Thiền Tông, nhưng mà không phải, bởi vì Thiền Tông bị ức chế, nó không cho niệm, còn chúng ta không có, chúng ta do chúng ta tu Định Vô Lậu chúng ta đối với tâm tham sân si. Chúng ta tu Chánh Niệm Tỉnh Giác để mà chúng ta đối với lại hôn trầm, thù miên, tức là tâm si của chúng ta. Vì vậy mà cuối cùng chúng ta diệt tham sân si và chúng ta đạt được cái chân lý không tham sân si.

Chúng ta không có dụng nó là Phật tánh để làm cho chúng ta ham muốn mình phải Kiến Tánh Thành Phật cho nên chúng ta lại không còn cái dục nữa. Còn trái lại chúng ta đặt nó là Phật tánh thì chúng ta lại muốn cho mình đạt được thì cái sự muốn cho mình đạt được cái chỗ đó thì tức là mình còn ham

muốn. Còn trái lại chúng ta biết đây là chân lý thanh thân, an lạc, vô sự mình cố gắng mình giữ gìn để cho mình hết tham, sân, si. Như thế nào không còn tham sân si thì cái trạng thái đó hiện tiền, cho nên chúng ta không tham muốn cái trạng thái đó. Mà mục đích chúng ta đối trị cho hết tham sân si chúng ta thôi, thì cái trạng thái đó chúng ta biết là đó là cái chân lý của chúng ta chứ không gì hết. Cho nên cái đường đi thì chúng ta biết chúng ta diệt cái gì để mà chúng ta đạt được cái này chứ không phải chúng ta diệt cái ý thức của chúng ta để mà chúng ta đạt cái này, thì cái đó là cái sai của Đại Thừa, của Thiền Tông. Vì vậy mà họ không làm chủ, mà trái lại chúng ta tu chúng ta làm chủ được cái đời sống của chúng ta.

Bây giờ kế tiếp. Con mấy giờ tu, con đi được không con. Con đi được không?

[Tu sinh]: Dạ được.

[Trưởng lão]: Được con đi đi con, con đi kinh hành đi, con đi kinh hành như thế nào đó, con đi được con cứ đi, để tập, có duyên mà về đây thì phải ráng con, ráng tập. Con cứ đi, để rồi Thầy kiểm tra lại coi.

Con đi vậy được con, ráng mà tập, đó

là cái Chánh Niệm Tỉnh Giác. Nếu mà lớn tuổi rồi, con nên đi một pháp đó thôi, con cứ đi để cho nó đừng có ngủ thôi. Khi nào nó buồn ngủ, con đứng dậy con đi như vậy được, chứ đừng đi mấy cái pháp kia, đứng lên, ngồi xuống cái sức khéo của mấy con nó không có chịu được nổi đâu. Cứ đi kinh hành suông như vậy quanh thất của con thôi.

Con đưa cái micro coi cô Sim này tu tập cái pháp nào. Vậy con đi Thầy xem thử coi nào.

Thôi được rồi con, Thầy quan sát rồi, con vào nghỉ đi con.

Hôm nay, Thầy thấy như thế này, bây giờ mà nếu mà mấy con thì có người lớn tuổi rồi mà bắt ngồi xếp bằng cái kiểu này mấy con mỗi lưng chắc chết, mà đợi mà kiểm tra hết thì chắc mấy con mất cái thì giờ tu tập nữa. Cho nên trong cái số các con còn lại đây để mà đúng 10 giờ mấy con đi khát thực rồi thì như các con đã biết rằng, nãy giờ thì mấy con thấy mọi người đều đi kinh hành theo một cái đặc tướng của mình. Thầy kiểm tra Thầy thấy mọi người đều có đi một cái cách thức riêng của mình chứ không giống nhau.

Như các con thấy, quán về nhân quả thì các con thấy mọi cái hình dáng, mọi cái đặc tướng, đặc tính của mọi vật, thảo mộc nó không có giống nhau, và khi mà một Pháp tu tập thì mấy con thấy người thì hợp pháp này, người thì hợp pháp khác, cách thức đi thì nó cũng không có giống ai đâu, người nào cũng có cái khác nhau, mặc dù là một cái pháp tu. Thí dụ như vừa rồi, trong mấy người mà đã thực hiện thì người nào nó cũng có cái dạng khác nhau không có giống nhau. Như đầu tiên cô Nghiệm đi thì cô thích đi kinh hành cái kiểu đó. Và vì vậy các con nhớ rằng khi cái sở thích của mình thích, bởi vì phương pháp kinh hành nó khó lắm, mình thích mình tu mới được, còn không thích thì mình sanh lười biếng, nó tu hơi hơn, nó nhác quá, nó không muốn đi, nó không muốn tập cho nên nó sẽ bỏ, nó không có tu tập được. Vì vậy muốn tu tập được nó phải thích cái pháp đó. Cho nên chắc chắn là mình ôm pháp vô mình tu mình thấy nó thích thì mình nên ôm cái pháp đó tu. Cho nên mình chọn lựa, đưa ra bốn cái pháp Chánh Niệm Tĩnh Giác mình chọn được pháp nào mà nó hợp với mình, mình thích thì lấy pháp đó mà tu.

Riêng cô Vân thì cô tu tập, cô thay đổi

theo từng thời điểm mà cô tu tập, đây là cái thiện xảo trong những cái pháp tu của mình. Thì do đó cái thiện xảo nó cũng rất là khéo léo, vậy mà nếu mà chúng ta biết áp dụng trong mọi thời điểm, mọi cái thời gian của chúng ta để mà tu tập thì nó hợp cái thời điểm, cái thời gian nào đó thì mình áp dụng Chánh Niệm Tĩnh Giác. Bởi vì mình đi kinh hành nó đòi hỏi mình phải động thân cho nên mình linh động thì đó là cách khéo léo của mình trong áp dụng từng cái sự tu tập trong pháp Thân Hành Niệm.

Như vậy thì mấy con cũng thấy rõ ràng trong khi chỉ có mấy người thôi, ở đây chỉ có năm người mà cái thời gian chúng ta đã chiếm rất nhiều nhưng mà chúng ta đã thấy được cái pháp hành về Chánh Niệm Tĩnh Giác. Qua rút tỉa những cái kinh nghiệm này thì chúng ta biết áp dụng. Lấy từ cái người bạn rồi suy ra cái sự tu tập của mình, coi mình nó thích hợp cái nào, và mình nhiếp tâm được và mình an trú tâm được trong cái thân hành của mình. Đó là cái điều quan trọng, và mình cái pháp nào mà mình tu tập mình thấy hôn trầm, thùy miên nó lui dần và nó vắng bóng thì cái pháp đó nó hợp.

Ví dụ như đi Chánh Niệm Tĩnh Giác giai đoạn một. Pháp thứ nhất mà mình thấy mình đi như vậy mà đuối được hôn trầm, thù miên làm cho mình ít ngủ.

Rồi cái pháp thứ hai mình thấy nó giảm đi hoặc là tới cái pháp thứ ba mình thấy mình ôm cái pháp này nó thích hơn, hoặc là mình đứng tại chỗ mà mình tu tập. Theo Thầy thấy tùy theo cái địa điểm của mình, nó hẹp thì tức là mình sẽ đứng tại chỗ, mà nó rộng thì mình đi và tùy theo cái thời tiết mưa, gió rồi nắng nữa. Tùy theo cái thời tiết mà mấy con áp dụng, chứ không khéo mình cố định, mình bắt buộc, mình phải có cái khoảng địa điểm như vậy và cái thời gian phải như vậy, thì mình không bao giờ mình làm theo được cái ý của các pháp bên ngoài được đâu. Cho nên mình khéo léo mà áp dụng cho cái phương pháp Chánh Niệm Tĩnh Giác, phải đạt được cái sự tu tập của mình.

Đạt được sự tu tập của mình là cái gì? Tức là mình đẩy lui được hôn trầm, thù miên là đạt được kết quả của mình, và đồng thời khi nhiếp tâm mình thấy cái tâm mình nhiếp được hay hoặc là không nhiếp được. Như Thầy đã nói cho mấy con biết mình nhiếp được là luôn lúc nào cái bước đi của

mình cũng thấy bước đi mặc dù có niệm, có một cái niệm khác xen vô nhưng mà vẫn không mất cái bước đi, vẫn không mất cái hành động của mình, tức là mình nhiếp tâm mình được trong cái đó cho nên nó xen vô.

Còn **mình an trú là nó không niệm, còn mình chưa an trú là có niệm**. Bởi vì mình an trú là chỉ duy nhất có một cái bước đi mà thôi, nó không có một cái niệm nào khác trong đó. Cho nên cái giai đoạn nhiếp tâm và cái giai đoạn an trú, hai cái nó có khác nhau, mà nó khác nhau bằng cái chỗ nào để mình hiểu, để mình biết mình nhiếp tâm được, mình an trú được. Do đó bây giờ tôi nhiếp tâm được, tôi thấy bây giờ cỡ sức tôi nhiếp tâm là tôi tỉnh thức được ở trong 30 phút, nhưng tôi an trú được thì chỉ có 5 phút, 10 phút mà thôi. Tức là mình biết được cái kết quả của sự tu tập, chứ còn mình tu mà mình không biết được kết quả, thì coi như là mình tu mù, tu mà không biết được mình được tới đâu, mình không biết, còn cái này mình tu tới đâu mình biết. Đó là cái Pháp của Phật. Cho nên Phật nói "*pháp ta không có thời gian, đến để mà thấy*" mình thấy cái gì, thấy cái kết quả của nó thôi, đó mới thực sự là pháp Phật. Chứ còn mình tu

mà hi vọng: tôi tu đây ngày mai, ngày mốt, một kiếp, hai kiếp tôi sẽ chứng đạo thì cái chuyện đó là chuyện mơ hồ không thật. Mà tôi tu ngay liền, tôi tu tôi biết tôi sẽ nhiếp được, tôi sẽ làm được cái này thì đó là cái kết quả của Đạo Phật. Cho nên Đức Phật đã xác định cái câu nói rất là tuyệt vời “*pháp ta không có thời gian, đến để mà thấy*” Dù là một phút giây mình vẫn thấy được cái sự an lạc, cái sự giải thoát cho mình, cái sự làm chủ của mình. Đó thì như vậy chúng ta không sợ chúng ta tu sai. Còn nếu mà tu một cách mơ hồ, mờ mịt thì cái đó là chúng ta tu sai.

Thí dụ như bây giờ niệm Phật đê cầu Vãng Sanh mà cái vãng sanh đâu thì mình không thấy, nhưng mà bây giờ cứ niệm Phật thì như vậy rõ ràng là chúng ta tu mờ, tu mù không có rõ ràng. Còn cái này không, tôi niệm Phật tôi thấy được cái nhân của tôi, đó là cách thức đúng. Cho nên ở đây Thầy muốn nói như vậy để chúng ta biết được khi mà chúng ta tu pháp nào, chúng ta có kết quả của pháp đó, mà mình lại linh động, khéo léo, thiện xảo mình mang được cái kết quả y như nhau, cái kết quả thì phải giống nhau, nhưng phải khéo léo thiện xảo.

Cho nên vừa rồi thì có năm người mà các con đã thấy được những cái phương pháp đi kinh hành nào. Rồi lần lượt Thầy sẽ kiểm tra lại tất cả mọi người, không có người nào là không kiểm tra, Và đồng thời thì mấy con về tu tập, sau một tuần lễ thì Thầy kiểm tra lại một lần nữa coi cái sự nhuần nhuyễn của mấy con đến mức độ nào? Nói như vậy mới biết được, cũng như bây giờ Thầy kiểm tra như vậy các con mới biết mọi người có những cái hành động nào, tu như thế nào? Và sau khi nó nhuần nhuyễn, hể nói nó nhuần nhuyễn tức là nó có Niệm Giác Chi mấy con, cái bước đi của mình nó nhịp nhàng, nó đều đặn là cái người đó đã có cái kết quả của cái Niệm Giác Chi, còn cái bước đi mà chúng ta phải vận dụng để mà bước đi thì chắc chắn là cái bước đi nó sẽ không đều đặn. Cái người người ta ngồi người ta quan sát, người ta biết được cái Niệm Giác Chi có là không có.

Cho nên trong khi mà muốn xét được cái Niệm Giác Chi người ta có cái bước đi đều đặn ít ra mọi người, ít ra Thầy cũng phải tốn hao ít nhất là xem cái khoảng mấy con đi Chánh Niệm Tĩnh Giác đi kinh hành thì ít ra Thầy cũng mất khoảng 10 phút hoặc

20 phút để xem xét cái bước đi của các con. Chứ mới đầu vô mấy con bước đi chưa bao giờ có Niệm Giác Chi được đâu. Mấy con cứ đi, Thầy cứ lạng lạng mà Thầy xem và cứ coi như là có mọi người xung quanh mà các con coi như là không có ai hết rồi từng đó thì cái Niệm Giác Chi nó mới xuất hiện, chứ còn mình đi mà trong bụng mình ngại ngại là cái Niệm Giác Chi nó cũng không xuất hiện đâu, mình phải hiểu.

Do như vậy mà cái thời gian nếu mà càng tu sâu thì cái thời gian mà Thầy kiểm điểm lại cho mấy con tu tập thì cái thời gian kiểm điểm nó lại càng cái thời gian càng dài ra. Và vì vậy mà trong khi bây giờ, ví dụ như Thầy kiểm điểm trong có một buổi như vậy thì được 5 người, 10 người, hoặc là 15 người nhưng mà lần lượt thì cái thời gian đó thì dài ra, thì cái sự kiểm điểm lại mấy con thì lại ít người đi.

Ví dụ như bây giờ một buổi mà Thầy kiểm điểm một người 10 phút hoặc 20 phút, thì cái thời gian đó mấy con còn có được 5 hay 6 người thôi. Để kiểm điểm cho chặt, cho chắc để bảo đảm cái sự tu tập của mấy con phải có kết quả chứ không khéo thì mấy

con tu hoài mà Niệm Giác Chi không xuất hiện. Mà trong cái thời gian mà Thầy ngồi đây 10 phút hoặc 20 phút thì Thầy kiểm điểm thì tức là mấy con thấy Thầy ngồi đây thì mấy con ráng nỗ lực tu. Nếu mà mấy con không ráng nỗ lực tu thì tức là mấy con sẽ bị loạn tưởng, sẽ bị động vì vậy cho nên các con cứ chuyên tu. Và đồng thời khi mà Thầy ngồi đây quan sát cho mấy con tu thì mấy con cứ tự nhiên lần lượt nó quen đi, nó quen rồi mấy con nhiếp tâm và khi có Thầy đường như là nó có sự sách tấn cho nên các con nỗ lực nhiều hơn, cố gắng nhiều hơn, cho nên các con nhiếp tâm được tốt hơn. Cho nên vì vậy mà Thầy cũng muốn sách tấn để mà khích lệ cho mấy con trên bước đường tu. Mấy con mới đạt được. Vì vậy đây là một cái lớp đào tạo mà. Cho nên phải đào tạo làm sao cho các con nhiếp được chứ không phải là để tự mấy con nhiếp.

Cho nên từ cái chỗ tri kiến, triển khai tri kiến mấy con thì bây giờ phải triển khai cái sự tu tập Chánh Niệm Tỉnh Thức của mấy con chứ không thể để cho mấy con tự tu cái sự Chánh Niệm Tỉnh Thức của mấy con, nhiều khi nó bị lọt trong tưởng, nó bị sai đi. Cho nên Thầy phải trợ giúp cho mấy con để

đào tạo cho mấy con chúng được cái sự giải thoát hoàn toàn, chứ không khéo thì mấy con được cái này mà mất cái kia. Nó không trọn vẹn, và không trọn vẹn thì Tứ Thần Túc nó không xuất hiện, mà Tứ Thần Túc không xuất hiện thì mình chưa đủ, mình chưa đủ cái sức làm chủ cái sanh, già, bệnh, chết của mình. Cho nên vì vậy mà cái lớp này thì mấy con phải chịu cực khổ nhiều để tu tập rất ráo. Cho nên nó phải qua những cái sự sách tấn khích lệ, và qua những cái sự nung đúc làm cho mấy con phải nỗ lực tu. Chứ nếu mà dễ mà tu cầm chừng thì không biết cái thời gian nào mấy con sẽ đi đến nơi, đến chốn. Cho nên vì vậy mà mấy con phải cố gắng, cố gắng hơn.

Cho nên ở đây Thầy nói như vậy để mấy con lưu ý từng cái bước đi của bạn đồng tu của mình, của những người bạn đang tu tập với mình, họ đi theo cái kinh nghiệm của họ, còn riêng mình, mình đi theo cái kinh nghiệm của mình, mỗi người đều có mỗi khác trong đó. Nhưng mà cái nào mấy con đạt được kết quả, chứ còn mấy con đi để biểu diễn mà không có kết quả thì thôi đừng có đi. Theo Thầy thấy đi phải có kết quả, cái kết quả đó thì các con nhận ra được cái kết

quả của sự tu tập của mình thì như vậy mới đúng cái nghĩa của nó. Đây là cái lớp đào tạo thì mấy con phải thật tu, phải thật sự hành cho đúng pháp, chứ không khéo mấy con thức khuya, dậy sớm rồi mấy con tu mãi, mấy con không đạt được gì thì phí công quá lớn. Cuộc đời chúng ta bỏ hết rồi, chúng ta chẳng hưởng thụ cái gì hết, chỉ ngày một bữa cơm như thế này mà tu tập, mà không đạt được thì phí bỏ một đời người quá uổng. Cho nên phải làm cho được, quyết định là phải tu tập cho tới nơi.

Cũng như Thiện Thảo nói với Thầy, nó chỉ mong rằng sau khi tu xong rồi nó sẽ giúp Thầy, phụ Thầy nhiều công việc chứ không phải riêng một công việc. Thì Thầy mong rằng mấy con cũng là những người đệ tử của Thầy nỗ lực mà tu được thì các con giúp Thầy rất nhiều công việc sau này đủ các công chuyện mà mấy con giúp. Còn nếu các con tu chưa xong làm sao mấy con giúp Thầy được vì chính mình chưa giải thoát thì mình làm sao mình giúp Thầy được những gì đâu. Cho nên mấy con ráng cố gắng để mà mình dựng lại chánh pháp, đem lại nền đạo đức cho loài người thì điều đó là điều mơ ước của Thầy. Cho nên Thiện Thảo cũng

có cái tâm ghê gớm, vì muốn giúp Thầy cho nên nỗ lực thực tình tu mà tu tập ngày đêm rèn luyện. Cho nên thậm chí như con cái tuổi thanh niên mà, mới lớn lên còn trẻ, khỏe, mới vào tu, được pháp Thầy thì rất là nhiệt tâm, cho nên trong cái nhiệt tâm đó mà Thầy thấy thắng được cái hôn trầm, thù miên. Chứ cỡ cái người lớn tuổi một chút chắc không chịu nổi với hôn trầm, thù miên không thắng nổi. Cho nên trong lúc mấy con còn tuổi trẻ mà nếu mà không khép mấy con vào trong cái khuôn khổ này để mấy con thắng được cái giấc hôn trầm, thù miên thì khó mấy con, sau này mấy con khó thắng lắm. Cho nên cái tuổi trẻ của mấy con còn cái sức nhiệt huyết cơ thể nó còn cái sức mạnh, cái sức khỏe nó nhiều thì mình chiến thắng nó dễ dàng lắm, nó không có khó khăn. Cho nên đừng có để đợi tuổi mình nó hơn nửa đời người mình tu rất khó, cái sức khỏe mình yếu kém.

Như nãy giờ Thầy thấy mấy con ngồi, những người lớn tuổi thì nó mỏi mệt lắm. Thầy chỉ mong sao cái lớp học này Thầy sẽ xin Phật tử hoặc có một ít tiền Thầy sẽ mua một số, nếu mà bàn ghế nó như những cái ghế Thầy ngồi như thế này chắc nó không

đất lắm đâu. Mọi người được cái ghế ngồi, đôi khi mấy con lớn tuổi rồi mấy con dựa lưng như Thầy như thế này nó cũng đỡ mấy con. Chứ bắt mấy con ngồi xếp bằng dưới đất chắc riết rồi khòm lưng hết, người nào cũng bắt đầu vẹo xương sống hết. Người già thì càng khòm lưng hơn, người trẻ thì bắt đầu nó khòm xuống nữa. Do đó, theo Thầy thấy đây là cái lớp học chứ đâu phải là lớp ngồi thiền sao mà bắt mấy con ngồi cái kiểu này thì chắc chết hết cả đám. Cho nên vì vậy Thầy mong rằng có một ngày nào đó Thầy sẽ sửa sang cái lớp học của chúng ta có hai dãy ghế, bên đây hai dãy, bên kia hai dãy mấy con, để cho mấy con khi vào cái ghế thì mấy con ngồi nó đỡ hơn, có khi mỗi các con ngồi dựa lưng vào nó cũng đỡ. Mình không sắm những cái ghế sang, đẹp nhưng mà mình sắm những cái ghế đơn giản để để cho mình được ngồi tu thôi, nhưng mà làm sao cho nó bền bỉ bởi vì từ cái lớp này nó sẽ có những cái lớp học khác chứ không phải một lớp này thôi.

Cho nên vì vậy mà Thầy đang nghĩ không biết thiết kế cái bàn ghế như thế nào cho phù hợp trong cái lớp của mình. Đây là 32 người thì có 32 cái ghế. Thầy thấy Minh

Tâm nó mua cho Thầy cái ghế nó có cái mặt bàn như là sinh viên ngồi học đó, thì để cho mình để cái giấy mình ghi chép cái gì nó cũng tiện, nhưng mà không biết để Thầy hỏi coi mỗi cái bàn ghế như vậy là bao nhiêu. Mà nó không đơn giản bởi vì nó làm bằng sắt, cái lưng nó làm bằng mút, có cái nệm mình ngồi cho êm. Nhưng mà điều kiện mình có tiền thì mình cũng được cho mấy con để cho mấy con ngồi tu hoặc ngồi học để về mình tu tập mấy con. Đó là cách thức mình tạo ra thành một cái lớp học, cái lớp học thật sự chứ không phải như thế này đâu mấy con. Bây giờ bắt mấy con ngồi mà Thầy ngồi trên cái ghế thỉnh thoảng Thầy dựa lưng còn mấy con ngồi cứ khòm lưng xuống vậy, Thầy thấy nó xót xa quá.

Cho nên Thầy cũng có cái ý lâu lắm rồi nhưng mà mình chưa có đủ điều kiện, do đó thì Thầy sẽ cố gắng Thầy khắc phục Thầy làm cho có cái điều kiện để khi mấy con ngồi đây, cái người trẻ thì ráng được nhưng mà Thầy thấy mấy con ngồi riết rồi về ngồi Thiền chắc mấy con ngồi hết nổi, bởi vì vô trong lớp học ngồi cả buổi như thế này, mấy con ngồi hết nổi. Cho nên vì vậy mà Thầy nghĩ rằng Thầy sẽ cố gắng Thầy khắc phục

để giúp đỡ cho mấy con. Khi cái lớp mấy con ra rồi thì cái lớp nam người ta vào người ta cũng có cái ghế, mình lợi ích, mình nhiều lớp lắm, buổi sáng, buổi chiều nữa. Các con Thấy như bây giờ buổi sáng rồi buổi chiều nữa, rồi ngày mai buổi sáng, buổi chiều nữa. Lớp học chúng ta liên tục mà, nó đâu có mình ngồi một chút rồi cả tuần mới tới đâu. Cho nên cái lớp học chúng ta sẽ luân phiên, nhóm này rồi tới nhóm khác mấy con. Thầy tiếc vì ngày xưa Thầy cất cái Tổ Đường này nó hơi hẹp chút, nó rộng thêm chút, nhưng mà Thầy thấy nó cũng vậy nó cũng vừa, bốn dãy bàn nó cũng vừa được, không cần gì mà rộng lắm. Mình để hai cái hàng sát như thế này mình vào ngồi thì nó rất tiện rồi. Đó thì Thầy mong rằng Thầy sẽ thực hiện được cái ý này nó không bao lâu nữa mấy con sẽ có những cái ghế này ngồi. Thì mấy con yên tâm, Thầy sẽ cố gắng Thầy sẽ làm cái việc này để giúp đỡ cho mấy con có cái ghế ngồi, nhất là mấy người lớn tuổi mấy con. Thầy thấy mấy con ngồi lâu mấy con mỗi lưng, cứ nhúc nhích hoài, Thầy biết rằng nó rất là khổ.

Mình tu giải thoát mà mình không tìm cách cho mình giải thoát mà cứ để cho

mình khổ như thế này thì không đúng, vừa tu thoát khổ thì phải tìm cách để cho mình thoát khổ.

Ở đời người ta chỉ đi học thôi mà người ta còn có bàn ghế hướng hồ là mình vừa tu mình vừa học thì mình phải có cái phương tiện để nó tiện lợi hơn. Mình đừng có nghĩ rằng so sánh với thời Đức Phật. Thật sự ra thời Đức Phật rất khổ mấy con, Thầy thấy rất khổ vậy mà người ta còn tu được. Người ta không có những cái nhà gạch như thế này, bằng đất không thôi, chứ không phải, mà Đức Phật cũng không cho bởi vì sợ nó dính mắc, nó dính mắc những cái sang đẹp mà chúng ta bỏ hết rồi, chúng ta quyết tâm tu rồi thì chúng ta xá gì những cái điều này. Nhưng mà cái tiện lợi để chúng ta tạo cái phương cách chúng ta học tu cho nó tiện một chút thôi chứ chúng ta không dính mắc nó đâu, chúng ta không có cần giàu sang đâu. Cho nên vì vậy mà muốn sao cho mấy con được sử dụng những cái sức lực của mấy con, đừng có hao tốn mà để cho dụng vào cái công phu tu tập chứ không phải là chúng ta làm như vậy để biến thành cái lớp học chúng ta nó sang đẹp, không phải đâu. Đơn giản nhà tranh vách lá, nhưng mà trong cái

lớp học của chúng ta nó cũng có những cái điều kiện cho mấy con ngồi suốt cả buổi mà nó không đỡ mệt nhọc mấy con tu tập mới được.

Đó là Thầy sau những cái ngày mở lớp cho tới bây giờ, thì đầu tiên thì Thầy nghĩ cũng bình thường, nghĩa là mình ngồi vậy mình học cũng được rồi, nhưng mà bây giờ Thầy thấy cái sự mỏi mệt của mấy con ngồi nhiều quá. Trong khi về lại còn ngồi thiền nữa, nhưng mà mình ngồi thiền mình nhiếp tâm thì đỡ, còn mình ngồi đây mình nghe thì mình không có nhiếp tâm nó sẽ mỏi mệt hơn. Cho nên cố gắng để tìm cách để khắc phục cho cái lớp học chúng ta nó hoàn chỉnh hơn. Thầy thấy ở đây mình chỉ có 30 mấy người thì mình tạm đủ rồi. Buổi chiều thì quý Thầy cũng cỡ khoảng đó mà thôi không có nhiều hơn, thì chỉ có 30 mấy cái bàn ghế như thế này thì nó không đến đổi quá sức mình lắm đâu, Thầy có thể làm được mấy con.

Bây giờ mấy con có góp ý gì không con.

[Tu sinh]: Kính bạch Sư Ông, có cái loại ghế mà nó có một cái miếng mặt bàn quay vô vậy đó ...

[Trưởng lão]: Vậy hả con

[Tu sinh]: Dạ, lúc con học ở Đại Học, có những trung tâm thỉnh ghế đó rẻ lắm,... con nghĩ nên xoay cái đường đi để mình có thể dặm chân tại chỗ xoay vòng....

[Trưởng Lão]: À, vậy hả con

[Tu sinh]: Mua cái ghế đó hình như có mấy chục ngàn khi nào mình muốn viết thì mình quay cái mặt bàn vô thôi. Mình đẩy mặt bàn ra gập nó xuống, nó là cái mặt bàn là miếng dán, xếp xong mình kéo lên, mình đưa ra phía trước.

[Trưởng lão]: Cái đó nó tiện con, thí dụ như cái mặt bàn của mình vậy đó, mình sai thì mình kéo nó vô, mình không sai thì mình kéo nó ra rồi mình xếp nó xuống, nó diu xuống đây, cái đó nó tiện lợi.

[Tu sinh]: Mà ghế đó nó rất là rẻ. Ở sinh viên Đại Học, ở trung tâm đều có hết.

[Trưởng lão]: Để Thầy hỏi coi ở đâu nó sản xuất.

[Tu sinh]: Trên Thành Phố chứ con không biết ở dưới này, Thầy gọi cho mấy chú đó giúp

[Trưởng lão]: Để Thầy sẽ hỏi những cái người mà người ta biết đó con, người ta sẽ đặt cái mặt hàng đó cho mình trong khoảng.

Ở đây 30 mấy cái ghế như vậy thì theo Thầy thiết nghĩ mình 32 người nhưng mà sẽ mua chừng bốn chục cái, lỡ có Phật tử người ta tham dự đó, không lẽ mình ngồi lên ghế mà người ta ngồi dưới đất thì coi cũng không được. Cho nên mình có thừa một số, cái Phật tử khi đó mình đem những cái ghế đó, hoặc ngồi tham dự trong cái lớp học của mình cũng được không có sao, cho nên mình có thể sẽ mua bốn chục cái.

[Tu sinh]: *Khởi đóng bàn*

[Trưởng lão]: Khởi con.

Đúng là Thầy thấy cái bàn của Minh Tâm thì nó không có xếp vậy con, mà nó xếp lại. Ví dụ như mình ngồi rồi nó xếp lại hết nhưng mà cái mặt bàn nó cũng xếp xuống vậy nhưng mà khi mình kéo ra nó bật ra hết, chứ nó không kéo nguyên cái mặt bàn xuống. Khi xếp nó lại thì nó xếp lại nó như cái ghế xếp vậy, để dựng lại rất gọn, khi banh ra thì nó có cái ghế ngồi. Nhưng mà con nói cái bàn mà mình kéo ra vậy, mình kéo xuống còn có cái ghế không thì cái này Thầy chưa thấy nhưng mà điều kiện có nó cũng tiện lắm con. Cách thức của người ta làm, người ta thiết kế người ta làm, thì do đó nếu mà cái bàn mình vừa xếp được mà vừa

kéo lại được mà vừa xếp xuống, nếu mình không cần dùng viết mình sẽ kéo cái mặt bàn xuống để xếp nó lại, để bên hông, thì Thầy thấy cái đó cũng tiện. Vừa giải quyết được cái điều kiện khi cần viết thì mình kéo lên, không cần viết thì mình hạ nó xuống, cái đó là rất tiện. Nhưng mà lại không cần nữa để dẹp cho các cái phòng này trống, thì mình lại xếp mình dựng vô trong vách, nó lại trống hết. Bây giờ họ thiết kế những cái bàn ghế đó rất là tiện.

Thầy thấy khi mà Thầy ngồi Thầy viết ở trên cái bàn như thế này, cái tay của Thầy nó bị mỏi, còn cái bàn đó nó có, nó làm như có cái cán ra vậy Thầy để cái tay Thầy ở trên cái cán đó mà Thầy ngồi Thầy viết thì nó rất là không có mỏi tay. Cho nên Thầy ngồi suốt cả ngày Thầy viết không có mỏi tay. Còn mọi lần không có cái bàn đó, như cái bàn này mà Thầy để Thầy viết như vậy thì Thầy để cái tay nó ngoài này nó mỏi tay. Cho nên nó thiết kế một cách lợi ích thiết thực. Thầy cũng mong rằng cái lớp học của mình nó sẽ có cái bàn đó để chúng ta học tập cho nó tốt hơn.

Như vậy bây giờ thì tiếp tục nữa mấy con. Bây giờ tiếp tục còn giờ tới 10 giờ mình

mới nghỉ, mình tiếp tục để mình kiểm tra. Còn mấy con bây giờ theo Thầy thiết nghĩ, mấy con lớn tuổi mấy con ở bên đó mấy con về nghỉ trước đi, còn cái dây bên đây thì còn ở lại để kiểm tra, rồi buổi chiều thì mấy con đến nữa, chứ bây giờ bắt mấy con ngồi như thế này thì chắc chắn là mấy con bệnh luôn hết. Nếu mấy con muốn ở lại xem thì cũng được còn không muốn thì mấy con cứ về, về nghỉ, rồi lo vào thất tu tập. Còn ở bên đây thì các con ở lại, nhưng mà chắc chắn là cá khoảng thời gian còn một tiếng đồng hồ nữa là đi khát thực rồi, do như vậy thì cái số người ở lại thì cũng không bao nhiêu đâu. Nhưng mà mấy con muốn ở lại hết thì cũng được, hoặc là muốn về nghỉ, nhất là những người tuổi già thì mấy con nên về nghỉ đi, rồi còn ở lại, cái số người ở lại đây để cho rộng rãi có đường cho mọi người người ta đi mới được, chứ không khéo đi không được. Bây giờ mấy con đã tập xong rồi mấy con về nghỉ đi, rồi lo tu tập đi con. Còn những người nào chưa, thì đương nhiên mấy con ở lại đây mà đi kinh hành Thầy kiểm tra lại nữa

Rồi con ra đi con.